

ФРЕДРИК БАКМАН
ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2014

chitanka.info

1. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ СИ КУПУВА КОМПЮТЪР, КОЙТО НЕ Е КОМПЮТЪР

Уве е на петдесет и девет.

Кара сааб. Той е от онези, които сочат с пръст хората, които не харесват, сякаш са крадци, а пръстът му е като полицейско фенерче. Застава на щанда на магазин, където собственици на японски автомобили идват да си купят бели кабели. Уве оглежда продавача дълго, преди да разтърси под носа му средно голяма бяла кутия.

— Значи на това му се казва опад? — пита той.

Продавачът, млад човек, чийто индекс на телесната маса със сигурност е едноцифрено число, започва да се чувства неловко. Личи му, че едва потиска желанието си да изтръгне кутията от ръцете на Уве.

— Точно така. Това е айпад. Не го разтърсвайте така...

Уве поглежда скептично кутията, сякаш е нещо подозрително, като например кутия, яхнала мотопед, облечена в долнище на анцуг и току-що е нарекла Уве „пич“, след което предлага да му продаде часовник.

— Ясно. Значи е компютър, а?

Продавачът кима. След това се поколебава и поклаща глава.

— Да... всъщност искам да кажа, че това е айпад. Някои хора го наричат таблет, а други — устройство за сърфиране. Можете да го приемете като...

Уве поглежда продавача, сякаш младежът току-що е започнал да говори отзад напред, а след това отново разтърсва кутията.

— Ама става, нали?

Продавачът кима объркано.

— Да. Или... какво имате предвид?

Уве въздиша и започва да обяснява бавно, изрича думите така, сякаш единственият проблем е нарушеният слух на противника му.

— Ста-ва ли? Хубав компютър ли е?

Продавачът се почесва по брадичката.

— Ами... да... много е хубав... Зависи обаче какъв компютър искате.

Уве го поглежда злобно.

— Искам компютър! Най-обикновен тъп компютър!

Известно време и двамата мълчат. Продавачът прочиства гърло.

— Ами... това не е най-обикновен компютър. Не предпочитате ли...

Продавачът млъква и изглежда, търси дума, която човекът срещу него ще разбере. След това прочиства отново гърлото си.

— ... лаптоп ли?

Уве клати глава като обезумял и се надвесва наежено над щанда.

— Не, не искам лаптоп. Искам компютър.

Продавачът кима с разбиране.

— Лаптопът е компютър.

Уве го поглежда обидено и забива пръст в щанда.

— Да не би да мислите, че не знам?

Следва ново мълчание, сякаш двама гангстери неочаквано са разбрали, че са забравили да вземат пищовите си. Уве гледа кутията дълго, сякаш я чака да направи самопризнание.

— Откъде се вади клавиатурата? — изръмжава най-сетне той.

Продавачът отрива ръце в ръба на щанда и започва да се поклаща нервно от крак на крак, както често правят младежите в аутлетите на дребно, когато започва да им става ясно, че нещо ще им отнеме значително повече време, отколкото са очаквали.

— Всъщност този няма отделна клавиатура.

Уве размърдва вежди.

— Естествено — съска той. — Защото трябва да се купи като „екстра“, нали така?

— Не, имах предвид, че компютърът няма отделна клавиатура. Всичко се управлява от екрана.

Уве клати недоверчиво глава, сякаш току-що е станал свидетел как продавачът е заобиколил щанда и е облизал стъклената витрина.

— На мен обаче ми трябва клавиатура. Разбирате ли?

Продавачът въздиша дълбоко.

— Добре. Разбрах. В такъв случай не си купувайте този компютър. Трябва да си купите нещо като макбук.

— Макбук ли? — пита Уве, макар да не е убеден, че трябва. — Да не би да става въпрос за свещените „електронни четци“, дето всички говорят за тях?

Младежът въздиша дълбоко, сякаш търпеливо брои до десет.

— Не. Макбукът представлява... Това е... Това е лаптоп с клавиатура.

— Добре! — съска Уве. Оглежда магазина. — Бива ли ги изобщо?

Продавачът свежда поглед към щанда, сякаш се опитва да прикрие задушавачо, същевременно едва овладяно желание да съдере кожата от лицето си. След това неочаквано се оживява и отправя на клиента си ведра усмивка.

— Знаете ли? Сега ще проверя дали колегата ми е приключил с клиента си, за да дойде и да ви демонстрира.

Уве си поглежда часовника и се съгласява с неудоволствие, но не пропуска да напомни на продавача, че някои хора имат по-добри занимания от висенето тук и там по цял ден. Продавачът кимва рязко, след това забързва нанякъде и след малко се връща с колегата си. Колегата има предоволен и щастлив вид, както всички, които не са работили достатъчно дълго като продавачи.

— Здравейте, заповядайте!

Уве забива отново пръст като полицейско фенерче в плота на щанда.

— Искам компютър!

Колегата вече не изглежда чак толкова щастлив. Стрелва първия продавач с убийствен поглед, сякаш обещава да му го върне.

— Не издържам повече, отивам да обядвам — измърморва първият продавач.

— Обяд — сумти Уве. — Хората в днешно време само за това мислят.

— Моля? — недоумява колегата и се обръща.

— Обяяд! — ухилва се подигравателно той, след това хвърля кутията на щанда и излиза бързо от магазина.

2. (ТРИ СЕДМИЦИ ПО-РАНО) ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ ПРАВИ ОБИКОЛКА НА КВАРТАЛА

Беше шест без пет сутринта, когато Уве и котката се засякоха за пръв път. Котката на мига изпита болезнена неприязън към Уве. Той отвърна подобаващо на чувствата ѝ.

Както обикновено, Уве стана десет минути по-рано. Никак не разбираше хората, които се успиваха и обвиняваха будилника, че „не е звънил“. През целия си живот той не бе притежавал будилник. Събуждаше се в шест без петнайсет и тогава ставаше.

Всяка сутрин, в продължение на почти четири десетилетия, откакто живееха в тази къща, Уве зареждаше кафеварката и всяка сутрин слагаше едно и също количество кафе, което изпиваше със съпругата си. По една мерителна лъжичка за всяка чаша и една допълнителна за каничката — ни повече, ни по-малко. Хората вече не знаеха как да варят прилично кафе. Никой вече не можеше да пише и с химикалка. Сега разбираха единствено от компютри и машини за еспreso. Накъде беше тръгнал този свят, след като хората нито умееха да пишат, нито да сварят едно кафе?

Докато чашата му прилично кафе ставаше готова, той си обу тъмносините панталони и сакото, нахлузи дървеното сабо, след това пъхна ръце в джобовете точно както правят хората на средна възраст, които очакват безполезният свят около тях да ги разочарова. След това тръгна на утринната си обиколка на квартала. Съседните къщи, лепнати една за друга, се гушеха мълчаливо в мрака, докато той излизаше, а наоколо не се мяркаше жива душа. Естествено, помисли си Уве. На тази улица никой не си правеше труд да стане по-рано, отколкото му се налагаше. В днешни дни всеки работеше за себе си, занимаваше се с какви ли не съмнителни дейности.

Котката седеше по средата на тротоара между къщите с безгрижно изражение. Имаше половин опашка и само едно ухо. На

места козината ѝ липсваше, сякаш някой беше скубал с шепи. Не беше от най-впечатляващите представители на вида.

Уве пристъпи тежко напред. Котката се надигна от мястото си. Уве тропна с крак. В продължение на няколко секунди се оглеждаха изпитателно, също като скандалджии в провинциален бар. Уве се замисли дали да не я замери със сабото. Котката го наблюдаваше така, сякаш съжаляваше, че не си е донесла и тя сабото.

— Махай се! — кресна Уве, толкова рязко, че котката отскочи назад. За кратко остана загледана в петдесет и девет годишния мъж и сабото му, след това се обърна и се затътри нанякъде. Уве бе готов да се закълне, че изви очи, преди да се разкара.

„Напаст“, помисли си и погледна часовника си. До шест оставаха две минути. Крайно време беше да се размърда, иначе проклетата котка щеше да успее в замисъла си да забави цялата обиколка. Това вече щеше да е прекалено.

Тръгна по тротоара между къщите. Спря до пътен знак, който уведомяваше шофьорите, че влизането в жилищния квартал е забранено. Изрита силно металния прът. Не че се клатеше или беше килнат, но не е зле човек да проверява. Уве беше от хората, които проверяват всяко нещо с як ритник.

Тръгна през паркинга и обиколи всички гаражи, за да се увери, че няма разбити през нощта, че върлуващи банди не са подпалили нещо, че не са вилнели вандали. Подобни неща не се случваха тук, но пък Уве нито веднъж не бе пропуснал да обиколи. Дръпна три пъти рязко вратата на своя гараж, където бе паркиран саабът му. Също както всяка друга сутрин.

След това мина през паркинга за гости, където хората можеха да оставят автомобилите си за не повече от двайсет и четири часа. Внимателно преписа регистрационните номера в малкото тефтерче, което държеше в джоба на якето, след това ги сравни със записаните предишния ден. Понякога, ако същите номера се окажеха вече записани в тефтерчето, Уве се прибираше и звънеше в Агенцията по регистрация, за да научи подробности за собственика на возилото, след това му звънеше и го информираше, че е дебилен нещастник, който дори не може да чете табели. Всъщност Уве пет пари не даваше кой е паркирал на мястото, определено за гости. Въпросът обаче беше принципен. След като на табелата беше записано, че допустимият срок

е двайсет и четири часа, значи никой нямаше право на по-дълъг престой. Какво щеше да стане, ако всички паркираха където си искат? Щеше да се възцари хаос. Колите щяха да плъзнат навсякъде, дяволите да го вземат.

Днес, за щастие, нямаше коли нарушители на паркинга за гости и Уве успешно премина на следващия етап от ежедневната си обиколка: навеса с контейнерите за боклук. Не че тази работа беше негова отговорност. Още от самото начало бе твърдо против дивотиите, избълвани от бригадата с джипове, която се довлече наскоро и тропна с крак, че боклукът трябвало „да се събира разделно“. След като каза мнението си, след като се взе решение боклукът да се сортира, някой трябваше да следи, че решението се изпълнява. Не че някой го беше помолил да се заеме, но ако хората като Уве не поемаха инициатива, щеше да настъпи анархия. Торби с боклук щяха да се търкалят навсякъде.

Известно време той рита контейнерите, извади стъклен буркан от този за рециклиране на стъкло и измърмори нещо за „некомпетентните леваци“, докато отвинтваше металния капак. Подхвърли буркана в контейнера за стъкло, а капака запрати в другия, за рециклиране на метал.

По времето, когато Уве беше председател на сдружението на обитателите в квартала, той натискаше яко да се сложат камери за наблюдение, които да следят движението около контейнерите за боклук и по този начин да не могат разни типове да хвърлят боклук където им попадне. За огромно раздразнение на Уве, предложението му не беше прието. Съседите се бяха почувствали „малко неловко“, освен това щяло да им е трудно да преглеждат видеозаписите. Взеха това решение, въпреки че Уве повтори многократно, че „честните и почтените“ няма защо да се страхуват „от истината“.

Две години по-късно, след като Уве бе освободен от председателския пост на сдружението (предателство, което по-късно Уве наричаше „преврат“), въпросът беше повдигнат отново. Новото ръководство обясни сопнато на съседите, че има съвършено нова камера, включваща се от датчици за движение, които качват записите в интернет. С помощта на такава камера човек можеше да следи не само контейнерите за боклук, но и паркинга и по този начин да предотврати вандализъм и кражби. Още по-хубаво беше, че видеоматериалът се

изтриваше автоматично точно след двайсет и четири часа, като по този начин нямаше „нарушение на личното пространство“ на жителите на квартала. Беше взето единодушното решение камерата да бъде инсталирана. Само един от членовете на съвета гласува против.

Причината беше, че Уве нямаше вяра на интернет. Той пишеше думата с главно „И“ и поставяше ударението върху „нет“, въпреки че съпругата му вечно натякваше, че ударението падало върху „интер“. Ръководството разбра много скоро, че в интернет ще се види как Уве изхвърля боклука си само през трупа на Уве. Накрая така и не инсталираха камерите. Още по-добре, разсъждаваше Уве. И без това ежедневните обиколки бяха много по-ефективни. Така се знаеше кой какво прави и кой държи всичко под контрол. Всеки с малко мозък в главата щеше да разбере какъв е смисълът.

След като приключи проверката на контейнерите и заключи вратата, точно както всяка сутрин, той я дръпна три пъти, за да е сигурен, че е добре заключена. След това се обърна и забеляза велосипед, опрян на стената под навеса за велосипеди. Някой го беше оставил, въпреки че имаше огромна табела, предупреждаваща жителите на квартала да не оставят велосипедите си там. До него някой от съседите беше лепнал гневно надраскана бележка: „Тук не се оставят велосипеди! Научи се да четеш!“. Уве измърмори нещо за некадърните тъпаци, отвори бараката, взе велосипеда и го остави до спретнатата редичка вътре, след това заключи и дръпна три пъти ръчката на вратата.

Смъкна гневната бележка от стената. Щеше да направи пред ръководството предложение да сложат табела „Не лепете“ на тази стена. Хората, изглежда, си мислеха, че могат да се мотаят с гневно надрасканите си бележки и да ги лепят където им скимне. Това да не им беше скапано табло за обяви?

Уве тръгна по тесния тротоар между къщите. Спря пред собствения си дом, наведе се над плочите и започна да души фугите.

Пикня. Миришеше на пикня.

След като установи този факт, той влезе вкъщи, заключи вратата и си изпи кафето.

След като приключи, обади се да спрат телефона и се отказа от абонамента за вестника. Поправи смесителя за вода в малката баня. Постави нови болтове на бравата на кухненската врата към верандата.

Подреди кутиите на тавана. Подреди отново инструментите в бараката и премести зимните гуми на сааба на ново място. Ето че сега вече е свободен.

Животът не трябваше да бъде такъв.

Четири часа във вторник следобед е, месец ноември. Не е изключил радиаторите, кафеварката и всички лампи. Лъснал е с препарат дървения плот в кухнята, въпреки че онези некадърници в ИКЕА разправяха, че дървото нямало нужда от лъскане. В тази къща всички дървени повърхности се обработваха с препарат на всеки шест месеца, независимо дали се налагаше, или не. Какво ли разбираше някакво си там девойче в жълт суитшърт от склада за самообслужване?

Той застава в хола на двуетажната си къща, притисната между две други типови къщи с малкия таван отзад, и се заглежда през прозореца. Четирийсетгодишният брадат надувко от отсрещната къща излиза да тича. Казва се Андерш. Той е от новите, едва ли живее тук повече от четири, най-много пет години. Вече успя да се намърда в кварталното ръководство. Какъв подляр. Въобразява си, че притежава улицата. Нанесе се, след като се разведе, и очевидно е платил повече от останалите кандидати за къщата. Типично за тези мръсници, които нахлуха тук и вдигат данъците на честните хора. Като че ли това е някакъв префърцунен квартал. Освен това Уве бе забелязал, че кара ауди. Че как иначе? Разните типове със собствен бизнес и другите идиоти до един караха ауди. Уве натъпква ръце в джобовете си. Изритва самонадеяно перваза. Тази къща е малко големичка за Уве и съпругата му, няма как да не го признае. Само че тя е вече изплатена. Не дължи нищичко. Не може да се каже същото за контето. Днес всички са потънали в дългове и знаят как другите едва свързват двата края. Уве си е изплатил ипотеката. Изпълнил си е дълга. Ходеше на работа. Не е ползвал нито един ден болничен. Пое полагаемата му се част от товара. Пое отговорност. Вече никой не постъпва така, никой не поема отговорност. Сега е царството на компютрите, консултантите, общинските клечки, дето обикалят порно клубовете и продават скрито-покрито евтини апартаменти. Крийт данъци и си готвят портфолио. Никой не иска да работи. Страната е пълна с хора, които искат да обядват по цял ден.

„Няма да е зле да позабавиш малко темпото, нали?“, казаха на Уве вчера, докато беше на работа. И това го казват в момент, когато няма работни места и затова „пенсионират старото поколение“. Една трета век на все същото работно място, а ето как наричат Уве. Неочаквано той се превръща в тъпо „поколение“. Така е, след като днес всички са по на трийсет и една, навличат прекалено тесни панталони и вече не пият нормално кафе. Няма никакво желание да поемат отговорност. Нароили са се мъже със сложно оформени бради, сменят си работата, сменят съпругите, сменят и автомобилите. Просто така. Правят го веднага щом им се прииска.

Уве поглежда през прозореца. Надувкото търчи. Не че Уве се дразни от това. Ни най-малко. Уве не дава пет пари, че хората тичат. Не разбира обаче защо вдигат чак толкова много шум. Нахилили са се самодоволно, сякаш са успели да излекуват пулмонарен емфизем. Или крачат бързо, или търчат бавно, така правят тичащите. Това е начинът на един четирийсетгодишен да подсказе на света, че не може да направи нищо както трябва. Трябва ли да се облече като четиринайсетгодишен румънски гимнастик, за да го прави? Или като член от олимпийски отбор по спускане с шейни? Само защото се мандахерца безцелно из квартала четирийсет и пет минути ли?

А надувкото си има приятелка. Десет години по-млада. Русия бурен, така я нарича Уве. Тътри се по улиците като впиянчена панда на токчета, като тръбни гаечни ключове, лицето ѝ намазано като на клоун, слънчевите очила толкова големи, че човек не разбира очила ли са, или е нахлупила шлем. Освен това се е сдобила с една от джобните гадинки, която или се подава от чантата, или опъва каишката и пикае на плочите пред дома на Уве. Въобразява си, че Уве не забелязва, но Уве не пропуска нищо.

Животът му не трябваше да се стече по този начин. Точка по въпроса.

— Няма ли да ти е приятно да се поотпуснеш и да си починеш?
— подхвърлиха вчера.

Затова сега Уве седи пред лъснатия плот в кухнята. Това не е работа за вторник следобед.

Поглежда през прозореца към идентичната къща отсреща. Семейство с деца, току-що са се преместили. Очевидно са чужденци. Все още не знае каква кола карат. Най-вероятно нещо японско. Господ

да им е на помощ. Уве кима на себе си, сякаш току-що е казал нещо, с което е напълно съгласен. Вдига очи към тавана на хола. Още днес ще сложи там кука. Няма предвид каква да е кука. Всеки консултант по въпроси на информационните технологии, който бълва диагноза на закодиран език, и онези с неустановения пол, дето ги карат да носят разни жилетки, може да сложи скапана кука. Куката на Уве обаче ще бъде яка като камък. Ще я забие толкова здраво, че когато съборят къщата, тя ще остане.

След някой и друг ден ще се появи високомерен брокер по недвижими имоти, ще се изправи на прага, възелът на вратовръзката му — като бебешка глава, ще се раздрънка за „потенциал за обновяване“ и „ефикасно усвояване на пространството“ и ще си създаде един господ знае какво впечатление за Уве, гадината му долна. Само че няма да може да каже и дума за куката на Уве.

На пода в хола е една от кутиите на Уве за „полезни вещи“. Така разделят къщата. Всичко, което купува съпругата на Уве, е или „прелестно“, или „непретенциозно“. Всичко, което Уве купува, е полезно. Все неща, които си имат предназначение. Държи ги в две отделни кутии, една голяма и една малка. Пред него е малката. Пълна е с болтчета, пирони, гаечни ключове и тъй нататък. Хората вече не използват полезните неща. Хората просто държат боклуци. Имат по двайсет чифта обувки, но нямат представа какво е обувалка; къщите им са пълни с микровълнови печки и телевизори с плосък екран, но за нищо на света не могат да ви кажат какъв контакт се използва за бетонна стена.

Уве си има пълно отделение в кутията с полезни вещи, в което е събрал контакти за бетонна стена. Гледа ги, сякаш са шахматни фигури. Не се стресира, когато трябва да се сложи контакт за бетон. За всяко нещо си има време и място. Всеки контакт е процес, всеки контакт се използва за нещо конкретно. Хората вече не уважават почтената, честна функционалност, доволни са, стига всичко в компютъра им да изглежда прибрано и супер. Затова пък Уве прави нещата както си му е редът.

Отиде в офиса в понеделник и му обясниха, че не му били казали в петък, за да не му „развалят уикенда“.

— Ще ти се отрази добре да позабавиш малко темпото — уведомиха го с провлечен глас.

Да забави темпото ли? Какво разбираха те? Как да станеш във вторник и да знаеш, че вече нямаш цел? С техния интернет и тъпото еспресо, какво знаеха за отговорността, която човек трябва да поеме?

Уве вдига поглед към тавана. Присвива очи. Много е важно куката да бъде поставена в средата, решава той.

Докато е погълнат от важността на въпроса, той е грубо прекъснат от дълъг стържещ звук. Същият е, както когато някой некадърник дава заден с японски автомобил с ремарке и остъргва едната страна на къщата на Уве.

3. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ ДАВА ЗАДЕН С РЕМАРКЕ

Уве дръпва със замах зеленото перде с флорален дизайн, което жена му опява от години, че трябва да сменят. Пред погледа му попада чернокоса жена, очевидно чужденка, на около трийсет. Стои навън и жестикулира ожесточено към рус и възслаб дългуч, приблизително на същата възраст, нагънал се зад волана на смешно малък японски автомобил с прикачено отзад ремарке, което стърже външната стена на къщата на Уве.

Дългуча, със сложни жестове и знаци, сякаш се опитва да обясни на жената, че тази работа не е толкова лесна, колкото изглежда. Жената, с жестове, които не са чак толкова изтънчени в сравнение с неговите, изглежда, се опитва да му подсказва, че цялата работа се дължи на тъпотата на Дългуча.

— Мама му стара... — прогърмява гласът на Уве през прозореца, когато едната гума на ремаркетото минава през лехата отпред. Няколко секунди по-късно входната му врата сякаш се отваря сама, сякаш уплашена, че Уве ще мине през нея.

— Какви ги вършите, по дяволите? — изкрещява Уве на жената.

— И аз това се питам! — креци в отговор тя.

Уве моментално губи самообладание. Хвърля ѝ убийствен поглед. Тя не му остава длъжна.

— Тук не се карат автомобили! Не можете ли да четете?

Дребната чужденка пристъпва към него и той едва тогава забелязва, че тя или е в напреднала бременност, или страда от онова, което Уве нарича селективно затлъстяване.

— Да не би аз да карам колата?

Уве я зяпа мълчаливо в продължение на няколко секунди. След това се обръща към съпруга ѝ, който току-що е успял да се измъкне от японския автомобил и приближава, вдигнал изразително ръце във въздуха, лепнал извинителна усмивка на лицето си. Облечен е в плетена жилетка, а стойката му издава дефицит на калций. Сигурно е

почти два метра висок. Уве изпитва инстинктивен скептицизъм към всички, които са по-високи от метър и осемдесет и пет; кръвта не може да стига до мозъка.

— А вие кой сте? — пита Уве.

— Шофьорът — отвърща сърдечно Дългуча.

— Нима? По какво личи? — беснее Бременната, която е поне с половин метър по-ниска от него. Опитва се да го перне по ръката с двете си ръце.

— Тази пък коя е? — пита Уве, без да отделя поглед от нея.

— Съпругата ми — усмихва се той.

— Не бъди сигурен, че ще остана твоя съпруга — сопва се тя, а издутият ѝ корем подскача нагоре-надолу.

— Не е толкова лесно, колкото изглеж... — опитва се да каже Дългуча, но тя го срязва.

— Казах надясно! Ти обаче зави наляво! Не чуваш ли? Никога не слушаш какво ти се казва!

След това бълва поне половин минута на език, който според Уве разкрива богатството на арабските ругатни.

Съпругът кима и я наблюдава развеселено. Тъкмо такива усмивки на свестните хора им се приисква да зашлевят един на будистките монаси, мисли си Уве.

— Стига де. Извинявай! — отвърща весело съпругът, вади кутийка с енфие от джоба и свива топче колкото орех. — Стана малко произшествие, ще се оправим!

Уве поглежда Дългуча, сякаш току-що се е нагъзил върху предния капак на автомобила на Уве и се е изакал отгоре.

— Ще се оправим ли? Намирате се в лехата ми с цветя!

Дългуча оглежда замислено гумите на ремаркетото.

— Това не е никаква леха с цветя — усмихва се той, без дори да трепне, и оформя топчето енфие с върха на езика си. — Не, стига, това е пръст — настоява той, сякаш Уве е решил да се пошегува с него.

Челото на Уве се свива до една-единствена дълбока, застрашителна бръчка.

— Това е леха с цветя.

Дългуча се чеше по главата, сякаш част от енфието се е посипало в сплъстения му перчем.

— Но вие не отглеждате нищо в нея...

— Не ви влиза в тъпата работа какво правя с лехите си.

Дългуча кима бързо, очевидно няма търпение да прекрати пререканията с непознатия. Обръща се към съпругата си, сякаш очаква тя да му се притече на помощ. Тя, изглежда, няма подобно намерение. Дългуча отново поглежда Уве.

— Бременна е, нали разбирате. Хормоните ѝ и така нататък... — опитва се да обясни той с усмивка.

Бременната обаче не се усмихва. Не се усмихва и Уве. Тя скръства ръце. Уве пъха ръце в колана си. Дългуча очевидно не знае какво да прави с едрите си ръце, затова ги размахва напред и назад край тялото си, малко засрамен, сякаш са направени от плат и се вейт на вятъра.

— Ще се преместя и ще пробвам отново — решава най-сетне той и отправя на Уве топла усмивка.

Уве не трепва.

— Забранено е за автомобили в квартала. Пише го.

Дългуча отстъпва крачка и кима енергично. Хуква назад и отново сгъва тялото си в маломерната японска кола.

— Господи! — изръмжават едновременно Бременната и Уве. В този момент Уве усеща, че неприязънта му към нея започва да намалява, макар и незначително.

Дългуча прекарва колата няколко метра напред; Уве веднага забелязва, че не е изправил ремаркетото както трябва. След това отново дава заден. Забива се право в пощенската кутия на Уве и изкривява зелената ламарина.

Уве се спуска напред и отваря ядно вратата.

Дългуча отново започва да размахва ръце.

— Грешката е моя, само моя! Много се извинявам, не видях пощенската ви кутия в задното огледало. Много е трудно с това ремарке, просто не разбирам накъде да завъртя волана...

Уве стоварва юмрук върху покрива на колата с такава сила, че Дългуча удря глава в рамката на вратата.

— Слизай от колата!

— Какво?

— Казах да слезеш от колата!

Дългуча поглежда стреснато Уве, но май не му стиска да отговори. Вместо това се измъква от автомобила и застава до него като

наказан ученик. Уве посочва алеята между къщите, навеса за велосипеди и паркинга.

— Върви да застанеш някъде, където няма да пречиш.

Дългуча кима, малко объркан.

— Мили боже, всеки с ампутирани до лактите ръце и с катаракта щеше да даде по-добре на заден от теб — мърмори Уве, докато се настанява зад волана.

Как е възможно да не може да направи заден с ремарке, пита се той. Как е възможно? Толкова ли е трудно да научи кое е ляво и кое — дясно и след това да извие в обратната посока? Как изобщо успяват такива хора да преживеят и ден?

Както можеше да се очаква, колата е автоматик, забелязва Уве. Трябваше да се досети. Тези кретени изобщо не трябва да шофират, камо ли да дават заден сами. Мести лоста в позиция „напред“ и напредва няколко сантиметра. Трябва ли да дават книжки на хора, които не умеят да шофират истински автомобили, ами се качват на японски роботи, пита се той. Уве дори се чуди дали трябва да се позволява на онези, които не могат да паркират сами, да гласуват.

С изтеглянето напред изправя ремаркетото — както постъпват цивилизованите хора, преди да дадат заден, когато имат прикачено ремарке — и включва на задна скорост. В същия миг автомобилът се разпищява. Уве се оглежда гневно.

„Какво си ти, мамицата ти... защо издаваш този звук? — съска той към таблото и стоварва ръка върху волана. — Казах ти да престанеш!“, изревава той към настойчиво мигащата червена светлина.

В същия момент Дългуча застава отстрани на колата и лекичко почуква по прозореца. Уве сваля стъклото и го поглежда с раздражение.

— Просто сензорът за заден вдига този шум — кима Дългуча.

— Да не мислиш, че не знам? — кипва Уве.

— Тази кола е малко особена. Да ви покажа основното, ако искате...

— Аз да не съм някой идиот бе! — съска Уве.

Дългуча кима бързо.

— Не, не, разбира се, че не.

Уве поглежда таблото.

— Сега пък какво прави?

Дългуча кима приятелски.

— Измерва колко мощност е останала в акумулатора. Прави го, преди да превключи от електричество на петрол. Това е хибрид...

Уве не отговаря. Вдига прозореца и оставя Дългуча навън с отворена уста. Поглежда в лявото огледало. След това извърща поглед към дясното. Дава заден и японската кола изпищява от ужас, след това успява да прекара ремаркетото съвършено точно между собствената си къща и къщата на некомпетентния си нов съсед, слиза и подхвърля ключовете на кретена.

— Сензори за заден, сензори за паркиране и подобни дивотии. Човек, на когото му е необходимо всичко това, за да направи заден с ремарке, не би трябвало да се заема с подобна задача.

Дългуча кима ведро.

— Благодаря за помощта — провиква се той, сякаш Уве не е ръсил обиди по негов адрес през изминалите десет минути.

— Не трябва да ти се позволява дори да пренавиваш касетка — мърмори Уве.

Бременната жена продължава да стои, кръстосала ръце, но вече не е толкова гневна. Благодарни му с кисела усмивка, сякаш се опитва да не избухне в смях. Тя има най-големите кафяви очи, които Уве е виждал.

— В този квартал е забранено за автомобили и би трябвало да се съобразявате, мама ви стара! — изсумтява Уве, преди да се отправи към къщи.

Спира по средата на павираната пътека между къщата и бараката за инструменти. Бърчи нос, както правят мъжете на неговата възраст, и цялата горна част на тялото му се сгъва. След това се отпуска на колене и приближава нос към плочите, които през година без изключение вдига, за да ги преподреди, независимо дали се налага, или не. Подушва отново. Кима на себе си. Изправя се.

Новите му съседни продължават да го наблюдават.

— Пикня! Навсякъде е опикано! — ръмжи той.

Сочи плочите.

— До-бре — отвръща чернокосата.

— Нищо подобно! Нищо не е добре!

След тези думи си влиза вкъщи и затваря вратата.

Отпуска се на един стол в антрето и остава там дълго. Тъпата жена. Защо ѝ трябваше да се довлича тук със семейството си, след като не могат да прочетат дори табелата, поставена пред очите им? В този квартал е забранено за автомобили. Всички го знаят.

Уве отива да си закачи палтото сред морето от връхни дрехи на съпругата си. Промърморва „идиоти“ към затворения прозорец, просто за всеки случай. След това влиза в хола си и зяпва тавана.

Няма представа колко време е престоял там. Унесен е в собствените си мисли. Отнесъл се е нанякъде, сякаш е потънал в мъгла. Никога не е бил от хората, които си позволяват подобни волности, никога не е мечтал, но напоследък има чувството, че нещо в главата му се изкривява. Все по-трудно му е да се съсредоточава. Това никак, ама абсолютно никак не му харесва.

Когато на вратата се звънва, има чувството, че се изтръгва от топлината на съня. Потрива очи, оглежда се, сякаш се срамува, че някой го е видял.

На вратата се звънва повторно. Уве се обръща и поглежда звънеца, сякаш да му подсказе, че трябва да се засрами от себе си. Прави няколко крачки в коридора и усеща, че тялото му е сковано като втвърдил се гипс. Не може да определи дали скърцането идва от дъските на пода, или от собственото му тяло. „Сега пък какво? — пита той вратата още преди да отвори, сякаш тя има готов отговор. — Сега пък какво?“ — повтаря той, отваря със замах и тригодишното момиченце отстъпва неочаквано назад и сядва.

Застаналото до нея седемгодишно момиченце изглежда ужасено. Косите им са гарвановочерни. Те имат най-големите кафяви очи, които Уве някога е виждал.

— Какво? — пита Уве.

По-голямото момиченце му се струва нерешително. Подава му пластмасова кутия. Уве посяга с нежелание. Топла е.

— Ориз! — заявява щастливо тригодишното и бързо се изправя на крака.

— С шафран. И с пиле — кима предпазливо седемгодишното.

Уве ги оглежда подозрително.

— Продавате ли го?

Седемгодишното го поглежда обидено.

— Живеем тук!

Уве мълчи. След това кима, сякаш е приел обяснението.

— Добре.

По-малката кима доволно и размахва малко дългите си ръкави.

— Мама каза, че си гаден!

Уве поглежда малкото същество с говорен дефект в пълно недоумение.

— Какво?

— Мама каза, че изглеждаш гладен. Затова ти донесохме обяд — обяснява седемгодишното с известно раздражение. — Хайде, Назанин — добавя тя, хваща сестра си за ръката и си тръгва, след като отправя изпълнен с негодувание поглед към Уве.

Уве ги наблюдава как се измъкват. Забелязва Бременната жена, застанала на прага, усмихва му се, преди момиченцата да изтичат в къщата. Тригодишното се обръща и му маха весело. Майка ѝ също маха. Уве хлопва вратата.

Отново застава в коридора. Гледа кутията, пълна с топло пиле с ориз и шафран, сякаш държи в ръце експлозив. След това влиза в кухнята и я тиква в хладилника. Не че си позволява да яде храна, донесена от непознати, чуждоземски деца, пръкнали се на прага му. Само че в къщата на Уве не се изхвърля храна. Това е принципен въпрос.

Влиза в хола. Пъха ръце в джобовете си. Вдига поглед към тавана. Остава така доста време и обмисля какъв контакт за бетон е най-подходящ за случая. Присвива очи, докато не усети болка. Сваля поглед, малко объркан, към своя очукан часовник. След това поглежда отново през прозореца и разбира, че е паднал мрак. Клати примирено глава.

Всички знаят, че не се пробиват дупки по мръкнало. Ще трябва да загаси всички лампи и никой не може да каже кога ще светнат отново. Няма никакво намерение да пълни гушата на електрическата

компания и електромерът му да навърти още две хиляди крони. Изобщо няма да им достави подобно удоволствие.

Уве затваря кутията с „полезни неща“ и я занася в широкия коридор на горния етаж. Отива да вземе ключа за тавана от мястото му зад радиатора в малкия коридор. Връща се, протяга ръка и отваря тайната врата към тавана. Смъква стълбата. Качва се на тавана и прибира кутията с „полезни неща“ на мястото ѝ зад кухненските столове, които жена му го накара да качи тук, защото скърцали прекалено много. Изобщо не скърцаха. Уве много добре знае, че това е просто извинение, защото съпругата му иска нови. Да не би животът да се върти около това? Купуване на кухненски столове, ядене в ресторанти и така нататък?

Отново слиза по стълбите. Прибира ключа от тавана на мястото му зад радиатора в малкия коридор. „Намали темпото“, му казаха онези. Пасмина от трийсет и една годишни фукльовци, които работят с компютри и отказват да пият нормално кафе. Цяло едно общество, в което никой не знае как да даде заден с ремарке. А от него нямали нужда. Че това разумно ли е?

Уве слиза в хола и пуска телевизора. Не гледа нито една програма, но не може цяла вечер да седи сам като някой малоумник и да зяпа стените. Вади чуждоземската храна от хладилника и започва да яде с вилица направо от пластмасовата кутия.

Вторник вечер е, той е отказал абонамента за вестник, изключил е радиаторите и е угасил всички лампи.

Утре ще забие куката.

4. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ ОТКАЗВА ДА ПЛАТИ НАДЦЕНКА ОТ ТРИ КРОНИ

Уве ѝ подава цветята. Две са. Разбира се, че не трябва да са две. Само че всяко нещо си има граница. Принципен въпрос, обяснява ѝ Уве. Затова купи две.

— Нищо не е както трябва, когато те няма — измърморва той и подритва замръзнала буца пръст.

Съпругата му не отговаря.

— Довечера ще завали сняг — подхвърля Уве.

По новините казаха, че нямало да вали сняг, но както Уве често изтъква, щом така разправят, значи ще бъде обратното. Подчертава пред нея, че е така, тя обаче не отговаря.

— Не е естествено по цял ден да обикалям къщата, когато те няма. Не се живее така. Друго нямам какво да кажа.

Тя не отговаря и този път.

Той кима и отново подритва буцата пръст. Не разбира хората, които горят от нетърпение да се пенсионират. Как е възможно човек цял живот да копнее за деня, в който ще се окаже излишен? Ще се мотае, ще бъде в тежест на обществото. Що за човек би искал подобно нещо? Ще си стои вкъщи и ще чака да умре. Дори по-лошо: ще чака някой да дойде и да го откара в дом. Да зависиш от други хора, за да отидеш до тоалетната. Уве не може да си представи нищо по-лошо. Съпругата му често се шегува и разправя, че той е единственият човек, който предпочита да го положат в ковчег, вместо да го карат с ван на социални грижи. Може и да е така.

Уве бе станал в шест без петнайсет. Направи кафе за себе си и за съпругата си, провери радиаторите, за да се увери, че тя не ги е засилила тайно. Стояха си непипани от вчера, но той ги намали още малко, за всеки случай. След това си взе якето от кукичката в коридора, единствената от шестте, която не беше скрита под нейните дрехи, и се отправи на обичайната си обиколка. Забеляза, че е станало студено.

Почти беше време да смени тъмносиньото есенно яке с тъмносиньото зимно.

Винаги знае кога ще вали сняг, защото съпругата му започва да мрънка да пуснат отоплението в спалнята. Пълна лудост, която се появява всяка година. Защо да пълни гушите на директорите на отоплителните компании заради незначителни промени в сезоните? Пет градуса по-висока температура струва хиляди крони всяка година. Знае, защото лично го е изчислил. И така, всяка година той сваля стария дизелов генератор от тавана, с който се сдобил по време на размяна на вещи в замяна на грамофон. Свърза го с духалка, която купи за трийсет и девет крони на разпродажба. След като генераторът зареди духалката, тя работи трийсет минути на малката батерия, която Уве е свързал с нея, и съпругата му я държи от своята страна на леглото. Може да я пусне два пъти, преди да си легнат — само два пъти, няма нужда да се отпускат чак толкова („Дизелът не е без пари“). Тогава съпругата на Уве кима и както винаги се съгласява, че Уве сигурно е прав. След това цяла зима тайно засилва радиаторите. Всяка година е същата работа.

Уве изритва буцата пръст отново. Обмисля дали да не ѝ разкаже за котката. Може ли изобщо онази окаяна, полуплешива твар да се нарече котка? Седеше на същото място, когато се върна от обиколката, почти пред вратата им. Той насочи пръст към нея и изкрещя толкова високо, че гласът му се понесе между къщите. Котката обаче остана на мястото си, втренчена в Уве. След това се надигна надменно, сякаш искаше да подчертае, че не си тръгва заради Уве, а защото си има по-добро занимание, и се скри зад ъгъла.

Уве решава да не споменава за котката. Преценява, че тя ще недоволства, задето я е прогонил. Ако зависеше от нея, къщата щеше да е пълна с бездомници, някои космати, други — не.

Облякъл е тъмносиния си костюм. Закопчал е най-горното копче на бялата риза. Тя все настоява да остави горното копче разкопчано, ако не си слага вратовръзка, но той недоволства, че не е хлапак, който дава под наем шезлонги, а след това предизвикателно се закопчава. Сложил си е очукания стар часовник, който баща му е наследил от своя баща на деветнайсет и който Уве получи след шестнайсетия си рожден ден, няколко дни след като баща му почина.

Съпругата на Уве харесва този костюм. Винаги подчертава, че в него изглежда красив. Както всеки разумен човек, Уве е на мнение, че единствено надувковците обличат най-хубавите си костюми в работен ден. Тази сутрин обаче е решил да направи изключение. Дори си сложи официалните обувки и ги лъсна с достатъчно количество боя.

Докато сваляше есенното яке от куката в коридора, преди да излезе, той погледна замислено колекцията палта на съпругата си. Запита се как е възможно това дребно същество да притежава толкова много зимни палта.

— Човек има чувството, че ако се пъхне между палтата, ще се озове в Нарния — беше се пошегувала веднъж приятелка на съпругата му. Уве нямаше никаква представа за какво говори, но се съгласи, че палтата са прекалено много.

Излезе от къщата преди другите жители на улицата да се събудят. Разходи се до паркинга. Отвори гаража с ключ. Имаше дистанционно за вратата, но така и не успя да разбере какъв е смисълът от него. Всеки почтен човек можеше да си направи труд да отвори ръчно. Отключи сааба, също с ключ: системата си работеше съвсем добре, нямаше причина да я променя. Седна зад волана и завъртя копчето, за да нагласи огледалото половин оборот в едната посока, след това половин в другата, и така нагласи и двете огледала, както правеше всеки път, когато се качи в сааба. Сякаш някой редовно разбиваше колата и нарочно променяше положението на огледалата и станцията на радиото.

Докато прекосяваше паркинга, подмина Бременната чужденка от съседната къща. Тя държеше тригодишното дете за ръка. Русият дългуч вървеше до нея. Тримата видяха Уве и помахаха весело. Уве не отвърна. Първо се канеше да спре и да ѝ се накара, че позволява на децата да тичат по паркинга, сякаш е общински парк. След това реши, че няма време.

Подмина първо тях, след това и редиците къщи, съвсем като неговата. Когато се преместиха, къщите тук бяха само шест; сега бяха станали стотици. Имаше и гора, но сега се издигаха само къщи. Всичко, разбира се, беше платено със заеми. Днес всичко ставаше така. Пазаруваше се на кредит, караха електрически автомобили, викаха хора, които да сменят изгоряла крушка. Слагаха подове от ламинат, електрически камини и какво ли не. Обществото очевидно не виждаше

разликата между правилния контакт за бетон и шамар. Изглежда, така е било писано.

Отне му точно четиринайсет минути до цветарския магазин в центъра. Уве ревниво спазваше всяко ограничение на скоростта, дори на отсечката, където трябваше да се шофира с петдесет километра, но наскоро се бяха появили разни идиоти, които надуваха до деветдесет. На собствените си улици правеха полегнали полицаи, забождаха обидно много знаци „Играят деца“, но когато минаваха покрай къщите на други хора, това вече нямаше значение. Уве изтъкваше този факт пред съпругата си всеки път, когато минаваха оттук през последните десет години.

Става още по-зле, обикновено добавяше той, в случай че по чудо тя не го бе чула миналия път.

Днес, едва минал два километра, черен мерцедес се лепна на по-малко от ръка разстояние от сааба му. Уве натисна спирачките три пъти, за да му даде знак. Мерцедесът му присветна нервно с дълги фарове. Уве изсумтя в огледалото за обратно виждане. Да не би да беше длъжен да се разкара от пътя веднага щом някой тъпак реши, че ограничението за скоростта не важи за него? Как не! Уве не помръдна. Мерцедесът отново присветна с дълги. Уве намали. Мерцедесът наду клаксона. Уве намали на дваисет. Когато стигнаха билото на хълма, мерцедесът го задмина със злобно ръмжене на двигателя. Шофьорът, мъж на четирийсет и няколко, с вратовръзка и бели кабели, провиснали от ушите, вдигна пръст към Уве. Уве отвърна на жеста както всички други мъже на определена възраст с прилично възпитание: докосна с върха на пръста слепоочието си. Човекът в мерцедеса се разкрещя и слюнката му се разхвърча по предното стъкло, след това настъпи педала и се отдалечи.

Две минути по-късно Уве спря на червен светофар. Мерцедесът беше последен на опашката. Уве му пусна дълги. Забеляза как шофьорът изви глава назад. Белият кабел се измъкна от ухото му и се удари в таблото. Уве кимна доволно.

Светна зелено. Опашката не помръдна. Уве наду клаксона. Нищо. Той поклати глава. Сигурно шофьорът най-отпред беше жена. Или пък имаше работници на пътя. Уве изключи от скорост, отвори вратата и излезе от автомобила, въпреки че двигателят продължаваше да работи. Изправи се на пътя, подпрял ръце на хълбоци, и се вгледа напред,

изпълнен с нещо като Херкулесово раздразнение: точно така би застанал Супермен, ако се окажеше в задръстване.

Човекът в мерцедеса наду клаксона си. Идиот, помисли си Уве. В този момент колите потеглиха. Фолксвагенът зад него изсвири. Шофьорът размаха нетърпеливо ръка. Уве го погледна злобно. Качи се в сааба и бавно затвори вратата.

Невероятно колко сме се разбързали, нацупи се той, докато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, преди да потегли.

На следващия червен светофар отново се оказа зад мерцедеса. Имаше нова опашка. Погледна часовника си и зави по тясна и ненатоварена улица. Така пътят му до търговския център се удължаваше, но светофарите бяха по-малко. Не че Уве беше стиснат, но на всички е добре известно, че автомобилите изразходват по-малко гориво, когато се движат, вместо да спират непрекъснато. А и съпругата му често отбелязваше: „Едно може да се напише в некролога му — че е бил пестелив по отношение на горивото“.

Докато Уве приближаваше търговския център от малката странична улица, видя, че са останали само две места за паркиране. Не можеше да си обясни какво търсят хората в търговския център в делничен ден. Очевидно нямаха работа.

Съпругата му обикновено започва да въздиша, когато приближат подобен паркинг. Уве държи да паркира близо до входа.

— Като че ли е обявено състезание кой ще намери най-доброто място за паркиране — все повтаря тя, докато той върти кръгче след кръгче и кълне всички малоумници с вносни автомобили, които му се пречкат. Понякога се случва да обикалят шест, дори седем пъти, преди да намерят хубаво място, а ако накрая Уве трябва да се признае за победен и да се примири с място на двайсет метра настрани от входа, тогава е в лошо настроение до края на деня. Съпругата му не разбира защо реагира така. Но пък тя никога не е разбирала на кое му се казва принципен въпрос.

Уве реши да обиколи бавно два пъти, за да провери как е, но тогава забеляза, че мерцедесът се носи по главния път към търговския център. Значи насам се е бил упътил костюмарят с пластмасовите висулки в ушите. Уве не се поколеба нито за секунда. Натисна газта и профуча през кръстовището. Мерцедесът наби спирачки, натисна гневно клаксона и го последва. Надпреварата започна.

Знаците на входа на паркинга отвеждаха автомобилите надясно, но когато пристигнаха, мерцедесът, изглежда, бе видял двете празни места, защото се опита да се промъкне покрай Уве наляво. Уве успя да направи маневра, колкото да го засече. Двата започнаха надлъгване по паркинга.

В огледалото за обратно виждане Уве забеляза малка тойота да завива зад тях и да поема в посоката, указана от знаците, да влиза на паркинга с широк завой от дясната страна. Уве я проследи с поглед, докато даваше газ в обратната посока, плътно следван от мерцедеса. Той, разбира се, можеше да заеме едно от свободните места, което беше най-близо до входа, а след това любезно да остави мерцедеса да заеме другото. Само че това нямаше да е никаква победа.

Вместо това Уве спря с пуснати аварийни светлини пред първото свободно място. Мерцедесът наду бясно клаксона. Уве дори не трепна. Малката тойота се зададе отдясно. Мерцедесът също я забеляза и изглежда, твърде късно прозря пъкления план на Уве. Клаксонът му прозвуча жално, докато се опитваше да се промъкне покрай сааба, но така и не успя. Уве даде знак на тойотата да заеме едното празно място. Едва след като малкият автомобил се настани, Уве небрежно зае другото място.

Страничният прозорец на мерцедеса бе така изпръскан със слюнка, че когато профуча, Уве дори не успя да види шофьора. Слезе победоносно от сааба, също като гладиатор, който току-що е заклал противника си. Едва тогава погледна тойотата.

— Мамка му! — измърмори раздражено той.

Вратата се отвори.

— Здравсти! — изпя весело Дългуча, докато се измъкваше от шофьорската седалка.

— Здравсти, здрасти! — обади се и жена му от другата страна на тойотата и вдигна тригодишното.

Уве наблюдаваше с разкаяние как мерцедесът изчезва в далечината.

— Благодаря за мястото! Направо върхът! — грейна Дългуча.

Уве не отговори.

— Как се казваш? — разприказва се малката.

— Уве — отвърна Уве.

— Аз съм Назанин! — представи се тя с удоволствие.

Уве ѝ кимна.

— Аз съм Пат... — започна Дългуча.

Само че Уве вече се беше обърнал и се отдалечаваше.

— Благодаря за мястото — провикна се след него Бременната чужденка.

Уве долови веселите нотки в гласа ѝ. Никак не му се понравиха. Измърмори само „добре, добре“, без да се обърне, и се отправи към въртящите се врати на търговския център. Тръгна наляво и се огледа няколко пъти, сякаш се страхуваше, че съседското семейство ще го последва. Те обаче тръгнаха надясно и той ги изгуби от поглед.

Уве спря пред супермаркета, изпълнен с недоверие, и огледа постера, който рекламираше специалните оферти за седмицата. Не че Уве имаше намерение да купува шунка тъкмо от този магазин. Струваше си обаче човек да следи цените. Ако имаше нещо на този свят, което Уве ненавиждаше, то бе, когато някой се опитваше да го измами. Понякога съпругата му се шегуваше, че най-противните за Уве думи са „батериите не са включени в цената“. Хората обикновено избухваха в смях, когато го казваше. Уве обаче не намираше нищо смешно.

Продължи покрай супермаркета и влезе в цветарския магазин. Не му отне дълго, преди да започне да „ръмжи“, както би се изразила съпругата му. Преди да започне „разговор“, както настояваше Уве. Плесна на щанда купон, на който пишеше: „Две растения за петдесет крони“. Уве искаше само едно цвете, и както обясни на продавачката, ясно, точно и разумно, то трябваше да му струва двайсет и пет крони. Нали това бе половината от петдесет? Продавачката, деветнайсетгодишна девойка в мозъчна смърт, която се скъсваше да пише есемеси, не се съгласи. Според нея едно цвете струвало трийсет и девет крони и предложението „две за петдесет“ важало единствено ако човек си купи две растения. Трябваше да бъде повикан управителят. На Уве му трябваха петнайсет минути, докато го убеди в правотата си и го накара да разбере истината.

Честно казано, управителят измърмори нещо, което прозвуча като „скапан дъртак“, и набра цифрата двайсет и пет на касовия апарат с такова ожесточение, че всеки би си казал, че машината е виновна. На Уве му беше все едно. Много добре знаеше, че продавачите са готови да ти съдерат кожата, за да се докопат до парите ти, а нямаше човек, на

когато Уве да позволи да му съдере кожата и да се отърве безнаказано. Уве плесна дебитната си карта на плота. Управителят си позволи да се подсмихне едва забележимо, след това кимна пренебрежително и посочи надпис.

— За покупки под петдесет крони с карта дължите три крони надценка.

Ето че сега Уве стои пред съпругата си с двете растения. Въпросът беше принципен.

— Нямаше начин да платя три крони — бунтува се Уве, забол очи в чакъла.

Жената на Уве често се кара с него, защото той се разправя за всичко.

Само че Уве изобщо не се разправя, мътните ги взели. Той просто мисли, че което е право, си е право. Нима това е неразумен подход към живота?

Вдига очи към нея.

— Сигурно си ми сърдита, че не дойдох вчера, както обещах — мърмори той.

Тя не отговаря.

— Цялата улица се е превърнала в лудница — заявява той, сякаш се опитва да се защити. — Пълен хаос. Налага се да излезеш и да изкараш ремаркетата им, защото не са кадърни и това да направят. Не можеш дори една кука да сложиш — продължава той, сякаш тя изразява несъгласие.

Той прочиства гърлото си.

— Нямаше как да забия куката, след като вече се беше стъмнило. Ако тръгнеш да го правиш, нямаш гаранция, че няма да угасне токът. Но може и лампите да останат запалени и да смучат електричество. Не става.

Тя не отговаря. Той изритва замръзналата буца. Опитва се да намери думи. Отново прочиства гърлото си.

— Нищо не е наред, когато те няма вкъщи.

Тя не отговаря. Уве докосва цветята.

— Омръзна ми по цял ден да се размотавам в къщата, докато те няма.

Тя не отговаря и на тези думи. Той кима. Вдига цветята така, че да може тя да ги види.

— Розови са. Точно каквито харесваш. В цветарницата казаха, че били многогодишни, но съм сигурен, че излъгаха. Очевидно ще загинат на студа, но го казаха единствено за да ми продадат и други боклуци.

Той, изглежда, чака одобрението ѝ.

— Новите съседни слагат шафран в ориза си и окото не им мигва; чужденци са — добавя тихо той.

Следва ново мълчание.

Уве тъпче на място и върти брачната халка на пръста си. Сякаш се чуди какво друго да каже. Все още му е безкрайно трудно да води разговора. Тя винаги се грижеше за нещо. Най-сетне Уве прикляка, изправя старото цвете, което бе засадил миналата седмица, и внимателно го прибира в найлоново пликче. Разрохва внимателно замръзналата почва, преди да бодне новите цветя.

— Пак са надули цената на електричеството — уведомява я той, когато се изправя.

Гледа я дълго. Най-сетне отпуска ръка на огромния камък и го гали нежно от едната страна към другата, сякаш милва бузата ѝ.

— Липсваш ми — прошепва той.

Изминали са шест месеца от смъртта ѝ. Въпреки това Уве проверява къщата по два пъти на ден, да не би тя тайно да е засилила парното.

5. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ

Уве знае много добре, че приятелките ѝ не разбират защо се е омъжила за него. Не ги винеше.

Хората разправяха, че е изпълнен с горчивина. Може и да са прави. Той обаче не се замисляше много по този въпрос. Освен това хората го наричаха „антисоциален“ тип. Уве бе решил, че това означава, че не си пада особено по хората. По този въпрос беше съгласен с тях. В повечето случаи хората бяха напълно изперкали.

Уве нямаше склонност към празните приказки. Беше разбрал, случи се напоследък, че това е сериозен недостатък. В днешни дни човек трябваше да умее да дрънка за какво ли не с всеки нещастник на една ръка разстояние само защото така било „любезно“. Уве не знаеше как става. Може би така бе възпитан. Може би хората от неговото поколение не са били подготвени за свят, в който всеки обясняваше как щял да направи това или онова, макар да нямаше смисъл да прави каквото и да било. Днес хората заставаха пред обновените си къщи и се хвалеха, сякаш ги бяха построили с двете си ръце, макар да не бяха пипнали и отвертка. Дори не се опитваха да се поприкрият. Хвалеха се! Очевидно никой вече не ценеше, ако сам си сложил паркета, ако си подновил стаята и си ликвидирал мухъла, че си сменил летните гуми със зимни. Ако отидеш и си купиш всичко, тогава какво има да се хвалиш? Каква тогава е стойността на човека?

Приятелките ѝ не разбираха как е възможно тя да се буди всяка сутрин с желание да прекарва деня с него. И той не разбираше. Беше ѝ направил библиотека и тя я напълни с книгите на хора, които бяха изписали страница след страница за чувствата си. Уве разбираше нещата, които можеше да види и докосне. Цимент и бетон. Стъкло и стомана. Инструменти. Все неща, които са ти ясни. Разбираше от прави ъгли и брошури с ясни инструкции. От сглобяеми макети и чертежи. От неща, които можеше да нарисува на хартия.

Той бе от хората, които бяха наясно с всичко, което е черно на бяло.

А тя беше неговият цвят. Тя беше всичкият цвят, от който той имаше нужда.

Преди да я види, обичаше единствено цифрите. Нямахме друг, поясен спомен от младостта си. Не го бяха тормозили и той не тормозеше никого, не беше блестящ в спорта, но не беше и някой некадърник. Никога не беше в центъра на събитията, но не беше и извън тях. Беше от хората, които просто присъстват. Не помнеше много за годините, в които растеше; не беше от хората, които си припомнят разни случки, освен ако не се наложеше. Помнеше обаче, че е бил сравнително щастлив; но имаше и няколко години, в които не беше — това бе всичко.

Помнеше обаче сметките. Цифрите изпълваха мислите му. Помнеше как копнееше за уроците по математика в училище. За другите може и да бяха мъчение, но не и за него. Не можеше да обясни защо е така, не се и замисляше. Не разбираше нуждата да си блъска главата защо нещо е станало по този или онзи начин. Човек бе това, което беше, и вършеше онова, което вършеше, и Уве не се интересуваше от друго.

Беше на седем, когато една ранна августовска сутрин майка му си отиде. Тя работеше в химически завод. В онези дни, както Уве разбра по-късно, хората не знаеха много за безопасността на въздуха. А и тя пушеше непрекъснато. Това беше най-ясният спомен на Уве за нея, как всяка сутрин в събота седи на прозореца в кухнята на малката им къща извън града, обвита в гъст облак, и гледа небето. Понякога пееше с дрезгавия си глас, а Уве седеше под прозореца с учебника по математика в скута, ясно помнеше, че му беше приятно. Това го помнеше. Гласът ѝ, разбира се, беше продран, звучеше фалшиво, въпреки това той помнеше, че му харесва.

Бащата на Уве работеше в железниците. Дланите му бяха като на човек, който е обработвал кожа с нож, а бръчките по лицето му бяха толкова дълбоки, че когато се умореше, потта се стичаше по тях чак до гърдите. Косата му беше тънка, тялото слабо, но мускулите на ръцете бяха толкова изпъкнали, сякаш изсечени от камък. Веднъж, когато Уве беше съвсем малък, му позволиха да отиде с родителите си на голямо празненство с приятелите на баща му от железопътната компания. След като баща му обърна няколко бутилки пилзенско, някои от другите гости го предизвикаха да участва в канадска борба. Уве никога

не беше виждал исполини като мъжете, седнали на пейката срещу него. Някои изглеждаха така, сякаш бяха по двеста килограма. Баща му ги срази всичките. Вечерта, когато се прибраха вкъщи, той прегърна Уве през раменете и заговори.

— Уве, единствено свинете си въобразяват, че размерът и силата са едно и също. Запомни го от мен.

Уве никога не забрави тези думи.

Баща му никога не вдигаше ръка. Не биеше нито Уве, нито друг. Уве имаше съученици, които идваха с насинени очи или следи от каиша след бой. Такова нещо не се беше случвало на Уве.

— В това семейство не се бием — подчертаваше баща му. — Нито помежду си, нито с други.

Хората в железницата го харесваха, той бе мълчалив, но добър човек. Намираха се и такива, които казваха, че бил „прекалено добър“. Като дете Уве не разбираше как е възможно подобно нещо да е лошо.

След това майка му почина. Баща му стана още по-мълчалив. Сякаш тя отнесе със себе си малкото думи, които той изричаше.

И така, Уве и баща му никога не говореха излишно, но им беше приятно да са заедно. Сядаха мълчаливо от двете страни на масата и си намираха с какво да се занимават. Всеки ден хранеха семейство птички, които живееха в загнилото дърво зад къщата. Уве разбираше, че е важно да ги хранят. Не знаеше защо, но и нямаше значение.

Вечер ядяха наденица с картофи. След това играеха на карти. Не разполагаха с много, но онова, което имаха, им беше достатъчно.

Единственото, за което баща му говореше, бяха двигателите (очевидно майка му не бе имала нищо против да му остави тези думи). Можеше да говори за тях до безкрай.

— Двигателите ти дават онова, което заслужаваш — обясняваше той. — Ако се отнасяш към тях с уважение, те ти осигуряват свобода. Ако се държиш като говедо, ще ти я отнемат.

Години наред той нямаше собствен автомобил, но през четирийсетте и петдесетте, когато шефовете и директорите на железницата започнаха да си купуват, в офиса скоро се разчу, че мълчаливецът, който работеше на вагоните, е свестен човек. Бащата на Уве така и не беше завършил училище, не разбираше почти нищо от сметките в учебниците на Уве. Затова пък разбираше от двигатели.

Когато дъщерята на директора се омъжваше и автомобилът за церемонията се развали, вместо тържествено да превози булката и младоженеца до църквата, изпратиха да повикат бащата на Уве. Той пристигна на велосипед, нарамил кутия с инструменти, толкова тежка, че се наложи двама мъже да я свалят от велосипеда. Какъвто и да беше проблемът, който завари, той беше разрешен, когато си тръгна. Съпругата на директора го покани на сватбеното тържество, но той отвърна, че не е редно да седне на една маса с елегантни хора, след като ръцете му са толкова изцапани с масло, че петната изглеждат като естествена част от пигментацията. Затова пък обясни, че с удоволствие би приел пакет с хляб и месо за момчето си. Уве тъкмо бе навършил осем. Когато вечерта баща му сложи трапезата, Уве имаше чувството, че се намира на кралски банкет.

След няколко месеца директорът повика отново бащата на Уве. На паркинга пред офиса бе оставен стар и доста разнебитен сааб „92“. Това беше първият автомобил на „Сааб“, който вече не се произвеждаше, тъй като на пазара беше излязъл усъвършенстваният модел „93“. Бащата на Уве го познаваше много добре. Имаше предно предаване и страничен двигател, който издаваше звук като кафеварка. Претърпял катастрофа, обясни директорът и пъхна палци под тирантите си. Купето с тъмнозелен цвят бе силно изкривено, а онова, което се криеше под предния капак, не беше за гледане. Баща му обаче извади малка отвертка от джоба на мръсния си гащеризон и след като подробно огледа автомобила, издаде присъдата, че ако разполага с малко време и положи много грижи с подходящи инструменти, ще успее да го върне в движение.

— На кого е? — любопитства той, когато се изправи и избърса с парцал смазката от пръстите си.

— На мой роднина — отвърна директорът, извади ключ от джоба на панталоните и го постави в дланта му. — Сега вече е твой.

Потупа го по рамото и се върна в кабинета си. Бащата на Уве остана като закован в двора, задъхан от вълнение. Вечерта трябваше да обяснява отново и отново на ококорения си син какво е станало и да му покаже всичко важно за вълшебното чудовище, вече паркирано в градината им. През половината нощ седя зад волана, поставил момчето в скута си, докато обясняваше как се свързват механичните части. Знаеше функцията на всяко болтче, на всяка тръбичка. Уве никога не

бе виждал по-горд човек от баща си в онази вечер. Беше на осем и реши, че няма да кара друг автомобил освен сааб.

Винаги когато съботата му беше свободна, баща му го водеше в двора, вдигаше предния капак и му казваше имената на различните части и обясняваше как действат. В неделя ходеха на църква. Не защото някой от двамата прекалено ревностно се интересуваше от Господ, а защото майката на Уве настояваше да го правят. Сядаха най-отзад, всеки от тях забол поглед в пода, докато службата свършеше. Честно казано, през повечето време усещаха липсата на майката на Уве, вместо присъствието на Господ. Това беше нейно време, ако можеше да се каже така, въпреки че нея я нямаше. След това отиваха да се повозят някъде в провинцията със сааба. Това за Уве бе любимата част от седмицата.

Същата година, за да не се мотае сам из къщата, след училище той започна да ходи с баща си на работа в железницата. Работата беше мръсна, зле платена, но както баща му често мърмореше: „честна, а това е много“.

Уве харесваше всички мъже в железопътното депо с изключение на Том. Том беше висок, шумен човек с юмруци като товарни камиони и очи, които непрекъснато шареха с надеждата да открият някое беззащитно животно, което да изрита.

Уве беше на девет, когато баща му го изпрати да помогне на Том да почисти повреден вагон. Обзет от неочаквано задоволство, Том грабна куфарче, оставено от някой уморен пътник — паднало от отделението за багаж, с разпиляно по пода съдържание. Том веднага се отпусна на длани и колене, за да събере всичко, до което успееше да се докопа.

— Който каквото намери, за него е — изсъска той към Уве. Нещо в очите му накара Уве да се почувства така, сякаш го полазиха буболечки.

Когато Уве се обърна, за да излезе, спъна се в портфейл. Беше изработен от толкова мека кожа, сякаш докосваше памук с грубите си пръсти. Не беше стегнат с ластик като стария портфейл на баща му, за да не се разпадне. Имаше си малко сребърно копче, което щракваше, когато се отваряше. Вътре имаше над шест хиляди крони. В онези дни това бе истинско богатство.

Том го мярна и се опита да го изскубне от ръцете на Уве. Завладян от инстинктивно желание да се противопостави, малкият оказа съпротива. Забеляза колко шокиран остана Том при тази проява на неподчинение и с крайчеца на окото си видя как огромният мъжага свива юмрук. Уве беше наясно, че по никакъв начин няма да успее да се измъкне, затова затвори очи и стисна портфейла с всички сили, докато чакаше удара.

Нито един от двамата не усети кога бащата на Уве застана между тях. Злобните, присвити от омраза очи на Том за миг срещнаха неговите, но бащата на момчето не помръдна. Най-сетне Том отпусна юмрук и предпазливо отстъпи назад.

— Който каквото намери, за него си е — изръмжа той и посочи портфейла.

— Това зависи от човека, който го намери — рече бащата на Уве, без да отклони поглед.

Том обаче извърна очи. Другият отстъпи още крачка, все още стиснал куфарчето в ръце. Том бе работил много години в железниците, но Уве никога не бе чувал колегите да кажат и една добра дума за него. Той беше нечестен и злобен, така разправяха, след като изпиеха по две бутилки пиво на някое събиране. Никога обаче не бе чул такива думи от баща си.

— Четири деца и болна жена — бе всичко, което той подхвърляше пред колегите и поглеждаше всеки един в очите. — И подобри хора от Том може да се окажат в по-лошо положение. — Тогава другите обикновено сменяха темата.

Таткото посочи портфейла в ръката на Уве.

— Ти решаваеш — рече той.

Уве забодеше решително очи в земята и усети как погледът на Том прогаря дупки в главата му. След това заговори тихо, но без колебание, че е най-добре изгубеното да бъде оставено в офиса. Баща му кимна мълчаливо, след това стисна ръката на Уве и двамата вървяха почти половин час по линията, без да кажат и дума. Уве чу Том да крещи зад тях, гласът му — зареден с безсилна ярост. Никога не го забрави.

Жената на гишето за изгубени вещи не можа да повярва на очите си, когато двамата оставиха портфейла.

— Значи просто си лежеше на пода, така ли? Не сте намерили чанти, нищо друго ли нямаше? — попита тя.

Уве погледна въпросително баща си, но той мълчеше, затова и Уве последва примера му.

Жената зад гишетото, изглежда, прие отговора.

— Не са много хората, които биха предали толкова пари — усмихна се тя на Уве.

— Много хора не знаят какво е честност и приличие — отвърна отсечено бащата и стисна ръката на момчето. Двамата се върнаха на работа.

След като се отдалечиха на няколкостотин метра, Уве прочисти гърло, събра кураж и попита баща си защо не спомена куфарчето, което Том бе намерил.

— Не сме от хората, които разправят какво вършат другите — отвърна той.

Уве кимна. Продължиха в мълчание.

— Мислех си да задържа парите — прошепна най-сетне Уве и стисна по-силно ръката на баща си, сякаш се страхуваше да я пусне.

— Знам — отвърна баща му и стисна ръката му още по-силно.

— Знаех, че ти щеше да го предадеш, а хора като Том не биха — обясни Уве.

Баща му кимна. Не казаха и дума повече за инцидента.

Ако Уве беше от хората, които се замислят над това как и кога някой става такъв или онакъв човек, той би казал, че в онзи ден е научил, че човек трябва да постъпва правилно. Само че той не се замисляше над подобни въпроси. Достатъчно му беше да си припомни, че в онзи ден бе решил да прилича колкото е възможно повече на баща си.

Едва бе навършил шестнайсет, когато баща му почина. Откачен вагон, тръгнал по релсите. Уве остана с един сааб, паянтова къща на няколко километра извън града и очукан стар ръчен часовник. Така и не успя да си обясни какво се е случило в онзи ден. Тогава обаче щастието го напусна. Не се чувстваше щастлив в продължение на няколко години.

На погребението свещеникът искаше да поговори с него за приемни домове, но скоро разбра, че Уве не е възпитан да приема подаяния. Същевременно момчето даде на свещеника ясно да разбере,

че в близко бъдеще няма нужда да му пази място за службата в събота. Не защото Уве не вярваше в Господ, обясни той, а защото според него същият този Господ понякога се правеше на тъпа свиня.

На следващия ден отиде в счетоводството на железницата и върна заплатата за остатъка от месеца. Жените в офиса не разбраха, затова Уве нетърпеливо обясни, че баща му е починал на шестнайсети и очевидно няма да бъде на работа през останалите четиринайсет дни от месеца. Тъй като беше взел заплатата си в аванс, Уве отиде да върне остатъка.

Служителките неуверено го помолиха да седне и да почака. Петнайсетина минути по-късно директорът дойде и погледна с любопитство шестнайсетгодишното момче, седнало на дървен стол в коридора, донесло остатъка от заплатата на починалия си баща. Директорът много добре знаеше чий син е. След като разбра, че няма начин да го убеди да задържи пари, които не са негови, директорът осъзна, че не му остава друго, освен да предложи на Уве да работи до края на месеца и да си ги изкара. Момчето прецени, че това е разумно, и уведоми в училище, че ще отсъства през следващите две седмици. Така и не се върна да продължи образованието си.

Остана да работи в железницата цели пет години. После една сутрин се качи на влака и я видя за пръв път. Засмя се за пръв път след смъртта на баща си.

А животът след това никога не беше същият.

Хората разправяха, че Уве виждал света в черно и бяло. Тя обаче беше неговият цвят. Тя бе всичият цвят, от който той имаше нужда.

6. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ВЕЛОСИПЕД, КОЙТО БИ ТРЯБВАЛО ДА Е ОСТАВЕН НА МЯСТОТО, ОПРЕДЕЛЕНО ЗА ВЕЛОСИПЕДИ

Единственото желание на Уве беше да умре мирно и тихо. Нима искаше прекалено много? Съвсем не, поне според Уве. Трябваше да уреди тази работа преди шест месеца, веднага след погребението ѝ. Човек не можеше да продължава по този начин, мама му стара, казваше си непрекъснато той. Трябваше да ходи на работа. Какво щеше да стане, ако хората престанеха да ходят на работа, защото са се самоубили? Съпругата на Уве почина в петък, погребяха я в неделя, а в понеделник Уве отиде на работа. Така и трябваше да бъде. След това минаха цели шест месеца и ето че най-неочаквано директорите се появиха един понеделник, защото не искали да му съобщят новината в петък, „да не му развалят уикенда“. Затова във вторник той излъска плотовете в кухнята.

Беше подготвил всичко. Беше платил на погребалните агенти и се беше разбрал да го погребат в гробището редом с нея. Обади се на адвоката и написа писмо с пределно ясни указания и го пъкна в плик, при всички важни разписки и нотариалния акт на къщата, и сервизната книжка на сааба. Пъкна плика във вътрешния джоб на сакото си. Беше платил сметките. Нямахте заеми, нито пък дългове, така че никой нямаше да търси нищо от него. Дори си беше измил чашката за кафе и прекрати абонамента за вестника. Беше готов.

Единственото му желание е да умре тихо и кротко, поне така си мисли, докато сяда в сааба и поглежда отворената врата на гаража. Ако успее да избегне съседите, може дори да се отърве преди следобеда.

Забелязва младият дебелак от съседната къща да се мотае покрай вратата на гаража и да обикаля паркинга. Не че Уве мразеше дебелиите. Не, разбира се. Хората могат да изглеждат както си поискат. Просто

той никога не успя да ги разбере, не може дори да си представи как го правят. Колко ли изяжда такъв човек? Как успява да стане двойно по-голям? Със сигурност му трябва решителност, мисли си той.

Младежът го забелязва и маха весело. Уве едва му кимва. Младежът продължава да маха и дебелиите му гърди се разтърсват под тениската. Уве често казва, че това е единственият човек, който би нападнал купа с картофен чипс от всички посоки едновременно, но винаги когато го каже, съпругата му негодува и го предупреждава да не говори така.

Е, така правеше преди.

Преди.

Съпругата на Уве харесваше младия дебелак. След като майка му почина, тя ходеше у тях веднъж седмично и му носеше храна.

— Поне от време на време да хапне нещо домашно сготвено — казваше тя.

Уве ѝ обърна внимание, че малкият никога не връща кутиите, и добавяше, че дори не е забелязал разликата между храната и кутията. Тогава съпругата му казваше, че прекалява. И той преставаше.

Уве изчаква крадеца на кутии да се разкара, преди да слезе от сааба. Дръпва дръжката на вратата три пъти. Затваря вратата на гаража. Дръпва вратата на гаража три пъти. Тръгва по тясната алея между къщите. Спира пред навеса за велосипеди. На стената е подпрян женски велосипед. Отново. Поставен е точно под надписа, който ясно подчертава, че колелата трябва да се оставят на определеното за целта място.

Уве грабва велосипеда. Предната гума е спукана. Той отключва навеса и прибира велосипеда в края на редицата. Заклучва вратата и дръпва бравата три пъти. В същия момент чува младежки глас току до ухото си.

— Ало! Какви ги вършиш?

Уве се обръща и се озовава очи в очи с хлапак, застанал на няколко метра от него.

— Прибирам велосипеда в навеса за велосипеди.

— Не може да ги вършиш такива.

Като се вглежда, предполага, че малкият е към осемнайсет. По-скоро юноша, ако трябва човек да е точен.

— Напротив, мога.

— Само че аз го поправам! — избухва младежът с фалцет.

— Това е женско колело — опъва се Уве.

— Е, и?

— Значи не е твое — заявява снизходително Уве.

Младежът пъшка и извива очи. Уве пъхва ръце в джобовете си, сякаш въпросът е приключен.

После благоразумно мълчат. Момчето наблюдава Уве, сякаш Уве е адски тъп. В отговор Уве наблюдава съществото пред себе си, сякаш единственото, което прави, е да разхищава кислорода. Зад младежа Уве забелязва втори подобен екземпляр. Още по-слаб е от първия и с нещо черно около очите. Вторият младеж подръпва лекичко якето на първия и прошепва нещо от сорта на „не създавай неприятности“. Приятелят му ритва гневно снега, сякаш снегът е виновен.

— Това е велосипедът на приятелката ми — изломотва най-сетне той.

Казва го по-скоро примирено, отколкото възмутено. Маратонките му са прекалено големи, а дънките — прекалено тесни, забелязва Уве. Горницето на анцуга му е издърпано до брадичката, за да го защити от студа. Обраслото му с косми лице е покрито с черни точки, а косата му изглежда така, сякаш някой го е спасил от удавяне във варел, като го е изтеглил за кичурите.

— А тя къде живее?

С огромно усилие, сякаш е ранен с упойваща стрела, съществото изпружва ръка към къща в далечния край на улицата на Уве. Точно там живеят комунистите, които се опитваха да прокарат реформата с боклука. Имат и дъщери. Уве кима предпазливо.

— Значи може да го извади от навеса — заявява той и почуква мелодраматично по надписа, който забранява велосипедите да се оставят извън бараката. След това се обръща и се отправя към дома си.

— Заядлив дъртак! — изкрещява младежът след него.

— Шшшт! — сръчква го приятелката с омазаните очи.

Уве не отговаря.

Минава покрай табелата, на която ясно пише, че е забранено моторни превозни средства да влизат в квартала. Онзи с Бременната чужденка очевидно не може да чете, макар Уве много добре да знае, че е напълно възможно да не го е видял. А той е наясно, защото лично го е сложил. Изпълнен с негодувание, той продължава по тясната алея

между къщите и набива крак, така че всеки, който го види, ще си помисли, че се опитва да изравни асфалта. Като че ли не беше станало достатъчно зле заради откачалките, които живеят на улицата, мисли си той. Като че ли целият квартал се е превърнал в тъп полегнал полицай в еволюционно развитие. И надувкото с аудито, и русия бурен в къщата почти срещу тази на Уве, а в края на редицата и комунистическото семейство с дъщерите тийнейджърки и червените им коси, късите панталонки, обути върху панталони, с наплескани лица като на еднакви миещи мечки. Сигурно точно сега се бяха изнесли на екскурзия до Тайланд, но както и да е.

В къщата до Уве живее двайсет и пет годишният, който скоро ще стигне четвърт тон. Ходи с дълга коса като жена и ненормални тениски. Живееше с майка си, докато преди около година тя не почина от някакво заболяване. Очевидно се казва Джими, така каза съпругата на Уве. Уве няма представа с какво се занимава Джими; най-вероятно с нещо престъпно. Освен ако не си изкарва прехраната като дегустатор на бекон.

В къщата в другия край живее Руне с жена си. Уве не би нарекъл Руне „враг“... всъщност би могъл. Всичко, което се скапе в сдружението на съседите, започва с Руне. Двамата със съпругата му Анита се преместиха в същия ден като Уве и Соня. По онова време Руне караше волво, но по-късно си купи беемве. Няма начин да увещаеш човек, който ги върши такива.

Руне осъществи преврата, който разкара Уве от председателския пост на сдружението. Ето какви ги натвори. По-високи сметки за електричество, велосипеди, които не се прибират в навеса, хора, които дават на заден с ремаркета наред квартал, макар да пише ясно, че това е забранено. Уве отдавна е предупредил за тези ужасии, но никой не го чува. Оттогава не се весна на нито едно събрание на сдружението.

Устата му се сгърчва всеки път, сякаш се кани да се изплюе, когато си помисли за сдружението на живеещите там. Сякаш те са нещо гадно.

Той е на петнайсет метра от счупената си пощенска кутия, когато вижда Русия бурен. Първоначално не разбира какви ги върши. Тя се поклаща на пети по средата на алеята и сочи истерично към къщата на Уве.

Малкото джафкащо нещо — по-скоро помияр, какво ти куче — което пикае на плочите на Уве, търчи около краката ѝ.

Бурена изкрясква нещо толкова гръмко, че слънчевите очила се плъзват чак до върха на носа ѝ. Помиярът започва да лае още по-силно. Значи смотанячката най-сетне се е побъркала, мисли си Уве, застанал предпазливо на няколко метра зад нея. Едва тогава разбира, че тя не сочи неговата къща. Хвърля камъни. Не ги хвърля по къщата. Мята ги по котката.

Котката се е настанила в далечния ъгъл зад бараката на Уве за инструменти. По козината ѝ, по-точно по онова, което е останало от козината ѝ, се виждат петънца кръв. Помиярът е оголил зъби, а котката в отговор съска.

— Да не си посмяла да съскаш на Принц! — вие Бурена, грабва нов камък от лехата на Уве и го мята по животното. Котката отскача настрани и камъкът удря прозорец.

Тя посяга към нов камък и се готви да го хвърли. Уве прави две бързи крачки напред и застава толкова близо зад нея, че тя сигурно усеща дъха му.

— Ако хвърлите този камък в имота ми, ще ви изхвърля във вашата градина!

Тя се завърта към него. Очите им се срещат. Уве е пъхнал и двете си ръце в джобовете, а тя размахва юмруци пред него, сякаш се опитва да уцели две мухи с размерите на микровълнови печки. Уве дори не трепва.

— Това противно създание одраска Принц! — успява да каже тя, побесняла от яд.

Уве поглежда Помияра. Твартата ръмжи към него. След това поглежда котката до къщата му — седи унижена, окървавена, но вдигнала предизвикателно глава.

— Тя кърви, значи е имало схватка — казва Уве.

— Как ли пък не! Ще убия този боклук!

— Не, няма — отвръща студено Уве.

Откачената му съседка започва да се ежи застрашително.

— Сигурно е ходещ развъдник на противни болести, бяс и какво ли още не!

Уве поглежда котката. Поглежда и Бурена. Кима.

— Както и вие впрочем. Само че това не е причина да ви замеряме с камъни.

Долната ѝ устна се разтреперва. Тя вдига слънчевите си очила на очите.

— Внимавайте какви ги приказвате! — съска тя.

Уве кима. Посочва Помияра. Помияра се опитва да го захапне по крака, но Уве тропва с крак толкова силно, че тварта се отдръпва.

— Това нещо трябва да е на каишка в жилищния квартал — заявява спокойно Уве.

Тя отмята боядисаната си коса и изсумтява толкова силно, че Уве очаква от носа ѝ да се разлетят сополи.

— Ами онова нещо!? — Тя, вбесена, сочи котката.

— Не е ваша работа! — отсича Уве.

Тя го поглежда по особен начин — като хората, които изпитват превъзходство над другите и същевременно са много обидени.

Помияра оголва зъби, за да изръмжи беззвучно.

— Ти да не си мислиш, че притежаваш улицата бе, скапан ненормалнико? — пита тя.

Уве спокойно отново посочва Помияра.

— Следващия път, когато тази твар се изпикае на плочите пред нас — заявява студено той, — ще пусна електричество по камъните.

— Принц не е пишкал по противните ви плочи — пелтечи тя и пристъпва две крачки напред с вдигнат юмрук.

Уве не се помества. Тя спира. Изглежда, че хипервентилира.

След това успява да призове своя почти несъществуващ здрав разум.

— Хайде, Принц — махва тя с ръка.

Накрая вдига показалец пред лицето на Уве.

— Ще разкажа на Андерш и тогава ще съжалявате.

— Предайте на Андерш от мен да престане да се чеше по слабините пред прозореца ми.

— Откачено дърто плашило! — злобно казва тя и се отправя към паркинга.

— И му предайте, че колата му е пълен боклук! — добавя за повече тежест Уве.

Тя прави жест, който той не е виждал досега, въпреки това се досеща какво означава. След това и тя, и мизерното ѝ куче се отправят

към къщата на Андерш.

Уве се обръща към бараката за инструменти. Забелязва мокрите петна от урина по паважа в края на лехата. Ако не беше зает с по-важни задачи днес следобед, щеше да превърне Помияр в изтривалка. Само че го чакат по-неотложни задължения. Отправя се към бараката, вади бормашината си и кутията с бургии.

Когато излиза отново, котката седи и го наблюдава.

— Вече можеш да се разкараш — разпорежда се Уве.

Котката не помръдва. Уве клати примирено глава.

— Слушай! Не съм ти приятел.

Котката остава на мястото си. Уве вдига ръце.

— Господи, противна котко, застанах на твоя страна, когато тъпата крава хвърляше камъни по теб, но това съвсем не означава, че те харесвам повече от Бурена от другата страна на улицата. Това не е никакво постижение, да сме наясно още отсега.

Котката, изглежда, се замисля над казаното. Уве сочи алеята.

— Разкарай се!

Без да се връзва на чутото, котката ближе окървавената си козина. Поглежда Уве, сякаш са започнали преговори и тя обмисля предложение. След това става от мястото си и потегля, скрива се зад бараката. Уве дори не я поглежда. Влиза вкъщи и хлопва вратата.

Сега вече му е писнало. Сега Уве ще умре.

7. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ ПРОБИВА ДУПКА ЗА КУКА

Уве е облякъл най-хубавите си панталони и официална риза. Покрива внимателно пода с найлон, сякаш иска да предпази ценна творба на изкуството. Не че подът е особено нов (въпреки че той го изцикли преди две години). Почти сигурен е, че не губиш много кръв, когато се бесиш, не го е направил и заради прахта и пробиването. Нито заради следите, които ще останат, когато ритне стола. Той е сложил лепенки на краката, за да не оставят следи. Не, найлонът, който Уве така внимателно разгъва, покрива цялото антре, хола и значителна част от кухнята, не е сложен заради Уве.

Представя си, че тук ще има много тичане, ще напъплят нетърпеливи, напористи брокери, които ще се опитат да продадат къщата още преди хората с линейката да са изнесли трупа. А тези гадове няма да влязат тук и да омажат пода на Уве с обувките си. Независимо дали е през трупа на Уве, или не. Трябва да са наясно с тази работа.

Той слага висок стол по средата на пода, боядисан с поне седем различни пласта боя. Съпругата на Уве беше взела принципно решение, че ще остави Уве да пребоядисва една от стаите на всеки шест месеца. Когато го каза на Уве, той отвърна да не се надява. След това тя викаше декоратор за мнение. Накрая заявяваше пред Уве, че ще плати на декоратора. Веднага след това Уве отиваше да донесе стола за боядисване.

Какви странни неща ти липсват, когато изгубиш някого. Дребни неща. Усмивки. Начинът, по който тя се обръща насън. Дори пребоядисването на стаята заради нея.

Уве отива да си вземе кутията с инструменти. Има важни неща, когато пробиваш дупки. Не бургиите, а дребните подробности. Все едно да си сложиш свестни гуми на колата, без да съсипеш керамичните спирачки, и дивотии от този род. Всеки, който разбира поне малко, го знае. Уве застава в средата на стаята и премежда на око.

След това оглежда инструментите също като хирург, мести поглед по частите на бормашината. Избира бургия, нагласява я и тества спуська за секунди, колкото машината да издаде ръмжащ звук. Клати глава, решава, че нещо не му харесва, и сменя бургията. Повтаря тази операция четири пъти, докато най-сетне остава доволен, след това обикаля хола и размахва бормашината като огромен револвер.

Застава по средата на стаята и зяпва тавана. Трябва да премери добре, преди да започне, казва си той. Трябва да центрира дупката. Най-лошото, както Уве знае, е, че когато някой просто направи дупка на тавана, може да я изкриви.

Отива за метър. Премерва отстоянието до всеки от четирите ъгъла — два пъти, за да е напълно сигурен — и отбелязва центъра с кръстче.

Уве слиза от стола. Обикаля, за да е сигурен, че найлонът е точно на място. Отключва вратата, за да не се налага да я разбиват, когато дойдат за него. Вратата е солидна. Ще служи още много години.

Облича самото от костюма и проверява дали пликът е във вътрешния джоб. Най-сетне обръща снимката на съпругата си, поставена на прозореца, за да гледа към бараката. Не иска тя да види какво ще прави той, но пък, от друга страна, не смее да я захлупи. Съпругата на Уве кипва ужасно, когато се озоват на място без хубав изглед. Тя има нужда да гледа „нещо, на което му личи, че е живо“, все казваше тя. Затова той я обръща към бараката. Същевременно си мисли, че котката Досада ще дойде отново. Съпругата на Уве обичаше всички с име котката Досада.

Взема бормашината, посяга към куката, качва се на стола и започва да пробива. Първия път, в който на вратата се звънва, той решава, че е грешка, и затова не обръща никакво внимание на звука. Втория път разбира, че някой звъни тъкмо на неговата врата и тъкмо затова не обръща внимание.

На третия път Уве оставя бормашината и поглежда ядно вратата. Сякаш се опитва само със силата на мисълта си да убеди онзи, който е навън, да изчезне. Не се получава. Въпросният човек очевидно мисли, че единственото разумно обяснение да не му отворят вратата е, че никой не е чул.

Уве слиза от стола, минава по найлона през хола и излиза в антрето. Наистина ли е чак толкова трудно да се самоубиеш, без да те

прекъсват на всяка крачка?

— Какво? — кипи Уве, когато отваря вратата със замах.

Дългуча едва успява да отдръпне едрата си глава, за да не го порази вратата.

— Здравсти! — възкликва доволно Бременната, макар и от половин метър по-ниско.

Уве свежда поглед към нея, след това вдига глава към него. Дългуча е зает да опипва всяка част от лицето си с известно нежелание, сякаш се опитва да провери дали всичките му части са все още на място.

— Това е за вас — започва тя приятелски, след това тиква синя пластмасова кутия в ръцете на Уве.

Уве я поглежда скептично.

— Бисквитки — обяснява окуражително тя.

Уве кима бавно, сякаш за да потвърди, че е разбрал.

— Много сте изтупан — усмихва се тя.

Уве кима отново.

И тогава тримата зачакват някой да каже нещо. Накрая жената поглежда Дългуча и клати отчаяно глава.

— Моля те, скъпи, престани да се занимаваш с лицето си — шепне тя и го побутва.

Дългуча вдига очи, среща погледа ѝ и кима. Поглежда Уве. Уве поглежда Бременната. Дългуча сочи кутията и лицето му грейва.

— Тя е иранка. Те носят храна, където и да отидат.

Уве го гледа недоумяващо. Дългуча пък го гледа колебливо.

— Нали разбирате... затова се разбирам толкова с иранките. Те обичат да готвят, а пък аз обичам... — започва той с широка усмивка.

След това млъква. Уве изглежда напълно незаинтересован.

— ... да си похапвам — довършва Дългуча.

Изглежда така, сякаш ще започне да барабани с пръсти във въздуха. След това обаче поглежда Бременната чужденка и решава, че не е много разумно.

— И? — пита той предпазливо.

Тя се протяга и прегръща корема си.

— Просто искахме да се представим, след като ще бъдем съседни...

Уве кима отсечено и бързо.

— Добре. Довиждане!

Опитва се да затвори вратата. Тя го спира с ръка.

— Искахме да ви благодарим, че изкарахте ремаркетото ни. Бяхте много мил.

Уве сумти. С нежелание задържа вратата отворена.

— Няма защо да ми благодарите.

— Напротив, бяхте много мил — настоява тя.

— Искам да кажа, че не бива да ми благодарите, защото всеки възрастен би трябвало да може да направи заден с ремарке — отвърща той и хвърля презрителен поглед на Дългуча, който го е зяпнал, без да е сигурен дали това е обида, или не. Уве решава да не го измъчва. Отстъпва назад и отново се опитва да затвори вратата.

— Казвам се Парване! — представя се тя и прекрачва с единия крак прага.

Уве поглежда крака, след това и лицето над него.

Сякаш му е трудно да разбере какво е направила тя току-що.

— Аз съм Патрик! — обажда се Дългуча.

Нито Уве, нито Парване му обръщат внимание.

— Винаги ли сте толкова недружелюбен? — пита Парване, без да крие любопитството си.

Уве я поглежда обидено.

— Няма такова нещо.

— Малко недружелюбен сте.

— Не съм!

— Не, не, не, всяка ваша дума е като ласка, точно така — отвърща тя с интонация, която кара Уве да разбере, че не мисли казаното.

Той пуска бравата за секунда, може би две. Поглежда кутията с бисквити, които държи.

— Аха. Арабски бисквити. Струват си, нали? — измърморва той.

— Персийски — поправя го тя.

— Какво?

— Аз съм от Иран. Значи съм персийка — обяснява тя.

— Направо си казвайте: персийка — съгласява се Уве.

Смехът ѝ го стряска. Сякаш е карамелен и някой го е изсипал прекалено бързо и сега той бълбука във всички посоки. Никак не отива на сивия цимент и на правите ъгли на плочите в градината. Звучи

завладяващ, закачлив, смях, който не се съобразява с правилата и установените норми.

Уве отстъпва назад. Кракът му се закача на изолирбанд до прага. Докато се опитва да се отърве от него, обзет от раздразнение, той откъсва края на найлона. Докато разтърсва крак, за да отлепи и изолирбанда, и найлона, той се препъва назад и вдига още повече от найлона. Най-сетне се изправя, вече разгневен. Остава на прага, като се опитва да изглежда спокоен. Стиска отново бравата, поглежда Дългуча и се опитва бързо да промени темата.

— А вие какъв сте?

Той свива леко рамене, малко засрамено.

— Аз съм консултант по информационни технологии.

Уве и Парване клатят глави едновременно, сякаш са участници в отбор по синхронно плуване. За миг неприязънта на Уве малко намалява, макар да не иска да го признае дори пред себе си.

Дългуча, изглежда, не забелязва станалото. Вместо това зяпва любопитно бормашината, която Уве продължава да стиска здраво също като партизанин с калашников в ръка.

След като Дългуча го е огледал както трябва, той наднича в къщата на Уве.

— Какво правите?

Уве го поглежда, както се поглежда човек, който току-що е попитал: „Какво правите?“ друг човек, който стиска бормашина в ръка.

— Дупки — отвърща кисело той.

Парване поглежда Дългуча и върти очи, и ако не беше коремът ѝ, който свидетелства за желанието ѝ да допринесе за облагородяването на гените на Дългуча, Уве щеше почти да я хареса на този етап.

— Аха — отвърща Дългуча и кима.

След това се привежда напред и наднича към пода в хола, грижливо покрит с найлон, който да го предпази.

Оживява се и се усмихва на Уве.

— Човек би казал, че се каните да убиете някого.

Уве го наблюдава мълчаливо. Дългуча прочиства гърлото си малко насила.

— Искам да кажа, че е като епизод от „Декстър“, или нещо подобно — обяснява той, а този път усмивката му е малко неуверена. — Става въпрос за телевизионен сериал... за човек, който избива хора

— опитва се да обясни той, след това започва да човърка с върха на обувката си фугите между плочите пред вратата на Уве.

Уве клати глава. Не става ясно за кого точно говори Дългуча.

— Имам малко работа — обръща се той към Парване и стиска здраво бравата.

Парване сръчква Дългуча с лакът. Дългуча изглежда така, сякаш се опитва да събере кураж; поглежда съпругата си, след това и Уве с изражението на човек, който очаква целият свят да започне да го перва с ластици.

— Работата е там... Дойдохме, защото имам нужда да взема назаем някои неща...

Уве извива вежди.

— Какви неща?

Дългуча прочиства гърло.

— Стълба... И шестораменен ключ.

— Да не би да имате предвид шестостенен ключ?

Парване кима. Дългуча изглежда напълно объркан.

— Не е ли шестораменен ключ?

— Шестостенен е — поправят го в един глас Парване и Уве.

Парване кима енергично и сочи доволно Уве.

— Човекът ти каза как се казва.

Дългуча изломотва нещо неразбираемо.

— А ти се обаждаш, без да ти е ясно: „Я, шестораменен ключ“ — подиграва му се Парване.

Той я поглежда унило.

— Изобщо не говоря по този начин.

— Напротив!

— Не е вярно!

— Вярно е!

— Не е!

Уве мести поглед от единия към другия, също като огромно куче, което наблюдава как две мишки му пречат да спи.

— Напротив — обажда се единият от двамата.

— Така си мислиш ти — опъва се другият.

— Всички го казват!

— Не е задължително да са прави!

— Да не би да искаш да го проверим в Гугъл?

— Естествено! Провери в Гугъл! Провери ако щеш и в Уикипедия!

— Дай ми телефона си.

— Използвай своя!

— Как ли пък не! Освен това не е в мен, смотльо!

— Много жалко!

Уве ги наблюдава, докато водят безумния спор. Напомнят му на два развалени радиатора, които вят безсмислено един срещу друг.

— Мили боже! — пъшка той.

Парване започва да имитира нещо, което наподобява летящо насекомо. Тя издава тихо бръмчене с устни, за да дразни съпруга си. Получава се. Тя успява да подражни и Дългуча, и Уве. Уве се предава.

Влиза в коридора, закача сакото от костюма, оставя бормашината, слага си сабото и минава покрай тях напът към бараката за инструменти. Напълно сигурен е, че нито един от двамата не го е забелязал. Чува, че все още се дърлят, когато се връща със стълбата.

— Върви да му помогнеш, Патрик! — избухва Парване, когато го забелязва.

Дългуча прави няколко тронави крачки към него. Уве го наблюдава, сякаш пред него е слепец на волана на претъпкан градски автобус. Едва тогава Уве разбира, че докато го е нямало, в имота му е нахлул трети човек.

Съпругата на Руне, Анита, която живее по-надолу по улицата, е застанала до Парване и доста развеселено наблюдава зрелището. Уве преценява, че най-разумното е да се престори, че тя не прави подобно нещо. Разбира, че всичко друго би я окуражило. Той подава на Дългуча цилиндрична кутия с грижливо подредени шестостенни ключове.

— Я, че те били много — въздиша замислено идиотът, когато поглежда в кутията.

— На вас кой номер ви трябва? — пита Уве.

Дългуча го поглежда така, както правят хората, на които не им стиска да кажат онова, което мислят.

— Ами... обичайният.

Уве го гледа дълго, наистина дълго време.

— За какво ще ги използвате? — пита най-сетне той.

— За да сглобя един гардероб от ИКЕА, който разглобих, когато се местехме. След това забравих къде съм сложил шестораменния

ключ — обяснява най-безсрамно той.

Уве поглежда стълбата.

— А гардеробът на покрива ли е?

Дългуча се киска и клати глава.

— А, ясно, разбрах какво имате предвид! Не, стълбата ми трябва, защото прозорецът на горния етаж нещо заяжда. Не иска да се отвори. — Добавя последните думи, сякаш Уве няма да разбере без пояснения какво означава „заяжда“.

— И затова ще се опитате да го отворите отвън ли? — недоумява Уве.

Дългуча кима и поема неумело стълбата от него. Уве, изглежда, се кани да каже още нещо, но след това решава друго. Обръща се към Парване.

— А вие защо сте тук?

— За морална подкрепа — чурулика тя.

Уве не е напълно убеден. Не е убеден и Дългуча.

Уве мести поглед към съпругата на Руне. Тя все още е там. Има чувството, че са минали години, откакто я видя за последен път. Остаряла е до неузнаваемост. Напоследък хората сякаш остаряват неусетно за Уве.

— Кажи? — подканва я Уве.

Съпругата на Руне се усмихва и кръстосва ръце на ханша си.

— Уве, не исках да те притеснявам, но става въпрос за радиаторите вкъщи. Изобщо не топят — обяснява предпазливо тя и се усмихва на Уве, а след това и на Дългуча, и на Парване. Парване и Дългуча се усмихват в отговор. Уве поглежда очукания си часовник. „Ама на тази улица никой ли вече не може да си свърши сам работата?“, пита се той.

— Аз съм пенсионерка — пробутва нещо като извинение съпругата на Руне.

— Аз съм в отпуск по майчинство — заявява Парване и гордо гали корема си.

— Аз съм консултант! — хвали се Дългуча.

Уве и Парване отново започват да клатят глави в синхрон.

Съпругата на Руне прави нов опит.

— Може да са самите радиатори.

— Продухани ли са? — пита Уве.

Тя клати глава и го поглежда любопитно.

— Мислиш ли, че това е причината?

Уве върти очи.

— Уве! — изкрещява Парване към него също като правеща забележка учителка. Уве я зяпва ядосано. Тя отвърща подобаващо на погледа му. — Престани да се държиш толкова грубо! — нарежда тя.

— Вече ти казах, че не съм груб!

Тя не откъсва очи от него. Той изръмжава, след това отново застава на прага. Дошло му е до гуша. Единственото, което иска, е да умре. Не могат ли тези откачалки да уважат желанието му?

Парване стиска окуражително ръката на съпругата на Руне.

— Сигурна съм, че Уве ще ви помогне с радиаторите.

— Много ще съм ти задължена, Уве — бърза да отвърне съпругата на Руне и грейва.

Уве пъха ръце в джобовете. Изритва смачкания найлон на прага.

— Твоят човек не може ли да си оправя нещата вкъщи?

Съпругата на Руне клати жално глава.

— Напоследък Руне е болен. Казват, че имал алцхаймер. В инвалидна количка е. Малко е трудничко...

Уве кима с нещо като разбиране. Изглежда, си припомня какво му е казвала съпругата поне хиляди пъти, въпреки че той все забравя.

— Да, да! — съгласява се нетърпеливо той.

— Можеш да отидеш и да дишаш на радиаторите, нали, Уве? — подхвърля Парване.

Уве я поглежда, сякаш обмисля твърд отказ, но вместо това свежда поглед към земята.

— Не е кой знае какво, нали? — продължава Парване и забожда поглед в него, а след това кръстосва ръце над корема си.

Уве клати глава.

— Не дишаш на радиаторите, про-дух-ваш ги... господи!

Вдига очи и ги поглежда един след друг.

— Никога досега ли не сте си продухвали радиаторите?

— Не сме — отвърща, без да трепне, Парване.

Съпругата на Руне поглежда Дългуча с известно притеснение.

— Нямам никаква представа за какво говорят — отвърща спокойно той.

Съпругата на Руне кима разсеяно. Отново поглежда Уве.

— Много ще съм ти благодарна, Уве, ако не те притеснявам прекалено...

Уве стърчи на прага, без да помръдне.

— Може би щяхте да се сетите да го направите, ако не бяхте организирали преврат в сдружението на живеещите в квартала — подхвърля тихо той, думите му — накъсани от дискретно прокашляне.

— Преди какво? — пита Парване.

Жената на Руне прочиства гърлото си.

— Скъпи Уве, никога не е имало преврат...

— Имаше — натъртва сърдито Уве.

Съпругата на Руне поглежда Парване и засрамена се усмихва.

— Ами, Руне и Уве не се разбираха много добре. Преди Руне да се разболе, беше председател на сдружението. Преди това пък Уве беше председател. Когато хората гласуваха за Руне, Уве и Руне са посчепкаха, ако мога така да се изразя.

Уве вдига поглед и насочва недоволно пръст към нея.

— Преврат! Това е истината!

Жената на Руне кима към Парване.

— Да, преди събранието Руне преброи гласовете за своето предложение да променим отоплителната система на къщите и Уве реши, че...

— Какво му разбира главата на Руне от отоплителни системи? А? — възкликва разгорещено Уве, но Парване го стрелва с поглед, той премисля следващите си остри думи и стига до заключението, че няма нужда да продължава.

Съпругата на Руне кима.

— Може и да си прав, Уве. Както и да е, сега той е тежко болен... така че вече няма никакво значение. — Долната ѝ устна потреперва. Тя се овладява, опъва врат с достойнство и прочиства гърлото си.

— Властите казаха, че ще ми го вземат и ще го изпратят в дом — успява да каже тя.

Уве отново пъха ръце в джобовете и решително отстъпва назад. Чул е достатъчно.

Междувременно Дългуча, изглежда, е решил, че е дошло време да промени темата и да поразведри атмосферата. Посочва пода в антрето на Уве.

— Какво е това?

Уве се обръща и поглежда пода, оголен от найлона.

— Като че ли, май... това са следи от гуми по пода. Да не би да карате велосипед вътре? — пита Дългуча.

Парване следи с орловия си поглед Уве, когато той отстъпва още крачка, за да не може Дългуча да наднича.

— Нищо не карам.

— Нали виждам, че... — започва объркано Дългуча.

— От съпругата на Уве са, тя беше... — прекъсва го приятелски съпругата на Руне, но едва стига до името Соня, когато на свой ред Уве я прекъсва и бързо се обръща към нея с неприкрита ярост в очите.

— Достатъчно! Млъквай!

И четиримата млъкват, еднакво шокирани. Ръцете на Уве треперят, когато се връща в антрето и хлопва вратата.

Чува тихия глас на Парване да пита съпругата на Руне за какво става въпрос. След това другата жена се опитва да обясни със заекване, а накрая възкликва:

— Май е най-добре да се прибера. Тази работа със съпругата на Уве... забравете. Старите глупачки като мен прекалено много дрънкат, нали знаете...

Уве чува нервния ѝ смях, след това тя провлачва крака към къщи. След малко Бременната и Дългуча също си тръгват.

Уве остава сам в тихото антре.

Сяда на стола и едва си поема въздух. Ръцете му все още треперят, сякаш е потънал до кръста в леденостудена вода. Сърцето му блъска. Напоследък се случва все по-често. С усилие си поема въздух, също като риба от преобърнат аквариум. Лекарят във фирмата каза, че състоянието му била хронично, че не трябвало да се натоварва. Лесно му е да го казва.

— Най-добре се прибери и си почини — каза шефът му. — Сега сърцето ти прескача.

Казаха, че е рано пенсиониране, но трябваше да го нарекат с истинското му име. Съкращение. Една трета век на същата работа и ето докъде стигна.

Уве не е сигурен колко време е преседял на стола с бормашината в ръка, а сърцето му бие до пръсване и той усеща пулса вътре в главата си. На стената до входната врата има снимка на Уве и Соня. Правена е преди почти четирийсет години. Бяха на екскурзия с автобус в

Испания. Тя е загоряла, облечена е в червена рокля и изглежда щастлива. Уве е застанал до нея, стиска ръката ѝ. Седя поне час, загледан в снимката. От всичко, което най-много му липсва от нея, онова, което копнее да направи отново, е да държи ръката ѝ в своята. Тя свиваше показалеца си в дланта му, криеше го там. Когато го правеше, той чувстваше, че на този свят няма нищо невъзможно. От всичко това му липсва най-много.

Става бавно. Влиза в хола. Качва се по стълбата. След това най-сетне пробива дупката и слага куката.

После слиза от стълбата и оглежда работата си.

Излиза в коридора и си облича самото. Опипва джоба за плика. Угасил е всички лампи. Измил е чашата за кафе. Сложил е куката в хола. Готов е.

Сваля въжето от закачалката в антрето. Внимателно, с опакото на ръката, гали палтата ѝ за последен път. След това влиза в хола, връзва клупа, прекарва го през куката, качва се на стола и пъхва глава в примката.

Ритва стола.

Затваря очи и усеща как клупът стисва гърлото му също като челюстите на огромен звяр.

8. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И СЛЕДИ ОТ СТЪПКИТЕ НА БАЩА МУ

Тя вярваше в съдбата. Бе убедена, че всички пътища в живота ти по един или друг начин „водят до онова, което ти е предопределено“. Уве, разбира се, просто започваше да мърмори и се заемаше да върши нещо с отвертката, винаги когато тя го казваше. Никога обаче не я опровергаваше. Може би за нея съдбата беше „нещо“, но това не му влизаше в работата. За него съдбата беше „някой“.

Странно е да останеш сирак на шестнайсет. Да изгубиш семейството си, преди да си създал свое, което да го замени. Това е много особен вид самота.

Уве, съзнателен, човек на дълга, работи две седмици в железниците. Остана изненадан, че му хареса. Чувстваш се освободен, докато работиш. Хващаш неща в двете си ръце и виждаш плодовете на труда си. Не че Уве мразеше училище, но и не му виждаше смисъла. Обичаше математиката и беше две учебни години пред съучениците си. Останалите предмети просто не го интересуваха.

Тук обаче беше коренно различно. Работата му прилягаше много по-добре.

След като приключи последната смяна в последния ден, той се почувства потиснат. Не само защото трябваше да се върне на училище, а и защото нямаше представа как ще си изкарва хляба. Татко му, разбира се, го биваше в много отношения, но Уве не можеше да не признае, че не остави почти нищо освен разнебитената къща, стария сааб и очукания ръчен часовник. За подаяния от църквата не можеше да става и дума, Господ трябваше да е наясно. Уве си го повтаряше, докато се преобличаше в съблекалнята, за да е наясно както Господ, така и той.

— След като трябваше да ми вземеш и мама, и татко, задръж си тъпите пари! — изкрещя той към тавана.

След това си събра вещите и си тръгна. Така и не разбра дали Господ, или някой друг го е чул. Когато излезе от съблекалнята, завари

служител от кабинета на управителя да го чака.

— Уве? — попита той.

Уве кимна.

— Директорът иска да ти благодари, че се справи толкова добре с работата през изминалите две седмици — рече служителят, без излишни приказки.

— Благодаря — отвърна Уве и понечи да си тръгне.

Човекът го стисна за ръката. Момчето спря.

— Директорът пита дали се интересуваш да останеш на досегашната си работа?

Уве мълчеше и гледаше служителя. Може би се опитваше да проумее дали не става въпрос за шега. След това кимна бавно.

Направи още няколко крачки и човекът се провикна след него.

— Директорът казва, че си същият като баща си!

Уве не се обърна. Гърбът му обаче бе изпънат като струна, докато се отдалечаваше.

Ето как зае мястото на баща си. Работеше упорито, никога не се оплакваше и никога не боледуваше. Мъжете в смяната му казваха, че е доста мълчалив и на всичко отгоре малко странен. Той никога не ходеше с тях да пие бира след работа, не се интересуваше и от жени, което бе доста странно. Все повтаряха, че крушата не падала по-далече от дървото, но и той никога не им даваше повод да се оплакват от него. Ако някой се обърнеше към Уве за помощ, можеше да разчита на момчето, ако някой го накараше да поеме смяната му, той работеше, без да вдига шум. С течение на времето се оказа, че почти всички са му длъжници. И така го приеха.

Когато една вечер старият камион, който караха нагоре-надолу по релсите, се развали на двайсет километра извън града в един от най-страшните порои през тази година, Уве успя да го поправи с отвертка и половин ролка изолирбанд. След това, поне що се отнасяше до старите кучета в железниците, Уве беше приет.

Вечер си вареше наденица и картофи и гледаше през прозореца на кухнята, докато се хранеше. На следващата сутрин отново тръгваше на работа. Рутината му харесваше, беше му приятно да знае какво да очаква. Откакто баща му почина, той все по-често делеше хората на такива, които постъпват правилно, и такива, които не го правят. Хора,

които действаха, и други, които само приказваха. Уве гледаше много да не приказва и да върши каквото трябва.

Нямаше приятели. От друга страна обаче, нямаше и врагове, освен Том, който, откакто го повишиха в бригадир, използваше всяка възможност да стъжни живота на Уве. Възлагаше му най-мръсната и тежка работа, крещеше му, подлагаше му крак, когато отиваше на закуска, изпращаше го да проверява вагони, същевременно ги пускаше, докато Уве лежеше без всякаква защита на траверсите. Когато стреснатият Уве се мяташе настрани в последния момент, Том се смееше презрително и крещеше:

— Внимавай какво правиш, да не свършиш като стареца.

Уве не надигаше глас, държеше си устата затворена. Нямаше никакъв смисъл да предизвиква човек, който бе два пъти по-едър от него. Ходеше на работа всеки ден и се справяше безупречно — работата беше достатъчно добра за баща му, а следователно и за него. Колегите се научиха да го ценят.

— Когато хората не дрънкат прекалено много, не ръсят дивотии — му каза един от по-старите работници.

Уве само кимна. Някои разбираха, други не.

Имаше такива, които разбраха защо един ден Уве се озова в кабинета на директора, и такива, които не разбраха.

Бяха минали почти две години от погребението на баща му. Уве тъкмо бе навършил осемнайсет. Бяха хванали Том да краде от парите, събрани в един от вагоните. Вярно е, че единствено Уве го видя как ги взема, но Том и Уве бяха единствените във вагона, когато парите изчезнаха. Както обясни един сериозен човек от кабинета на директора, когато повикаха Том и Уве, никой не би повярвал, че Уве е виновникът. Той, разбира се, не беше.

Оставиха Уве на дървен стол в коридора пред кабинета на директора. Той седя загледан в пода петнайсет минути, докато вратата не се отвори. Том излезе, стиснал толкова решително юмруци, че кожата на китките му беше побеляла.

Опитваше се да срещне погледа на Уве, но Уве не вдигна очи от пода, докато не го повикаха в кабинета на директора.

В стаята бяха насядали сериозни мъже в костюми. Директорът пък крачеше напред-назад зад бюрото, почервенял, което издаваше, че е твърде ядосан, за да се спре на едно място.

— Седни, Уве — обади се най-сетне един от мъжете.

Уве срещна погледа му и го позна. Навремето баща му беше поправил автомобила му. Той караше син опел „Манта“. Двигателят беше огромен. Човекът се усмихна приятелски на Уве и посочи стол по средата на стаята. Сякаш се опитваше да му подсказже, че е сред приятели и може да се отпусне.

Уве поклати глава. Собственикът на опела кимна с разбиране.

— И така. Това е просто формалност, Уве. Никой от нас не вярва, че си взел парите. Трябва само да ни кажеш кой ги взе.

Уве сведе поглед към пода. Мина половин минута.

— Уве?

Уве не отговори. Най-сетне резкият глас на директора наруши мълчанието.

— Отговори на въпроса, Уве.

Уве продължаваше да мълчи. Сведе очи към пода. Присъстващите в костюмите вече не бяха толкова уверени, усещаше се, че са объркани.

— Уве... разбираш ли, че трябва да отговориш на въпроса? Ти ли взе парите?

— Не — отвърна непоколебимо момчето.

— Тогава кой?

Уве мълчеше.

— Отговори на въпроса! — нареди директорът.

Уве вдигна поглед. Изпъна гръб.

— Не съм от хората, които говорят кой какво е направил — заяви той.

В стаята се възцари тишина, която продължи няколко минути.

— Уве, разбираш ли, че ако не ни кажеш кой е бил и ако има един или повече свидетели, които твърдят, че си бил ти... Тогава ще стигнем до заключението, че си бил ти — обясни рязко директорът.

Уве кимна, но не обели и дума повече. Директорът го наблюдаваше, сякаш блъфираше по време на игра на карти. Лицето на Уве не трепна. Директорът кимна мрачно.

— Можеш да си вървиш.

И Уве си тръгна.

Петнайсет минути по-рано в кабинета на директора Том беше набедил Уве.

Следобеда двама от младите в смяната на Том, преизпълнени от желание да спечелят одобрението на по-стария, заявиха, че са видели със собствените си очи как Уве взел парите. Ако Уве бе посочил, че Том ги е откраднал, тогава щеше да е думата на единия срещу другия. Сега обаче бе думата на Том срещу мълчанието на Уве. На следващата сутрин бригадирът му каза да си опразни шкафчето и да се яви пред кабинета на директора.

Том беше пред вратата на съблекалнята и му се подигра.

— Крадец! — изсъска той.

Уве го подмина, без да вдигне очи.

— Крадец! Крадец! Крадец! — заповтаря един от по-младите, които го бяха набедили, докато един от по-възрастните в смяната не го перна по ухото, за да го накара да престане.

— Крадец! — изкреця демонстративно Том, толкова високо, че думата продължи да отеква в главата на Уве няколко дни по-късно.

Уве излезе във вечерния мрак, без да се обърне. Пое си дълбоко дъх. Беше вбесен, но не защото го нарекоха крадец. Той не бе от хората, които се интересуваха как ги наричат. Само че срамът, че е изгубил работата, на която баща му посвети целия си живот, прогаряше гърдите му.

Разполагаше с предостатъчно време да премисли живота си, докато вървеше за последен път към канцеларията, стиснал в ръце вързоп работни дрехи. Все още харесваше работата си тук. Имаше си свестни задачи, свестни инструменти, истинска работа. Прецени, че когато полицията приключи с разследването и се разправи с крадците, той ще се опита да отиде другаде, където да си намери работа като тази. Може би щеше да отпътува някъде далече. Вероятно трябваше да остави доста разстояние между себе си и криминалното досие, ако иска то да остане в миналото. Даваше си сметка, че тук не го задържа нищо. Поне не беше станал от хората, които дрънкаха за щяло и нещяло. Надяваше се да накара баща си да му прости, че е изгубил работата, когато се съберат отново.

Седя на дървения стол в коридора почти четирийсет минути, преди жена на средна възраст в тясна черна пола и очила с издължени рамки не го покани в кабинета. Затвори вратата след него. Той влезе. Все още стискаше работните дрехи. Директорът седеше зад бюрото си,

преплел пръсти пред себе си. Двамата мъже се гледаха дълго, сякаш всеки бе пред интересно платно в музей.

— Том е откраднал парите — заяви директорът.

Не го каза като въпрос, просто съобщаваше факт. Уве не отговори. Директорът кимна.

— Само че мъжете от вашето семейство не са издайници.

И това не беше въпрос. Затова Уве не отговори.

Директорът забеляза, че момчето изпъна гръб, когато чу „мъжете от вашето семейство“.

Директорът кимна отново. Сложи си очила, прегледа купчина листове и започна да пише нещо. Сякаш в този момент момчето изчезна от стаята. Уве стоя пред него толкова дълго, че започна да се съмнява дали директорът не е забравил за присъствието му. Директорът вдигна поглед.

— Да?

— Хората са такива, каквито са, заради онова, което вършат, не заради онова, което приказват — рече Уве.

Директорът го погледна изненадано. Това бе най-дългото изречение, което някой в железниците бе чул момчето да изрича, откакто започна работа преди две години. Уве нямаше представа откъде изблизнаха думите. Просто усети, че трябва да ги каже.

Директорът отново сведе поглед над листовите. Записа нещо. Побутна лист върху плота. Даде знак на Уве да се подпише.

— Това е декларация, че доброволно си се отказал от работата — заяви той.

Уве се подписа. Изправи се, а по лицето му се изписа упорство.

— Кажете им да влязат. Готов съм.

— На кого да кажа? — попита директорът.

— На полицията — отвърна Уве и стисна юмруци.

Директорът поклати бързо глава и отново се зарови в документите.

— Струва ми се, че свидетелските показания на очевидците са се изгубили в бъркотията.

Уве пристъпи от единия крак на другия, тъй като не знаеше как да отговори на казаното. Директорът махна с ръка, без да го поглежда.

— Можеш да си вървиш.

Уве се обърна. Излезе в коридора. Затвори вратата след себе си. Усещаше главата си някак лека. Тъкмо когато бе на входа, жената, която го покани да влезе, го настигна с енергична крачка и преди той да успее да се дръпне, тикна лист в ръцете му.

— Директорът иска да знаеш, че си назначен за нощен чистач във влака за дълги разстояния, така че утре сутринта се обади на бригадира — предупреди строго тя.

Уве погледна първо нея, след това и листа. Тя се приближи.

— Директорът ме помоли да ти предам още нещо. Не си взел портфейла преди девет години. Проклет щял да е, ако повярва, че си взел нещо сега. За него би било жалко да изрита сина на един свестен човек на улицата само защото синът има същите принципи.

Ето как Уве стана нощен чистач. Ако това не се беше случило, той нямаше да си тръгне от смяна на сутринта и да я види. Нямаше да види червените ѝ обувки, златната брошка и лъскавата кестенява коса. Нямаше да чуе смеха ѝ, който до края на живота му щеше да го кара да се чувства така, сякаш някой тича бос вътре в гърдите му.

Тя често казваше, че „всички пътища водят към предопределеното ти място“. За нея това беше нещо.

За Уве обаче това бе някой.

9. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ ПРОДУХВА РАДИАТОР

Казват, че мозъкът работи по-бързо по време на падане. Сякаш неочакваната експлозия от кинетична енергия принуждава умствените сили да ускорят дейността си, докато възприятието на външния свят се забавя.

Така че Уве имаше време да мисли за най-различни неща.
Най-вече за радиатори.

Както на всички е известно, има правилни и грешни начини да се вършат нещата. Макар да се беше случило преди много години, Уве вече не помнеше какво разрешение бе преценил за правилно в спора за централното отопление със сдружението на живеещите, но помнеше ясно, че подходът на Руне беше грешен.

Не ставаше въпрос единствено за централната отоплителна система. Руне и Уве се познаваха от почти четирийсет години и бяха в конфликт през трийсет и седем от тях.

Уве дори не помнеше как започна цялата работа. Човек не помни подобни спорове. В тях малките неразбирателства така се оплитат, че всяка нова дума се превръща в опасен капан, а накрая дори не можеш да си отвориш устата, без да изблъваш поне четири незадействани мини от минали конфликти. Такива неразбирателства просто продължават и нямат край. А един ден просто пресекват.

Ако трябва да сме точни, не автомобилите бяха началото. Но все пак Уве караше сааб. Руне пък караше волво. На всеки би му станало ясно, че тази работа няма да се получи. Отначало двамата бяха приятели. Поне доколкото хора като Уве и Руне могат да създадат приятелство. Очевидно всичко беше заради съпругите им. Четиримата се бяха пренесли в квартала по едно и също време и Соня и Анита станаха първи приятелки на секундата, точно както става с жените на мъже като Уве и Руне.

Уве помнеше, че в първите години не мразеше Руне. Те създадоха сдружението на живеещите. Уве стана председател, а Руне заместник-председател. Двамата се обединиха, когато градският съвет искаше да изсече гората зад къщите на Уве и Руне, за да се построят нови къщи. От съвета, разбира се, твърдяха, че плановете са одобрени от години, още преди Руне и Уве да се преместят тук, но подобни аргументи не издържаха пред Руне и Уве.

— Значи искате война, мръсници такива! — беше изревал Руне по телефона.

И наистина се разрази война: безкрайни молби, петиции и писма до вестниците. Година и половина по-късно градският съвет се отказа и започна строеж на друго място.

Същата вечер Руне и Уве пиха по чаша уиски на терасата на Руне. Не изглеждаха кой знае колко доволни от победата, поне така забелязаха съпругите им. И двамата бяха доста разочаровани, че съветът се е отказал толкова бързо. Това бяха най-приятните осемнайсет месеца в живота им.

— Вече никой ли не отстоява принципите си? — питаше Руне.

— Не им пука — бе отвърнал Уве.

Вдигнаха тост за недостойните противници. Това се случи много преди преврата в сдружението, преди Руне да си купи беемве.

„Идиот! — помисли си Уве в онзи ден, също и сега, толкова много години по-късно. Същото си повтаряше и всеки ден оттогава досега. — Как, за бога, да проведеш смислен разговор с човек, който си купува беемве?“ — питаше Уве Соня, когато тя се чудеше защо двамата мъже вече не могат да проведат разумен разговор. По това време Соня бе разбрала, че не ѝ остава нищо друго, освен да върти очи и да мърмори: „Ти си тежък случай“.

Уве не беше тежък случай, поне той така си мислеше. Според него трябваше да има ред във всичко. Бе убеден, че човек не бива да прекарва живота си така, сякаш всичко е заменяемо. Сякаш предаността е едно нищо. Днес хората подменяха вещите си толкова често, че опитът да бъдат направени така, че да издържат по-дълго, ставаше напълно безсмислен. Ами качеството? Вече никой не се интересуваше от качество. Нито Руне, нито останалите съседи, нито мениджърите там, където Уве работеше. Сега всичко трябваше да бъде компютризирано, сякаш човек не можеше да построи къща, докато

някой консултант в прекалено тясна риза не измисли как да отвори капака на лаптопа. Да не би така да са построили Колизеума и пирамидите в Гиза? Господи, през 1889-а дори бяха успели да построят Айфеловата кула, но днес никой не можеше да направи чертежите за едноетажна къща, ако друг не хукнеше да презареди мобилния му телефон.

В този свят човек излизаше от употреба още преди да му е дошло времето. Цяла една страна се изправяше на крака и аплодираше факта, че вече никой не е в състояние да направи нещо свястно. Открита прослава на посредствеността.

Никой не може да сменя автомобилни гуми. Никой не знае как да монтира ключ за по-приглушена светлина. Никой не може да слага плочки. Никой не може да измаже стена. Никой не е в състояние да си напише данъчната декларация. Знания, които са изгубени, все неща, за които навремето Уве разговаряше с Руне. След това обаче Руне взе, че си купи беемве.

Да не би човек да се превръщаше в тежък случай, защото е убеден, че трябва да има някаква граница? Според Уве не бе така.

Наистина не помнеше как започна неразбирателството с Руне. Но то продължи дълго. Беше нещо, свързано с радиатори и системите за централно отопление, за паркинг местата и дърветата, които трябваше да бъдат отсечени, за почистването на снега и косачките за трева, за отровата за плъхове в изкуственото езеро на Руне. В продължение на повече от трийсет и пет години те крачеха по еднаквите си тераси в еднаквите си къщи и отправяха многозначителни погледи един към друг през оградата. И ето че един ден, преди около година, всичко приключи. Руне се разболя. Повече не излезе от къщи. Уве дори не знаеше дали все още има беемвето.

Част от него все още усещаше липсата на стария дръвник.

И така, както казват хората, мозъкът работи на по-бързи обороти по време на падане. Все едно хиляди мисли ти минават през ума за няколко секунди. С други думи, Уве разполагаше с предостатъчно време за мислене, след като ритна стола, падна и се озова на пода, а мислите се зароиха в ума му. Остава да лежи по гръб, погледът му — отправен в продължение на почти половин вечност към куката, която

все още се крепи на тавана. След това в пълен шок поглежда към въжето, което се е скъсало и сега е разполовено.

Ама че общество, мисли си Уве. Не е ли в състояние да произведе качествено въже? Изругава цветисто, докато се опитва гневно да освободи краката си. Как, за бога, е възможно човек да скапе едно въже? Как да не можеш да направиш въже?

Не, вече и дума не може да става за качество, решава Уве. Надига се, изтупва се, оглежда стаята и пода на къщата. Усеща, че бузите му горят и не е сигурен дали е от гняв, или от срам.

Поглежда към прозореца и спуснатите завеси, сякаш се страхува, че някой го е видял.

Това изобщо не е нормално, мама му стара, мисли си той. Вече дори няма начин да се самоубиеш както си му е редът. Уве вдига скъсаното въже и го изхвърля в боклука в кухнята. Сгъва найлоните и ги прибира в торби на ИКЕА. Прибира бормашината и бургиите в кутиите им, след това излиза и подрежда всичко в бараката за инструменти.

Остава така в продължение на няколко минути и си мисли, че Соня открай време му опяваше да разтреби тук. Той все отказваше, знаеше, че всяко ново местенце ще му послужи за извинение да отиде и да купи нови безполезни неща, с които да запълни освободеното място. Сега обаче е прекалено късно да разтребва и той знае, че е така. Вече няма желание да излезе, за да купува безполезни неща. Сега вече след разтребването ще зейнат много празни места. А Уве мрази празните места.

Пристъпва към работния плот, вдига раздвижен гаечен ключ и малка пластмасова кутия за вода. Излиза, заключва бараката, подръпва бравата три пъти. След това тръгва по тясната алея между къщите, завива при последната пощенска кутия и натиска звънеца. Анита отваря вратата. Уве я поглежда, без да каже и дума. Вижда Руне, седнал в инвалидната си количка, да зяпа с празен поглед през прозореца. Сякаш това е единственото, което е правил през изминалите няколко години.

— Къде са радиаторите? — измънква Уве.

Изненадана, Анита му отправя усмивка и кима колкото в знак на благодарност, толкова и объркано.

— Ох, Уве, колко си мил, стига да не те притеснявам прекалено много...

Уве влиза в антрето, без да я изчака да довърши онова, което се кани да каже, без дори да си събуе обувките.

— Да, да, скапаният ден бездруго вече е напълно съсипан.

10. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И КЪЩАТА, КОЯТО УВЕ ПОСТРОИ

Седмица след осемнайсетия си рожден ден Уве изкара шофьорския курс, отговори на обява и извървя пеша двайсет и пет километра, за да си купи първия автомобил: син сааб „93“. Продаде стария сааб „92“, за да може да плати за новия. Не беше съвсем нов, дори беше доста поочукан, но Уве чувстваше, че един мъж не е истински мъж, докато не си купи свой автомобил. Така си беше.

Бе време на промени в страната. Хората се местеха, търсеха си нова работа, купуваха телевизори, а във вестниците започнаха да споменават „средна класа“. Уве не знаеше какво е това, но бе наясно, че не е част от тази прослойка. Средната класа се нанасяше в нови квартали, заобиколени със стени и грижливо окосени ливади, и скоро на Уве му стана ясно, че домът на родителите му е на пътя на прогреса. Ако имаше нещо, което средната класа не понасяше, то това бе онова, което заставаше на пътя на прогреса.

Уве получи няколко писма от градския съвет за така нареченото „изместване на градските граници“. Така и не разбра съдържанието на писмото, но разбра, че домът на родителите му не съответства на новопостроените къщи на улицата. Съветът го уведоми за намерението си да го принудят да им продаде земята, за да съборят къщата и да построят друга на нейно място.

Уве нямаше представа какво го накара да откаже. Дали не го подразни тонът на писмото от градския съвет? Може би защото къщата бе единственото, което му беше останало от семейството.

Каквато и да беше причината, същата вечер той паркира първия си автомобил в градината и прекара няколко часа зад волана, загледан в къщата. Истината бе, че тя бе съборетина. Баща му се занимаваше с машини, не със сгради, и Уве не беше по-запознат от него. Напоследък използваше единствено кухнята и малката, свързана с нея стая, докато подът не се беше превърнал в танцова площадка за мишките. Наблюдаваше къщата от автомобила, сякаш се надяваше, че ако бъде

достатъчно търпелив, тя сама ще започне да се ремонтира. Намираше се на границата между две области и сега щеше да бъде преместена или към едната, или към другата. Тя бе остатък от заличеното малко селце в самия край на гората, непосредствено до бляскавия жилищен квартал, в който хора с костюми сега се нанасяха със семействата си.

Костюмарите не харесваха самотния младеж в къщата, определена за събаряне в края на улицата. На децата им беше забранено да си играят около къщата на Уве. Уве вече бе наясно, че костюмарите предпочитаха да живеят близо до други костюмари. Нямаше нищо против, разбира се, но те се бяха нанесли в неговия квартал, не беше обратното.

И така, изпълнен със странно непочитание, което караше сърцето му да бие по-бързо за пръв път от години, той реши да не продава къщата на градския съвет. Реши да направи тъкмо обратното. Да я стегне.

Той, разбира се, нямаше представа как да го постигне. Не правеше разлика между сглобка чрез длаб и зъб от тенджерата с картофи. Даде си сметка, че новите му часове на работа освобождават дните му, затова отиде на близък строеж и постъпи на работа. Прецени, че това е най-подходящото място да научи достатъчно за сградите, а и без това не се нуждаеше от много сън. Бригадирът обясни, че можели да го вземат единствено като общ работник. Уве се съгласи.

И така, нощем събираше боклука от влаковете, които пътуваха на юг от града, а след три часа сън се катереше по скелето ту нагоре, ту надолу и слушаше какво говорят хората за тънкостите на строителството. По един ден в седмицата беше свободен и тогава пътуваше насам-натам да прекарва торби с цимент и дървени греди по осемнайсет часа без прекъсване, потен и самотен, рушеше и вдигаше отново единственото, което родителите му бяха оставили освен сааба и ръчния часовник на баща му. Мускулите на Уве заякнаха, той отслабна.

Бригадирът на строежа хареса трудолюбивия младеж и един петъчен следобед заведе Уве при купчина изхвърлени греди, вече нарязани, но с пукнатини, поради което бяха оставени за горене.

— Ако гледам настрани и нещо, което ти хареса, изчезне, ще реша, че си го изгорил — подхвърли бригадирът и се отдалечи.

Щом слуховете, че той строи къща, плъзнаха сред по-старите му колеги, ту един, ту друг започна да разпитва Уве. Когато събаряше

стената на хола, жилав колега с разклатени предни зъби, след като в продължение на двацет минути обясняваше на Уве какъв бил кретен, задето не се е ориентирал още в началото, му показва как да пресмята носещите греди. Когато слагаше дъсчения под в кухнята, по-едър колега, без малък пръст на едната ръка, след като го нарече „смотаняк“ поне трийсет пъти, му показва как да взема точни мерки.

Един следобед, тъкмо когато Уве се канеше да се прибере в края на смяната, той откри малка кутия, пълна с използвани инструменти, оставена при дрехите му. Някой бе надраскал на бележка „за хлапенцето“.

Къщата бавно придобиваше вид. Винт след винт, дъска след дъска. Никой не забелязваше, но и нямаше нужда някой да забелязва. Добре свършената работа е достатъчна награда, обичаше да казва баща му.

Не се пречкаше на съседите си, поне доколкото бе възможно. Знаеше, че те не го харесват, и не виждаше причина да им дава допълнителни муниции. Единственото изключение бяха възрастен човек и съпругата му, които живееха в къщата до Уве. Мъжът беше единственият от цялата улица, който не носеше вратовръзка.

След смъртта на баща си Уве не пропускаше ден да нахрани птиците. Забрави само веднъж. Когато на следващата сутрин излезе, за да компенсира забравеното, едва не се сблъска с възрастния господин край оградата, до хранилката за птици. Съседът го погледна обидено; в шепи носеше семенца. Двамата не си казаха и дума. Уве само кимна и по-старият отвърна с кимване. Уве влезе в къщата и оттогава не пропускаше.

Така и не си проговориха. Една сутрин обаче, когато старият застана на прага си, Уве боядисваше оградата. Когато приключи, боядиса и другата страна. Старият не каза нищо, но когато вечерта Уве мина покрай прозореца, двамата си кимнаха. На следващия ден го чакаше домашен ябълков пай на стълбите. Уве не беше вкусвал домашен пай, откакто майка му почина.

Продължи да получава писма от градския съвет. Тонът им ставаше все по-застрашителен и неприятен, защото той не ги беше потърсил за продажбата на имота. Накрая започна да изхвърля писмата, без дори да ги отваря. Ако искаха къщата на баща му, трябваше да дойдат и да се опитат да му я отнемат по същия начин, по

който преди години Том се беше опитал да изтръгне от ръцете му портфейла.

След няколко сутрини Уве мина покрай къщата на съседа и забеляза стареца да храни птиците в компанията на момченце. Внучето му, досети се Уве. Остана да ги наблюдава тайно през прозореца на спалнята. Говореха тихо, сякаш споделяха велика тайна. Това му напомни за нещо.

Същата вечер се нахрани в сааба.

Няколко седмици по-късно Уве заби последния пирон в къщата си и когато слънцето се вдигна над хоризонта, той застана в градината, пъхнал ръце в джобовете на сините си панталони, за да огледа гордо постижението си.

Беше открил, че харесва къщи. Причината бе, че ги разбираше лесно. Можеше да измериш необходимото и да го нарисуваш. Нямаха течове, ако бяха водоизолирани, не се срутваха, ако бяха правилно издигнати. Къщите бяха честни, те ти даваха онова, което заслужаваш. Това, за нещастие, бе повече, отколкото можеше да каже за хората.

Дните се изнизваха. Уве ходеше на работа и се прибираще у дома, ядеше наденица и картофи. Не се чувстваше самотен, въпреки че нямаше компания. Една неделя, тъкмо когато местеше някакви греди, весел мъж с кръгло лице и зле ушит костюм се появи на портата. От челото му течеше пот и той помоли Уве за чаша вода, по възможност студена. Уве нямаше причина да му откаже и докато човекът пиеше, двамата се разприказваха. По-точно казано, човекът с кръглото лице говореше. Оказа се, че проявява огромен интерес към къщите. Очевидно вдигаше къща в друга част на града. Незнайно как, кръглоликият успя да накара Уве да го покани в кухнята за чаша кафе. Бе ясно, че момчето не е свикнало на подобно открито поведение, но след като цял час обсъждаха как се строят къщи, Уве бе готов да признае пред себе си, че е сравнително приятно да имаш компания в кухнята.

Тъкмо преди да си тръгне, човекът го попита небрежно за застраховката на къщата. Уве отвърна честно, че не се е замислял. Баща му не се интересуваеше особено от застрахователни полици.

Веселякът с кръглото лице се вцепени от ужас и обясни на Уве, че го чака истинска катастрофа, ако нещо се случи с къщата му. След като изслуша внимателно многобройните му предупреждения, Уве се

съгласи с него. Досега не се беше замислял над подобни въпроси. Затова в този момент се почувства глупав.

Тогава човекът помоли да се обади по телефона и Уве му позволи. Оказа се, че гостът му, благодарен за гостоприемството на непознатия в горещия летен ден, бе намерил начин да се отплати за щедростта му. Разбра се, че той работи за застрахователна компания и може да задейства връзките си и да уреди чудесна оферта за Уве.

Първоначално Уве се отнесе скептично. Поиска да види документите на човека, а той с радост му ги показа. След това отдели много време, за да договори по-добра сума.

— Костелив бизнесмен си — разсмя се човекът с кръгло лице.

Уве се почувства неимоверно горд при тези думи — *костелив бизнесмен*. Тогава брокерът погледна часовника си, благодари на Уве и каза, че трябвало да тръгва. На излизане подаде на Уве листче с телефонния си номер и обясни, че много му се иска да намине някой друг ден, да пият отново кафе и да поговорят за ремонта на къщата. Това бе първият път, в който някой изрази желание да стане приятел на Уве.

Уве плати на кръглолицкия всички вноски за годината в брой. Двамата си стиснаха ръцете.

Човекът никога повече не му се обади. Уве звъня няколко пъти, но никой не отговаряше. Всеки път го бодваше разочарование, но после реши да не мисли по този въпрос. Добре поне че когато се отбиваха брокери от други компании, той можеше спокойно да им каже, че вече е застрахован. А това не беше малко.

Уве продължи да избягва съседите си. Не искаше проблеми с тях. За съжаление, проблемите бяха решили да се нахвърлят върху Уве. Седмица след като приключи с ремонта на къщата, един от съседите костюмари бе обран. Това бе вторият обир в района за сравнително кратък период от време. Костюмарите се бяха събрали рано на следващата сутрин и бяха стигнали до извода, че младият разбойник в осъдената на разрушаване къща сигурно има нещо общо с тази работа. Много добре знаеха „откъде бил взел пари за ремонта“. Вечерта намери бележка под вратата си. „Разкарай се, ако не си търсиш белята.“ Следващата вечер някой счупи с камък прозореца му. Уве изхвърли камъка и смени прозореца. Така и не се изправи пред

костюмарите. Не виждаше смисъл. Нямаше обаче намерение да се премести.

Рано на следващата сутрин го събуди миризма на дим.

Скочи от леглото и най-напред му хрумна, че онзи, който беше хвърлил камъка, очевидно все още не е приключил. Докато слизаше по стълбите, инстинктивно грабна чук. Не че Уве харесваше насилието, само че човек трябваше да се защитава.

Беше само по долни гащи, когато излезе на предната веранда. Докато мъкна строителни материали през изминалия месец, дори без да забележи, се беше превърнал във впечатляващо мускулест млад мъж. Голата горна част на тялото му и чукът, който висеше от стиснатия юмрук, накараха групата, събрала се на улицата, веднага да откъснат очи от огъня и инстинктивно да отстъпят назад.

В този момент Уве разбра, че гори не неговата къща, а домът на съседа.

Костюмарите стояха на улицата и зяпаха също като сърни, попаднали във фаровете на автомобил. Старецът излезе от дима, съпругата му — облегната на ръката. Кашлица раздираше гърдите й. Когато човекът я предаде в ръцете на една от съпругите на костюмарите и се обърна отново към огъня, неколцина от костюмарите се развикаха и настояваха да се откаже.

— Прекалено късно е! Чакай пожарната! — спираха го те.

Старият не ги послуша. Горящи греди се срутиха от прага, когато той се опита да влезе в морето от огън.

Уве стоеше и усещаше всеки полъх на вятъра, когато забеляза, че огнената стихия е подпалила сухата трева между неговата къща и тази на съседа. В продължение на няколко секунди той прецени положението, доколкото може: пожарът щеше да стигне до неговата къща след минути, ако не се задействаше веднага с маркуча. Забеляза, че старецът се опитва да се промъкне покрай паднала библиотека, за да влезе в къщата. Костюмарите го викаха по име и се опитваха да го спрат, но съпругата му крещеше друго име.

Внучето.

Уве се залюля на пети, докато наблюдаваше как въглените превземат тревата. Истината е, че не мислеше какво иска да направи, а какво би сторил баща му. Щом тази мисъл се загнезди в ума му, не му остана избор.

Измърмори с раздражение, погледна къщата си за последен път и инстинктивно пресметна колко часа е отделил, за да я ремонтира. След това хукна към огъня.

Гъстият, задушлив дим, изпълнил къщата, го накара да се почувства така, сякаш някой го е ударил по лицето с лопата. Старецът се опитваше да измести падналата библиотека, която запушваше вратата. Уве я отхвърли настрана, сякаш беше направена от хартия, и разчисти пътя към стълбите. Когато излязоха на светлината на първите слънчеви лъчи, старият носеше детето в покритите си със сажди ръце. Уве имаше дълги кървящи петна по гърдите и ръцете.

Зяпачите се лутаха наоколо, обзети от паника, крещяха. Въздухът бе пронизан от воя на сирени. Наобиколиха ги пожарникари в униформи.

Все още по долни гащи, с разкъсвани от болка дробове, Уве видя как първите пламъци полазват неговата къща. Той се спусна през ливадата, но група пожарникари го спряха на мига. Неочаквано плъзнаха навсякъде.

Отказаха да го пуснат.

Мъж в бяла риза, вероятно главният пожарникар, поне така разбра Уве, застана пред него широко разкрячен и обясни, че не могат да му позволят да угаси огъня в дома си. Било прекалено опасно. За нещастие, продължи той, пожарникарите не можели да гасят, преди да получат разрешение от властите.

Оказа се, че тъй като къщата на Уве се намирала точно на границата на два района, разрешението от командния център трябвало да се даде по радиостанцията, преди да се захванат за работа. Трябвало официално становище и печати на разни документи.

— Правилата са си правила — обясни монотонно човекът с бялата риза, когато Уве надигна възмутено глас.

Уве се отскубна и хукна към маркуча. Оказа се напразно — когато пожарникарите получиха разрешение, къщата вече бе погълната от пламъци.

Уве стоеше в градината си и наблюдаваше, безпомощен, разкъсван от мъка, докато тя гореше.

Когато няколко часа по-късно влезе в телефонната кабина, за да се обади в застрахователното дружество, той научи, че там никога не са чували за веселяка с кръглото лице. Къщата нямала застрахователна

полица. Жената на телефона въздъхна и с нетърпелив тон обясни, че разни мошеници често ходят от врата на врата и твърдят, че били от тяхната компания. Изрази надежда, че Уве все още не му е дал пари.

Уве затвори и сви юмрук в джоба си.

11. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ДЪЛГУЧА, КОЙТО ДОРИ НЕ МОЖЕ ДА ОТВОРИ ПРОЗОРЕЦ, БЕЗ ДА ПАДНЕ ОТ СТЬЛБА

Шест без петнайсет е и първият истински сняг тази година се е разстлал като студено одеяло над заспалия квартал от лепнати една за друга къщи. Уве посяга към якето и излиза на ежедневната си обиколка. Колкото изненадан, толкова и изпълнен с неприятно усещане, той вижда котката да седи в снега пред вратата му. Изглежда, е прекарала там цяла нощ.

Уве трясва вратата, за да я стресне. Очевидно животинката не проявява здрав разум и не се плаши. Вместо това седи в снега и си ближе корема. Нищо не я вълнува. Уве не понася такова поведение при котките. Клати глава и тропва силно. Котката го стрелва с поглед, напълно незаинтересована, след това продължава да се ближе. Уве размахва ръце. Котката не помръдва.

— Това е частна собственост! — обяснява Уве.

Тъй като котката продължава да не му обръща внимание, Уве губи търпение и със замах запраща едното си сабо натам. Като си го припомня по-късно, той не може да се закълне, че не го е направил нарочно. Съпругата му щеше да побеснее, ако видеше подобно нещо.

Не че имаше някакво значение. Сабото описва дъга и отлита цял метър и половина наляво от целта, отскача от стената на бараката за инструменти и тупва в снега. Котката поглежда незаинтересовано първо сабото, а след това и Уве.

Най-сетне се изправя, заобикаля бараката на Уве и изчезва от погледа му.

Уве тръгва по снега по чорапи, за да си вземе сабото. Поглежда го гневно, сякаш то трябва да се засрами, задето не е достигнало целта. След това се стяга и тръгва на обичайната обиколка.

Само защото днес възнамерява да умре, не означава, че вандалите трябва да бъдат оставени да вилнеят.

На връщане си проправя път през снега и отваря вратата на бараката. Вътре мирише на разределител и плесен, точно както мирише във всяка барака за инструменти. Прекрива летните гуми на сааба и премества бурканите с различни по размери бурми, за да не пречат. Промъква се покрай работния плот, като внимава да не преобърне бурканите с разределител, в които са натопени четки. Повдига градинските столове и кръглото барбекю. Премества кръстат ключ и се протяга към лопатата за сняг. Подмята я няколко пъти в ръце, все едно е двуостър меч. Стои мълчаливо и я оглежда.

Когато излиза от бараката с лопатата, котката отново седи в снега, точно пред къщата му. Уве я зяпва, удивен от наглостта ѝ. Козината ѝ капе. Поне онова, което е останало от козината. Появили са се нови плешиви петна по гърба на животинчето. Сега има и дълъг белег покрай едното око, чак до носа. Ако котките наистина имат девет живота, тази определено е на седмия или осмия.

— Разкарай се! — нарежда Уве.

Котката го поглежда осъдително, сякаш го преценява при интервю за работа.

Уве стиска лопатата, загребва сняг и го мята по котката, а тя отскача настрана и го поглежда злобно. Изплюва малко сняг. Сумти. След това се обръща и потегля нанякъде, завива зад бараката на Уве.

Уве стиска лопатата и се заема за работа. Отнема му петнайсет минути да разчисти пътеката между къщата и бараката. Работи внимателно. Линиите са прави, краищата равни. Хората вече не ринат сняг по този начин. Днес използват духалки и разни подобни дивотии. А пък старите методи са си добри, стига да разчистиш снега и да го разхвърляш наоколо. Сякаш това е единственото, което има значение в живота: да си проправиш път напред.

След като приключва, той се обляга за момент на дръжката на лопатата, забита в снежна пряспа край тясната пътека. Отпуска тежестта си на нея и наблюдава как слънцето се издига над сънените къщи. Остана буден почти през цялата нощ и обмисляше начините да умре. Дори нарисова диаграми и схеми, за да си изясни различните методи. След като внимателно прецени всички плюсове и минуси, той прие, че онова, което прави днес, е най-добрата от лошите алтернативи. Никак не му е приятно, че саабът няма да бъде на скорост и след това ще използва прекалено много скъп петрол без основателна

причина, но това си остава фактор, който той трябва да приеме, за да свърши започнатото.

Прибира лопатата за сняг в бараката и влиза в къщата. Отново облича синия костюм. В края на цялата тази работа ще бъде с петна и ще се размирише, но Уве е решил, че съпругата му ще трябва да се примири, стига да успее да се добере до нея.

Закусва и слуша радио. Измива и избърсва плота. След това обикаля къщата, за да провери радиаторите. Гаси всички лампи. Проверява дали кафеарката е изключена. Облича синьото яке върху костюма, след това обува сабото, връща се в бараката и излиза оттам, стиснал навит пластмасов маркуч. Заклучва и бараката, и входната врата, след това подръпва по три пъти всяка брава. Накрая минава по тясната пътека между къщите.

Бялата шкода изниква отляво и го изненадва толкова много, че той едва не пада в снежната пряспа до бараката. Уве хуква по алеята, подгонва колата и размахва юмрук.

— Не си ли се научил да четеш, тъп смотаняко? — изревава той.

Шофьорът, слаб мъж с цигара в ръка, изглежда, го е чул. Когато шкодата завива край навеса за велосипеди, погледите им се срещат през страничния прозорец. Човекът поглежда Уве и сваля прозореца. Вдига вежди.

— Забранено е за моторни превозни средства! — повтаря Уве и сочи знака, където е написано същото.

Тръгва към шкодата със свити юмруци.

Шофьорът провисва лявата си ръка през прозореца и изтръсква цигарата си. Сините му очи са напълно равнодушни. Поглежда Уве точно както човек би погледнал говедо зад ограда. Не е агресивен, просто е напълно равнодушен. Сякаш Уве е нещо, което може да избърше с мокър парцал.

— Прочети какво пи... — започва рязко Уве, когато се приближава, но човекът вече е вдигнал прозореца.

Уве изкрещява към шкодата, но непознатият не му обръща никакво внимание. Дори не потегля с писък на гуми, просто се отправя към гаражите, а след това се качва на главния път, сякаш ръкомахането на Уве е от значение колкото счупена улична лампа.

Уве стои вцепенен, толкова вбесен, че юмруците му треперят. След като шкодата изчезва от погледа му, той се обръща и тръгва

обратно между къщите, толкова забързан, че едва не се препъва. Пред къщата на Руне и Анита, където личи, че е била паркирана бялата шкода, на земята се виждат два фаса. Уве ги вдига, сякаш са доказателствен материал във важен криминален случай.

— Здравей, Уве! — чува той предпазливия глас на Анита зад себе си.

Обръща се към нея. Застанала е на стъпалото, а сивата жилетка, в която е загърната, изглежда така, сякаш се опитва да сграбчи тялото ѝ, като две ръце, стиснали мокър калъп сапун.

— Да, да, здравей! — отвърща Уве.

— Човекът беше от общината — обяснява тя и кима в посоката, в която се бе отдалечила шкодата.

— Забранено е автомобили да влизат в квартала — заявява Уве.

Тя отново кима предпазливо.

— Каза, че има специално разрешение от съвета да влезе до къщата.

— Няма никакво идиотско... — започва Уве, след това млъква и преглъща думите.

Устните на Анита треперят.

— Искат да ми вземат Руне — казва тя.

Уве кима, без да отговори. Все още държи пластмасовия маркуч в ръка. Пъхва другия си свит юмрук в джоба. За момент се колебае дали да каже нещо, но след това поглежда надолу, обръща се и си тръгва. Изминал е няколко метра, когато се сеца, че угарките са в джоба му, но вече е късно да направи каквото и да било.

Русия бурен е застанал на улицата. Помияра започва да лае истерично, щом зърва Уве. Вратата на къщата зад тях е оставена отворена и Уве решава, че чакат нещото, наречено Андерш. Помияра има нещо като козина в устата си, а собственичката му се хили доволно. Уве я поглежда, докато минава покрай нея, а тя не извива очи настрани. Усмивката ѝ става още по-широка, сякаш се хили за сметка на Уве.

След това минава между къщата си и тази на Дългуча и Бременната и вижда Дългуча, застанал на вратата.

— Здравсти, Уве! — провиква се гръмко той.

Уве вижда стълбата си подпряна на къщата на Дългуча. Русият маха весело. Очевидно днес е станал рано или поне рано за

стандартите на консултант. Стиска в ръка тъп сребърен нож. Веднага се сеца, че се кани да го използва, за да оправи заялия прозорец на горния етаж. Стълбата на Уве, по която Дългуча се кани да се качи, е пъхната под ъгъл в една пряспа.

— Приятен ден!

— Да, добре — отговаря Уве и без да се обърне, минава покрай него.

Помяра е точно пред къщата на нещото, наречено Андерш, и лае ожесточено. С крайчеца на окото си, Уве вижда Бурена до него, лепнала злобарска усмивка, да го наблюдава. Това притеснява Уве. Няма представа каква е причината, но усеща притеснението в костите си.

Докато минава между къщите, покрай навеса за велосипеди и навлиза в паркинга, той с нежелание признава пред себе си, че се оглежда за котката, но така и не успява да я види.

Отваря вратата на гаража, отключва сааба, след това застава до автомобила, пъхнал ръце в джобовете, и остава така повече от половин час. Не знае защо го прави, просто чувства, че подобно нещо изисква приятна тишина.

Мисли си дали саабът по тази причина няма да стане ужасно мръсен. Как иначе. Жалко, много жалко, осъзнава той, но не може да се направи нищо. Подритва няколко пъти гумите. Съвсем наред са, наистина са наред. Ще вършат работа поне още три зими, преценява той по последния ритник. Това бързо му напомня за писмото във вътрешния джоб на сакото, затова го вади, за да провери дали е написал инструкции за летните гуми. Да, написал ги е. Написано е под заглавието „Сааб — аксесоари“. „Летни гуми в бараката“, а после следват инструкции, които дори най-големият малоумник би разбрал — че капачките за джантите са в багажника. Уве пъхва писмото в плика и го прибира в джоба на сакото.

Поглежда през рамо към паркинга. Не че се притеснява за проклетата котка. Просто се надява нищо да не ѝ се е случило, защото тогава съпругата ще му трие сол на главата. Просто не иска да отнесе разправия заради тъпото животно. Това е.

Чува сирената на приближаваща линейка в далечината, но почти не ѝ обръща внимание. Настанява се зад волана и включва двигателя. Отваря задния електрически прозорец около пет сантиметра. Излиза от

автомобила. Затваря вратата на гаража. Закрепва пластмасовия маркуч към ауспуха. Наблюдава как газовете бавно излизат от другия край. След това пъхва маркуча през отворения заден прозорец. Качва се в колата. Оправя страничните огледала. Настройва радиото малко напред и после връща малко назад. Обляга се на седалката. Затваря очи. Усеща гъстите изпарения да навлизат кубически сантиметър по кубически сантиметър, докато не изпълнят и гаража, и дробовете му.

Не трябваше да се получава така. Работиш, изплащаш ипотека, плащаш данъци и правиш всичко както си му е редът. Жениш се. За добро или лошо, чак докато смъртта ви раздели, нали така си казаха? Уве помни ясно тези думи. А тя не трябваше да умира първа. Нали беше ясно, че все говореха за неговата смърт? Не беше ли така?

Уве чува, че някой блъска по вратата на гаража. Не обръща никакво внимание. Оправя гънките по панталоните си. Оглежда се в страничното огледало. Пита се дали не е трябвало да си сложи вратовръзка. Тя го харесваше с вратовръзка. Тогава ѝ се струваше най-красивият мъж на света. Пита се дали ще го възприеме и сега по същия начин. Дали няма да се засрами от него, когато се появи в отвъдното безработен, облечен в мръсен костюм. Дали няма да си каже, че е идиот, който дори не може да се задържи на честна работа, без да го съкратят, само защото знанията му са недостатъчни заради неумението да борави с компютър? Дали все още ще го гледа по същия начин както преди, като човек, на когото може да разчита? Като човек, който умее да поема отговорност за нещата и да оправя бойлера, когато се наложи? Дали ще го харесва и сега, когато вече е остарял и няма цел в живота?

Някой продължава да блъска яростно по вратата на гаража. Уве поглежда кисело. Следват нови удари. Уве си казва, че това вече е прекадено.

— Стига! — изревава той и отваря вратата на сааба толкова рязко, че пластмасовият маркуч се изтръгва от прозореца и пада на циментовия под. Облаци изгорели газове излитат във всички посоки.

Бременната чужденка трябваше вече да се е научила да не стои толкова близо до вратите, когато Уве е от другата страна. Само че този път не успява да избегне удара в лицето, когато Уве отваря със замах.

Уве я вижда и застива на място. Тя се държи за носа. Поглежда го с изражението на човек, когото някой току-що е фраснал в носа с

врата. Изгорелите газове избликват от гаража на гъст облак и обгръщат половината паркинг с гъст, зловонен облак.

— Аз... трябваше да се... пазиш, когато вратата се отваря... — успява да изломоти Уве.

— Какви ги вършиш? — успява да го среже Бременната, докато наблюдава как саабът работи на празни обороти и изгорелите газове изскачат от пластмасовия маркуч на пода.

— Аз ли? Нищо — отвръща възмутено Уве и дава да се разбере, че му се иска да затвори отново вратата на гаража.

Едри червени капки се оформят в ноздрите ѝ. Тя покрива лицето си с едната ръка и замахва към него с другата.

— Трябва да ме закараш до болницата — обяснява тя и накланя глава назад.

Уве я поглежда скептично.

— Я стига, стегни се. Потекло ти е малко кръв от носа.

Тя изругава и Уве решава, че е на фарси, след което стиска здраво носа си с палец и показалец. После клати нетърпеливо глава и по върхната ѝ дреха започва да капе кръв.

— Не е заради носа!

Уве я поглежда недоумяващо. Пъха ръце в джобовете.

— Не е ли? Ами защо?

Тя пъшка.

— Патрик падна от стълбата.

Отпуска глава назад и Уве започва да говори на долната страна на брадичката ѝ.

— Кой е Патрик? — пита той брадичката.

— Съпругът ми — отвръща брадичката.

— Дългуча ли? — уточнява Уве.

— Същият — потвърждава брадичката.

— Значи е паднал от стълбата — изяснява Уве.

— Да, докато отваряше прозореца.

— Ясно. Невероятна изненада, беше повече от ясно, че...

Брадичката изчезва и на нейно място се появяват големите кафяви очи.

Не са никак весели.

— Ще се разправяме ли, или какво?

Уве се почесва по главата малко притеснено.

— Не, не... ти не можеш ли сама да караш колата? Идете с малката редосеялка, с която пристигнахте онзи ден — опитва се да протестира той.

— Нямам книжка — отвърща тя и попива кръвта от устната си.

— Как така нямаш? — пита Уве, сякаш думите са напълно неразбираеми.

Тя отново въздиша нетърпеливо.

— Слушай сега, нямам шофьорска книжка и това е. Какъв ти е проблемът?

— Ти на колко си? — пита Уве, вече почти омагьосан.

— На трийсет.

— На трийсет значи! И нямаш шофьорска книжка! Да не би нещо да не ти е наред?

Тя изпъшква, стиснала носа си с една ръка, а с другата щраква с пръсти пред лицето на Уве.

— Съсредоточи се, Уве! Болница! Трябва да ни закараш до болницата!

Уве я поглежда почти обидено.

— Кого да закарам? Трябва да повикаш линейка, ако човекът, за когото си омъжена, не може да отвори прозорец, без да падне от стълба...

— Вече се обадох! Откараха го в болницата. Само че за мен не остана място в линейката. Сега, заради снега, всички таксита в града са заети, а автобусите са претъпкани!

Размазани струйки кръв се стичат по едната ѝ буза. Уве стиска зъби толкова силно, че се чува проскърцване.

— Не можеш да имаш доверие на тълпите автобуси. Всичките шофьори са пияници — обяснява тихо той, извил брадичка под такъв ъгъл, че човек би си казал, че се опитва да скрие думите вътре в яката си.

Тя може и да е забелязала как се промени настроението му, щом спомена думата „автобус“. Може и да не е. Все едно. Чужденката кима, сякаш това обяснява всичко.

— Добре. Значи трябва да ни закараш.

Уве прави дързък опит да насочи заплашително пръст към нея. За свой ужас открива, че не е толкова убедителен, колкото се е надявал.

— Няма никакво „трябва“. Аз да не съм ти пренос-превоз? — успява да изсъска най-сетне той.

Тя обаче стиска носа си с палец и показалец още по-силно. След това кима, сякаш няма никакво намерение да го слуша. Маха раздразнено с ръка към гаража и пластмасовия маркуч на пода, който бълва все по-гъсти облаци изгорели газове към тавана.

— Нямам повече време за разпавии. Стягай се, за да тръгнем веднага. Отивам да доведе децата.

— Децата ли??? — изкрещява Уве след нея, но така и не чува отговор.

Тя вече се е понесла на малките си крачета, които изглеждат недоразвити на фона на огромния корем, изчезва зад навеса за велосипеди и се отправя към къщите.

Уве остава на място, сякаш очаква някой да я настигне и да ѝ каже, че той не е довършил онова, което искаше да каже. Само че не се появява никой. Пъхва юмруци под колана и поглежда маркуча на пода. Да не би той да носи отговорност, че хората не са кадърни да се задържат на една стълба, която при това са взели назаем от него? Това обаче си е неговата гледна точка.

Уве, разбира се, не може да не помисли какво би казала съпругата му при тези обстоятелства, ако беше до него. „Не е трудно да се сетя“, казва си Уве. Тъжна работа.

Най-сетне приближава до автомобила и изритва маркуча, за да го свали от ауспуха. Качва се в сааба. Проверява огледалата. Включва на първа и излиза от паркинга. Изобщо не му пука как Бременната чужденка ще стигне до болницата. Уве обаче много добре знае, че жена му няма да спре да му опява, след като последното, което е сторил на този свят, е да разбие носа на Бременната, а след това я е оставил да се качи на автобуса.

След като така или иначе ще изразходва гориво, поне да я закара дотам и да я върне.

„Може пък тогава най-сетне да ме остави на мира?“, мисли си Уве.

Тя обаче няма подобно намерение.

12. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И ДЕНЯТ, В КОЙТО МУ ПИСНА

Хората все разправяха, че Уве и съпругата му били като деня и нощта. Уве много добре разбираше, че той е нощта. За него това нямаше значение. От друга страна, съпругата му винаги се забавляваше, когато някой го кажеше, защото тогава можеше да изтъкне, макар да се кискаше, че хората възприемат Уве за нощта, защото е твърде стиснат, за да пусне слънцето.

Той така и не можа да разбере защо тя избра него. Тя обичаше абстрактни неща като музика, книги и странни думи. Уве пък предпочиташе онова, което може да докосне. Харесваше отвертки или маслени филтри. Крачеше през живота, пъхнал дълбоко ръце в джобовете. Тя танцуваше.

— Трябва ти само един лъч светлина, за да прогониш сенките — обясни съпругата му веднъж, когато я попита защо е толкова весела през цялото време.

Очевидно монах, на име Франциск, бил написал нещо подобно в една от книгите й.

— Не можеш да ме заблудиш, мили — бе заявила тя с игрива усмивка и се беше сгушила в едрите му ръце. — Ти танцуваш отвътре, Уве, когато никой не гледа. Винаги ще те обичам заради това. Независимо дали ти харесва, или не.

Уве така и не успя да си обясни какво има предвид тя с тези думи. Той не беше по танците. Струваха му се прекалено опасни и замайващи. Харесваха му правите линии и ясните решения. Затова обичаше математиката. Там отговорите бяха или правилни, или грешни. Не бяха като отнесените предмети, които ти пробутват в училище и те карат да „защитиш тезата си“. Това ли беше начинът да се завърши една дискусия: да провериш кой знае по-дълги думи. Уве искаше което е правилно, да си остане правилно, а което е грешно — да си бъде грешно.

Знаеше много добре, че някои хора го мислят за досаден стар мърморко, който няма доверие в хората. Но ако трябваше да го каже направо, това беше така, защото хората никога не му бяха дали причина да гледа на тях различно.

В живота на човек идва време, когато му се налага да вземе решение какъв ще бъде: от онези, които оставят другите да ги тъпчат, или не.

След пожара Уве спеше в сааба. Първата сутрин се опита да разчисти пепелта и разрушеното. На втората прие, че тази работа няма да я бъде. Къщата беше изгубена, също и вложената работа.

На третата сутрин се появиха двама мъже, облечени в еднакви бели ризи като главния пожарникар. Застанаха на вратата и очевидно не се трогнаха от руината пред тях. Не се представиха, споменаха единствено службата, към която работят. Сякаш бяха работи, изпратени от кораб-майка.

— Изпращахме ви писма — натякна един от тях и подаде на Уве купчина документи.

— Много писма — натърти другият и записа нещо в бележника си.

— Така и не отговорихте — продължи първият, сякаш се караше на куче.

Уве стоеше и ги наблюдаваше предизвикателно.

— Много неприятна работа — заяви другият и кимна към мястото, на което се издигаше къщата на Уве.

Уве кимна.

— От пожарната казаха, че причината била дребен дефект в електрическата система — продължи първият също като робот и посочи листа в ръката си.

Уве не беше съгласен с думата „дребен“.

— Изпращахме ви писма — повтори вторият и размахна папката си.

— Общинските граници са променени.

— Земята, на която се намира къщата ви, ще бъде разработена за нови строежи.

— Земята, на която се е намирала къщата ви — поправи го партньорът му.

— От общината са готови да купят земята ви на пазарна цена — подхвърли първият.

— Ами да... пазарната цена, но вече без къщата — уточни другият.

Уве разгледа документите. Започна да чете.

— Нямайте кой знае какъв избор — обясни първият.

— Изборът не е ваш, а на общината — намеси се вторият.

Първият почука с химикалката си по листовете и посочи долния край, където пишеше „подпис“.

Уве стоеше на портата и четеше документа в мълчание. Усети болка в гърдите; отне му много време, докато разбере какво изпитва.

Омраза.

Мразеше мъжете в белите ризи. Не помнеше да е мразил някого преди това, но сега омразата го изгаряше отвътре. Родителите му бяха купили тази къща. Беше израснал тук. Беше проходил. Баща му го беше научил на всичко, свързано с двигателя на сааба. След това някой от общинската управа беше решил, че тук ще се строи нещо. След това друг от общинската управа бе решил, че ще се строи нещо различно. Кръглолик човек му беше продал застраховка, която не беше никаква застраховка. Мъж в бяла риза му беше попречил да угаси огъня, а сега други двама в бели ризи му говореха за „пазарна цена“.

Уве обаче нямаше избор. Можеше да стои тук, докато слънцето изгрее напълно, но нямаше да успее да промени положението.

Затова подписа документа. През цялото време юмрукът в джоба му беше свит.

Напусна земята, на която беше построен бащиният му дом, и никога не се обърна назад. Нае стаичка при възрастна госпожа в града. Седеше и гледаше отчаяно стените по цял ден. Вечер отиваше на работа. Чистеше вагоните. На сутринта предупредиха и него, и колегите му да отидат в управлението, за да получат нови дрехи.

В коридора срещна Том. Виждаха се за пръв път, откакто обвиниха Уве за кражбата в купето. Някой по-разумен от Том сигурно нямаше да го погледне. Щеше да се престори, че нищо не се е случило. Том обаче не беше разумен човек.

— Я, че това е малкият крадец! — възкликна той с войнствена усмивка.

Уве не отговори. Опита се да го подмине, но един от по-младите колеги, с които Том се беше обградил, го сръчка с лакът. Уве вдигна поглед. Младият колега му се усмихваше презрително.

— Пазете си портфейлите, крадецът е тук! — провикна се Том толкова високо, че гласът му проехтя в коридорите.

С една ръка Уве стисна здраво дрехите. Другата, пъхната в джоба, сви в юмрук. Влезе в празната съблекалня. Свали мръсните дрехи, махна и очукания часовник на баща си и го постави на пейката. Когато се обърна, за да влезе под душа, видя Том на прага.

— Чухме за пожара — рече той. Уве разбра, че Том се надява на отговор. — Така нареченият ти баща щеше да се гордее с теб! Дори той не беше такъв некадърник, че да изгори цялата къща! — подвикна Том, когато момчето влезе под душа.

Уве чу един от по-младите да се смее гръмко. Затвори очи, подпря чело на стената и остави горещата вода да се стича по гърба му. Остана така повече от двацет минути. Това бе най-дългият душ в живота му.

Когато излезе, часовникът на баща му беше изчезнал. Уве прехвърли дрехите на пейката, погледна на пода, надникна във всички шкафчета.

В живота на мъжа идва момент, когато трябва да реши що за човек ще бъде. Дали ще стане от хората, които позволяват да ги тъпчат, или не.

Може би стана, защото Том го беше набедил за кражбата в купето. Може би заради пожара. Може би заради фалшивия застрахователен брокер. Дали пък не беше заради белите ризи? Може би просто му беше дошло до гуша. В този момент сякаш някой развъртя винтил в главата на Уве. Пред очите му изплуваха черни сенки. Той излезе от съблекалнята, все още гол, а от набъбналите му мускули капеше вода. Стигна до края на коридора, където бяха съблекалните на бригадирите, изрита вратата и си проправи път през удивените мъже вътре. Том стоеше пред огледалото в далечния край и решише буйната си брада. Уве го стисна за рамото и изрева толкова високо, че стените, обковани с ламарина, проехтяха.

— Върни ми часовника!

Том го погледна в очите с надменно изражение. Тъмната му фигура се извиси над Уве като сянка.

— Не съм ти взел тъпия...

— Върни го! — изрева Уве още преди Том да стигне до края на изречението. Беше така вбесен, че другите мъже в стаята се прилепиха към шкафчетата си.

Секунда по-късно той изтръгна якето на Том от ръцете му с такава сила, че другият дори не помисли да протестира. Стоеше, без да помръдва, като наказано дете, когато Уве измъкна часовника си от вътрешния джоб.

После Уве удари Том. Удари го само веднъж. Том падна на пода като чувал мокро брашно. Когато тялото му се свлече, Уве вече се бе обърнал, за да излезе.

За всички мъже идва време, когато избират що за хора ще бъдат. Ако не познаваш историята, не познаваш и човека.

Откараха Том в болница. Много пъти го питаха какво се е случило, но Том само затваряше очи и измърморваше, че се е подхлъзнал. Колкото и да беше странно, нито един от другите присъствали в съблекалнята не помнеше какво се е случило.

Тогава Уве видя Том за последен път. Тогава реши, че за последен път позволява някой да го измами.

Запази работата си като нощен чистач, но се отказа от работата на строежа. Вече нямаше къща, която да строи, а и беше научил предостатъчно и хората с каските нямаше какво повече да му дадат.

Връчиха му кутия с инструменти като прощален подарък. Този път инструментите бяха нови. Бяха написали: „За хлапенцето. Да ти послужи да построиш нещо трайно“.

Уве не се възползва веднага от подаръка, затова няколко дена разнасяше безцелно кутията. Най-сетне възрастната госпожа, при която живееше под наем, го съжали и започна да му търси какво да поправи в къщата. Щеше да им е много по-спокойно и на двамата.

По-късно същата година той постъпи в армията. Изкара възможно най-високия резултат на всички изпити за физическа издръжливост. Офицерът, който записваше новобранци, хареса мълчаливия младеж, който изглеждаше силен като мечка, и го увещаваше да се замисли за кариера на професионален войник. На Уве му се стори интересно. Военните носеха униформи и изпълняваха

заповеди. Всички знаеха какво правят. Всеки си имаше задача и функция. Всяко нещо си беше на мястото. Уве знаеше, че ще се справи добре като войник. Докато слизаше по стълбите за задължителния медицински преглед, на сърцето му беше по-леко, отколкото през изминалите години. Неочаквано в живота му се появи цел. Имаше накъде да се отпрати. Нещо, което да стане.

Радостта му продължи около десет минути.

Офицерът каза, че медицинският преглед щял да бъде чиста формалност. Когато обаче притиснаха слушалка към гърдите на Уве, чуха нещо, което не трябваше да чуват. Изпратиха го на лекар в града. Седмица по-късно го информираха, че имал рядко вродено сърдечно заболяване. Не подлежеше на военна служба. Уве звъня, негодува. Писа писма. Посети още трима лекари с надеждата някой да е допуснал грешка. Оказа се безполезно.

— Правилата са си правила — заяви мъж в бяла риза от администрацията на армията последния път, когато Уве се опита да оспори решението.

Беше толкова разочарован, че дори не изчака автобуса, а извървя пеша целия път до гарата. Седна на перона, по-отчаян откогато и да било след смъртта на баща си.

След няколко месеца щеше да тръгне по перона с жената, за която му беше писано да се ожени. Само че точно в този момент той нямаше представа, че ще се случи подобно нещо.

Върна се на работа като нощен чистач в железниците. Стана още по-мълчалив. На възрастната госпожа, чиято стая бе наел, така й омръзна мрачното му лице, че му уреди да ползва един чужд гараж наблизо. Все пак момчето имаше автомобил, с който непрекъснато се занимаваше, обясни тя. Може би така щеше да се развлича?

На следващата сутрин Уве разглоби сааба. Почисти частите, след това ги сглоби отново. Просто искаше да разбере дали може да се справи. А и така имаше с какво да се занимава.

Когато приключи с тази работа, продаде сааба на сметка и си купи по-нов, но иначе съвсем същия сааб „93“. Първата му задача бе да го разглоби. Просто искаше да се увери, че може да се справи. Наистина можеше.

Дните му минаваха по този начин, бавно и методично. И най-сетне една сутрин я видя. Тя имаше кестенява коса и сини очи, червени

обувки и голяма жълта шнола в косата.

След това за Уве нямаше нито мир, нито спокойствие.

13. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И КЛОУН НА ИМЕ БЕПО

— Уве е смешен — киска се тригодишното с огромно удоволствие.

— Да — мърмори седемгодишното, напълно незаинтересовано. Стиска ръката на малката си сестричка и тръгва с големи крачки, като че е възрастна, към входа на болницата.

Майка им изглежда така, сякаш ще даде на Уве да се разбере, но така и не ѝ остава време. Влиза с клатушкане, сложила ръка върху големия корем, сякаш се страхува детето вътре да не избяга.

Уве върви след нея, влачи крака. Пукната пара не дава, че тя си мисли: „Много по-лесно е просто да платиш и да престанеш да се разправяш“. Въпросът е принципен. Как така служителят на паркинга ще пише глоба на Уве само заради въпроса защо трябва да плаща за паркинга на болницата? Уве не е от хората, които ще се въздържат да не изкрещят: „Ти си най-обикновено измислено полицайче!“ на служителя на паркинга. Друго няма какво да каже.

Отиваш в болница, за да умреш, това е добре известно на Уве. Достатъчно му е да знае, че държавата иска да ѝ се плаща за всичко, което правиш, докато си жив. Освен това иска да ѝ се плаща за паркинг, когато отиваш в болницата, за да умреш, а според Уве това е наистина прекалено. Обясни го със същите думи на служителя на паркинга. Тогава служителят размаха бележника си пред него. Тогава Парване се разпищя, че щяла да плати. Като че ли това беше важното.

Май жените не знаят какво са принципи.

Чува как седемгодишното се оплаква, че дрехите ѝ миришели на изгорели газове. Въпреки че оставиха прозорците на сааба свалени през целия път, така и не успяха да се отърват от миризмата. Майка им попита Уве какво правеше в гаража, но Уве единствено издаде звук, който наподобяваше на стърженето на вана, местена по плочките. За тригодишното това се оказа най-голямото приключение в живота. Пътува в кола с отворени прозорци, въпреки че температурата навън

беше под нулата. Затова пък седемгодишното зарови нос в шала си и се отнесе много по-скептично. Подразни се, че трябваше да седне върху вестниците, с които Уве беше покрил седалките, за да не се цапат. Уве беше сложил вестници и на предната седалка, но майка ѝ ги махна, преди да седне. Уве беше сякаш глупаво изненадан, но се въздържа от коментар. Вместо това поглеждаше предпазливо корема ѝ през целия път до болницата, сякаш се притесняваше, че най-неочаквано може да протече върху седалката.

— Сега стойте мирно — нареди тя на момиченцата, когато стигнаха до регистратурата на болницата.

Заобиколени са от стъклени стени и скамейки, навсякъде мирише на дезинфектант. Наоколо профучават медицински сестри в бели престилки и разноцветни пластмасови чехли, старци се влачат напред-назад по коридорите, облягащи се на разклатени проходилки. На етажа се вижда табела, която уведомява посетителите, че асансьор 2 не работи, следователно посетителите на отделение 114 трябва да използват асансьор 1 до вход „С“. Отдолу се мъдри друго съобщение, което уведомява, че асансьор 1 при вход „С“ не работи и посетителите за отделение 114 трябва да ползват асансьор 2 при вход „А“. Под това съобщение е лепнато трето, според което този месец отделение 114 е затворено за ремонт. Под това съобщение се вижда снимка на клоун и информацията, че днес Бепо, клоунът на болницата, ще посещава болни деца.

— Сега пък къде се дяна Уве? — избухва Парване.

— Май отиде до тоалетната — мърмори седемгодишното.

— Кловун! — казва тригодишното и сочи весело обявата.

— Вие наясно ли сте, че тук се плаща, ако искаш да ползваш тоалетната? — възкликва потресен Уве.

Парване се обръща и поглежда измъчено Уве.

— Трябват ли ти дребни?

Уве я поглежда обидено.

— Защо да ми трябват?

— За тоалетната?

— Не ми се ходи до тоалетната.

— Нали каза... — започва тя, след това млъква и клати глава. — Както и да е, наистина няма значение... Кога изтича билетчето за паркинга? — пита тя.

— След десет минути.

Тя пъшка.

— Нима не разбираш, че ще ни отнеме повече от десет минути?

— Значи ще отида и ще пусна монети в апарата след десет минути — заявява Уве, сякаш е повече от очевидно.

— Защо не го направиш още сега? — пита тя и веднага съжaliaва, че е задала подобен въпрос.

— Защото те искат тъкмо това! Няма да ми измъкнат торба пари за време, което няма да използваме!

— Нямам сили за подобно нещо... — въздиша Парване и притиска длан към челото си.

Поглежда дъщерите си.

— Ще останете ли тук с Уве като добри момичета, докато мама провери как е татко? Много ви моля.

— Да, да — кима седемгодишното.

— Дааа! — изписква възторжено тригодишното.

— Какво? — прошепва Уве.

Парване става.

— Как така „с Уве“. Ти къде си тръгнала? — С огромен ужас забелязва, че Бременната изобщо не е уловила тревогата в гласа му.

— Трябва да останеш тук и да ги наглеждаш — заявява тя и тръгва по коридора, преди Уве да успее да възрази.

Уве зяпва след нея. Сякаш очаква чужденката да се втурне обратно и да извика, че само се е шегувала. Само че тя говори напълно сериозно. Затова Уве се обръща към момичетата. В следващата секунда добива вид на човек, който се кани да насочи лампа в очите им и да ги разпита къде точно са били по време на убийството.

— Книга! — писва тригодишното и се втурва към ъгъла на чакалнята, където се вижда истински хаос от играчки, игри и книжки с картинки.

Уве кима на себе си, установил лично, че тригодишното умее да се оправя само, затова насочва вниманието си към седемгодишното.

— Ами ти?

— Какво аз? — засича го недоволно тя.

— Трябва ли ти храна, да отидеш да пишкаш или нещо подобно?

Детето го поглежда така, сякаш му е предложил бира и цигара.

— Аз съм почти на осем! Мога и сама да отида до тоалетната!

Уве вдига отчаяно ръце.

— Разбира се, разбира се. Мама му стара, извинявай, че попитах.

— Ммм — сумти тя.

— Ти руга! — крясва тригодишното, когато се връща при тях и продължава да обикаля краката на Уве.

Той размисля скептично върху граматично недоизкусуреното обвинение на малката досадница. Тя вдига глава и цялото ѝ лице грейва.

— Чети! — нарежда му развълнувано дребното дете, протяга книгата, която стиска в ръка, и едва не губи равновесие.

Уве поглежда книгата, сякаш му е изпратила верижно писмо, в което се твърди, че книгата всъщност е нигерийски принц, който предлага на Уве „изключително доходоносна възможност за инвестиция“ и сега Уве трябва единствено да даде номера на банковата си сметка, „за да си дойдат нещата на мястото“.

— Чети! — нарежда отново момичето и се качва на пейката в чакалнята неочаквано пъргаво.

Уве с нежелание се мести на метър. Тригодишното въздиша нетърпеливо и изчезва от погледа му, а след секунди се появява заедно с книгата под ръка, обляга пръсти на коляното му за опора и притиска нос към пъстрите картинки вътре.

— Имало едно време един малък влак — започва да чете Уве с ентузиазма на човек, който рецитира данъчна декларация.

След това обръща страницата. Тригодишното го спира и връща на предишната страница. Седемгодишното клати отегчено глава.

— Трябва да кажеш какво става на страницата. И да говориш с различни гласове — обяснява тя.

Уве я зяпва.

— Какво, мама му...

Прочиства гърлото си по средата на изречението.

— Какви гласове? — поправя се той.

— Приказни гласове — отвърща седемгодишното.

— Ти изруга — заявява весело тригодишното.

— Не съм — натъртва Уве.

— Напротив — настоява тригодишното.

— Няма да говоря с никакви идио... Няма да имитирам гласове!

— Ти май не умееш да четеш приказки — отбелязва седемгодишното.

— Ти май не умееш да ги слушаш — срязва я Уве.

— Ти май не умееш да ги разказваш!

Уве поглежда книгата, без да се трогне.

— Що за лайня... що за глупости са това? Говорещ влак. Няма ли нищо за автомобили?

— Може да има нещо за откачени дъртаци — мърмори седемгодишното.

— Не съм „дъртак“ — съска Уве.

— Кловун! — провиква се весело тригодишното.

— Не съм ти никакъв клоун! — изревава той.

По-голямата извива очи към Уве, също както прави майка ѝ.

— Тя няма предвид теб, а клоуна.

Уве вдига очи и вижда възрастен мъж, който напълно сериозно се преоблича в костюм на клоун точно на вратата на чакалнята.

По лицето му се е разляла широка, глупашка усмивка.

— Кло-вун — писва отново малката и започва да скача върху пейката по начин, който най-сетне убеждава Уве, че детето е надрусано.

Чувал е за такива случаи. Децата имат отклонения. Заради дефицит на вниманието пият амфетамини, които лекарите им изписват.

— Какво е това момиченце? Исква ли да види магия? — възкликва обнадеждено клоунът и се надвесва над тях като пиян лос в чифт огромнейши червени обувки, които убеждават Уве, че само един напълно празноглав човек би предпочел тях, вместо да си намери нормална работа.

Клоунът поглежда весело Уве.

— Дали чичко няма пет крони?

— Не, чичко няма — тросва се Уве.

Клоунът го поглежда изненадано. Не успява да докара изражението, което подобава на клоун.

— Ама... слушай, говорим за истинска магия, за което трябва да дадеш паричка — обяснява клоунът с нормалния си глас, много различен от типажа, който се опитва да представи, и разкрива, че зад идиотския клоун се крие най-обикновен кретен, вероятно на двайсет и пет.

— Я стига, аз съм клоун в болница. Правя го заради децата. Ще ти я върна.

— Просто му дай пет крони — нарежда седемгодишното.

— Кло-вун! — пищи тригодишното.

Уве поглежда отчаяно към тригодишното с говорния дефект и сбръчква нос.

— Добре — примирява се той и вади монета от портфейла.

След това посочва клоуна.

— Искам да ми върнеш парите. С тях ще платя паркинга.

Клоунът кима с готовност и изтръгва монетата от ръката му.

Няколко минути по-късно Парване иде по коридора към чакалнята. Спира и объркано оглежда помещението.

— Дъщерите си ли търсите? — пита сопнато една сестра зад нея.

— Да — отвърща недоумяващо Парване.

— Ето ги там — сочи съчувствено сестрата към пейка до огромната стъклена врата, която води към паркинга.

Уве седи със скръстени ръце, много ядосан.

От едната му страна се е настанило седемгодишното и зяпа тавана с огромно отегчение, а от другата е тригодишното, което има вид на дете, на което са казали, че ще яде сладолед за закуска всеки ден в продължение на месец. И от двете страни на пейката са приседнали двама особено едри представители на охраната, с много сериозни изражения.

— Тези деца ваши ли са? — пита единият. Той няма вид на човек, който ще закусва със сладолед.

— Да, какво са направили? — пита почти ужасено Парване.

— Те не са направили абсолютно нищо — отвърща другият и поглежда враждебно Уве.

— Нито пък аз — мърмори сърдито Уве.

— Уве фрасна клоуна! — писва очаровано тригодишното.

— Предателка — съска Уве.

Парване го поглежда с отворена уста и дори не знае какво да каже.

— И без това не можеше да прави фокуси — пъшка седемгодишното. — Може ли да си ходим? — пита тя и става.

— Чакай... чакай малко... какъв... За какъв клоун става въпрос?

— За клоуна Бепо — обяснява малката и кима мъдро.

— Той щеше да направи магия — добавя сестра й.

— Скапана магия — уточнява Уве.

— Канеше се да накара петте крони на Уве да изчезнат — уточнява седемгодишното.

— А след това се опита да ми пробута друга монета от пет крони! — прекъсва я Уве и поглежда обидено по-близкия охранител, сякаш това е предостатъчно обяснение.

— Уве фрасна клоуна, мамо — чурулика тригодишното, сякаш не й се е случвало по-хубаво нещо в живота.

Парване гледа дълго Уве, тригодишното, седемгодишното и двамата охранители.

— Дойдохме на свиждане на съпруга ми. Той претърпя инцидент. Доведох децата, за да го видят — обяснява тя на охраната.

— Тати пада! — хвали се тригодишното.

— Добре — кима единият охранител.

— Този обаче остава тук — настоява другият охранител и посочва Уве.

— Почти не съм го ударил, само го побутнах — мърмори Уве и добавя: — Тъпи измислени полицайчета.

Казва го просто за тежест.

— Ама той наистина не можеше да прави трикове — заявява седемгодишното в опит да защити Уве, когато стават и тръгват към стаята на баща си.

Час по-късно са пред гаража на Уве. Едната ръка и кракът на Дългуча са в гипс и той трябва да остане в болницата няколко дни. Така каза Парване на Уве. Когато му го каза, Уве прехапа устни, за да не се разсмее. Имаше чувството, че Парване също едва се сдържа. Саабът все още мирише на изгорели газове, когато вдига вестниците от седалките.

— Моля те, Уве, сигурен ли си, че не искаш да платя глобата за паркинга? — пита Парване.

— Да не би колата да е твоя? — ръмжи Уве.

— Не.

— Тогава... — отвръща той.

— Имам чувството, че донякъде вината е моя — повтаря притеснено тя.

— Ти не раздаваш глоби. От общината ги налагат. Така че вината е на общината — тросва се Уве и затваря вратата на сааба. — И на измислените полицайчета в болницата — добавя той, все още много разстроен, че са го принудили да седи на пейката, без да ходи където и да било, докато Парване се върне да го вземе, за да се приберат. Като че ли му нямаха доверие да се разходи сред останалите посетители на болницата.

Парване го наблюдава дълго, и двамата — потънали в многозначително мълчание. На седемгодишното му омръзва да чака и тръгва през паркинга към къщата. Тригодишното поглежда Уве с лъчезарна усмивка.

— Много си смешен! — хили се то.

Уве я поглежда и пъха ръце в джобовете на панталоните.

— Аха. И ти няма да си зле, като пораснеш.

Тригодишното кима развълнувано. Парване поглежда Уве, след това пластмасовия маркуч на пода на гаража. Поглежда отново Уве, малко притеснена.

— Трябва ми малко помощ със стълбата... — започва тя, сякаш се е канела да каже нещо много по-дълго.

Уве изритва разсеяно асфалта.

— Струва ми се, че един от радиаторите ни не работи — добавя тя, сякаш току-що се е сетила. — Много ще съм ти благодарна, ако го погледнеш. Сам разбираш, че Патрик няма никаква представа как се правят тези неща — обяснява тя и стиска ръката на тригодишното.

Уве кима бавно.

— Няма, знам.

Парване кима. След това неочаквано го поглежда с доволна усмивка.

— Освен това не можеш да оставиш момичетата да премръзнат довечера, нали, Уве? Достатъчно е, че са те видели да удряш клоуна, нали?

Уве я поглежда кисело. Мълчаливо, сякаш води преговори сам със себе си, той се съгласява, че няма начин да остави децата да загинат единствено защото некадърният им баща не е в състояние да отвори един прозорец, без да падне от стълбата. Жена му сигурно ще му натрие сол на главата, ако пристигне в отвъдното като новопосветен убиец на деца.

След това вдига пластмасовия маркуч от пода и го закачва на куката на стената. Заклучва сааба с ключа. Затваря вратата на гаража. Подръпва бравата три пъти, за да се увери, че е заключено. След това отива да вземе инструментите си от бараката.

Утре също е подходящ ден за самоубийство.

14. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И ЖЕНАТА ВЪВ ВЛАКА

Отпред си беше сложила златна брошка, в която слънцето се оглеждаше и разпращаше хипнотични отблясъци през прозореца на влака. Беше шест и половина сутринта. Уве тъкмо приключи смяната и трябваше да се качи на влака за дома. Тогава я видя на перона, с гъста кестенява коса, сини очи и вълшебен смях. Качи се на влака. Само не можа да обясни защо го направи. Никога досега не беше действал спонтанно. Когато я видя, нещо у него даде дефект.

Убеди един от кондукторите да му даде резервните си панталони и риза, за да не прилича на чистач във влак, и отиде да седне до Соня. Това бе най-доброто решение, което някога бе вземал.

Нямаше представа какво може да каже. Едва се отпусна на седалката, когато тя се обърна ведро към него, усмихна се топло и поздрави. Той откри, че е способен да поздрави, без кой знае какви усложнения. Когато тя забеляза, че той поглежда купчината книги в скута ѝ, ги наклони към него, за да прочете заглавията. Уве разбра едва половината от думите.

— Обичате ли да четете? — попита приятелски тя.

Уве поклати неуверено глава, но това не я притесни. Тя се усмихна, обясни, че обичала книгите повече от всичко, и започна да му разказва за какво ставало въпрос в томчетата в скута ѝ. Уве осъзна, че иска да я слуша как обяснява за нещата, които обича, до края на живота си.

Никога не беше чувал нещо толкова невероятно като гласа ѝ. Тя говореше така, сякаш бе на ръба да избухне в смях. Когато се кискаше, звукът приличаше на бълбукане на шампанско, ако шампанското може да се киска. Нямаше представа какво да ѝ каже, за да не се издаде, че е неук и глупав, но излезе, че това е по-незначителен проблем, отколкото мислеше.

Тя обичаше да говори, а Уве обичаше да си мълчи. Като си припомняше, Уве предположи, че тъкмо това имат предвид хората,

когато казват, че двама души са съвместими.

Много години по-късно тя му призна, че ѝ се е сторил истинска загадка, когато е дошъл да седне до нея в купето. Безцеремонен и груб. Само че раменете му били широки, ръцете — толкова мускулести, че опъвали ризата. Освен това имал нежни очи. Слушал, когато тя говорела, а на нея ѝ било приятно да го кара да се усмихва. Както и да е, пътуването до института било толкова отегчително, че ѝ било безкрайно приятно да си има компания.

Обучаваше се за учителка. Всеки ден пътуваше с влака, след десет или дванайсет километра се качваше на друг влак, след това на автобус. Пътуването в обратната посока на Уве отнемаше час и половина. Едва след като бяха минали по перона рамо до рамо за пръв път и той стоеше до нея на автобусната спирка, тя го попита какво прави тук. Уве разбра, че се намира на пет километра, може би малко повече, от казармата, където щеше да бъде, ако не бяха открили проблема със сърцето му, и думите му се изплъзнаха, преди да разбере защо.

— Служа отсреща — отвърна той и махна неопределено с ръка.

— Значи ще се виждаме във влака и на връщане. Прибирам се в пет...

Уве не знаеше какво да каже. Бе напълно наясно, че човек не се прибира от военен полигон в пет часа, но тя, разбира се, нямаше представа. Затова той просто сви рамене. След това тя се качи на автобуса.

Уве прецени, че тази работа е напълно непрактична. Само че не можеше да се направи кой знае какво по въпроса. Затова се озърна и откри знак, който сочеше към малкия център на студентското градче, където се бе озовал, поне на два часа път от дома. След това тръгна. След четирийсет и пет минути попита къде да намери шивач и след като го откри, влезе трмаво и попита дали може да му изгледят риза и чифт панталони и колко време ще отнеме.

— Десет минути, ако почакате — долетя отговорът.

— Тогава ще се върна в четири — отвърна Уве и си тръгна. Упъти се към гарата и легна на една от пейките в чакалнята. В три и петнайсет се отправи към шивача, остави ризата и панталоните за гладене, докато той чакаше в тоалетната на персонала, след това се върна на гарата и заедно с нея се качи на влака, за да пътуват час и

половина заедно до нейната гара. След това пътува още половин час до своята спирка. Повтори същото на следващия ден. И на следващия. На по-следващия човекът на касата се намеси и му обясни, че не може да спи като бездомник по пейките. Уве разбра, но обясни, че ставало въпрос за жена. Когато чу това, касиерът му кимна и го пускаше да спи в багажното отделение. Дори касиерите по гарите знаеха какво е да си влюбен.

Уве прави все същото цели три месеца. Накрая на нея ѝ омръзна, че той така и не я кани на вечеря. Затова се покани сама.

— Ще те чакам тук утре вечер в осем. Искам те в костюм и ще ми бъде приятно да ме заведеш на вечеря — заяви направо тя, докато слизаше от влака в петък вечерта.

Така и стана.

Тя никога не попита как е живял, преди да я срещне. Ако обаче някой го попиташе, той щеше да отвърне, че не е живял.

В събота вечерта Уве облече стария кафяв костюм на баща си. Беше му тесен в раменете. След това изяде две парчета наденица и седем картофа, които приготви в кухненския бокс към стаята, преди да обиколи къщата и да затегне винтовете на две места, както го беше помолила хазяйката.

— Среща ли имаш? — попита тя доволна, когато го видя да слиза по стълбите. Досега не го беше виждала в костюм.

Уве кимна сърдито.

— Да — отвърна той по начин, който можеше да бъде описан или като дума, или като въздишка.

Възрастната дама кимна и се опита да потисне усмивката си.

— Тя сигурно е много специална, след като си се облякъл така — рече тя.

Уве въздъхна отново и кимна отсечено. Беше на прага, когато тя се провикна от кухнята.

— Цветя, Уве!

Младежът, изпълнен с недоумение, надникна иззад паравана и я погледна.

— Сигурно ще ѝ стане приятно, ако ѝ подариш цветя — натърти жената.

Уве прочисти гърло и затвори вратата.

Чака я повече от петнайсет минути на перона в тесния костюм и лъснатите обувки. Отнасяше се скептично към хората, които „закъсняват“.

„Ако не можеш да разчиташ на човека да дойде навреме, тогава не можеш да разчиташ на него и за нищо важно“, мърмореше той, когато хората пристигаха с перфокартите си три или четири минути по-късно, сякаш това закъснение нямаше никакво значение. Сякаш железопътната компания трябваше да ги чака сутрин, тъй като нямаше по-важна работа.

Докато Уве чакаше на гарата, започна да се дразни. После раздражението се превърна в безпокойство, а накрая реши, че Соня просто се е пошегувала с него, когато е предложила да се срещнат. Не помнеше някога да се е чувствал по-глупаво. Че как ще иска тя да излезе с него, как можеше той да си въобрази подобно нещо? Унижението му, когато се досети за тези възможности, нахлу като поток лава и той се изкуши да изхвърли цветята в най-близкото кошче и да си тръгне, без да се обръща назад.

Сега, като си припомняше, не можеше да обясни защо е останал. Може би защото чувстваше, че независимо от всичко, уговорката за среща си оставаше уговорка. Може да имаше и друга причина. Нещо много по-сериозно. В онзи момент не знаеше, но му беше писано да прекара много пъти по петнайсет минути в очакване съпругата му да се появи. Баща му със сигурност нямаше да повярва, ако научеше. Когато тя най-сетне се появи, облечена в дълга пола на цветя и толкова червена жилетка, че Уве пристъпи от единия крак на другия, той реши, че неспособността да дойде навреме съвсем не беше най-важното.

Жената в цветарския магазин го попита какво иска. Той отвърна сопнато, че въпросът е тъп. Тя продава растения, той идва да купи растения, а не обратното. Жената го бе погледнала объркано, но след това попита дали човекът, за когото са цветята, има любим цвят.

— Розово — бе отвърнал Уве убедено, макар да не знаеше.

Сега тя стоеше на гарата, притиснала щастливо цветята към гърдите си, облечена в червената жилетка, и останалата част от света изглеждаше сива.

— Невероятно красиви са — усмихна се тя по своя неповторим начин, който накара Уве да сведе поглед към земята и да изрита чакъла.

Уве не беше почитател на ресторантите. Не разбираше защо му трябва на човек да се храни във от къщи за куп пари, след като може да си направи нещо у дома. Не се впечатляваше и от лъскавите мебели, от сложните ястия, а също така бе наясно, че не умее да води разговор. Както и да е, той поне беше похапнал у дома, така че можеше да си позволи да я остави да си избере каквото пожелае от менюто, а за себе си да поръча най-евтиното ядене. Освен това, ако тя го попиташе нещо, устата му щеше да е пълна с храна. Реши, че го е измислил умно.

Докато тя поръчваше, сервитьорът се усмихна предразполагащо. Уве много добре знаеше какво са си помислили и той, и останалите в ресторанта, когато двамата със Соня влязоха. Тя е прекалено добра за него, бяха си казали те. Затова Уве се почувства глупаво. Най-вече защото беше съгласен с мнението им.

Тя му разказа оживено за обучението си, за книгите, които бе чела, и филмите, които бе гледала. Когато го погледнеше, го караше за пръв път да се почувства като единствения мъж на света. А пък Уве бе достатъчно умен, за да се сети, че това не е точно така. Не можеше да я лъже повече. Затова прочисти гърлото си, стегна се и ѝ разказа цялата истина. Изобщо не бил на военна служба, бил най-обикновен чистач във влаковете, който имал проблем със сърцето, и я бил излъгал единствено защото му било приятно да се вози с нея. Предполагаше, че това е единствената им вечеря заедно, а и тя не заслужаваше да я прекара с измамник. Когато завърши разказа си, той остави салфетката на масата и извади портфейла си, за да плати, преди да си тръгне.

— Много се извинявам — измънка той засрамено и неволно ритна крака на стола, преди да добави толкова тихо, че думите едва се чува: — Просто исках да разбера какво е някой да те погледне по начина, по който ме гледаш ти. — Тъкмо ставаше, когато тя се пресегна през масата и сложи ръката си върху неговата.

— Досега не те бях чувала да говориш толкова много — усмихна се тя.

Той измърмори, че това не променяло фактите. Бил лъжец. Когато тя го помоли да седне отново, той се подчини и се отпусна на стола. Тя не беше разгневена, както той предполагаше. Разсмя се.

Накрая каза, че не ѝ било трудно да се сети, че не е на военна служба, защото никога не бил в униформа.

— Както и да е, всички знаят, че войниците не се прибират в пет часа от работа.

Уве съвсем не бил дискретен като руски шпионин, добави тя. Беше стигнала до заключението, че си има причина. Освен това ѝ било приятно, че я слушал, докато му разказва нещо. Карал я да се смее. А това било предостатъчно.

След това го попита какво възнамерява да прави с живота си, ако може да избере каквото пожелае. Той отговори, без дори да се замисли, че иска да строи къщи. Искане да ги конструира. Да чертае планове. Да изчислява най-добрия начин да ги изгради. След тези думи тя не се разсмя, както той си мислеше. Ядоса се.

— Защо тогава не го направиш? — попита тя.

Уве не знаеше какво да отговори.

В понеделник тя отиде у тях с брошури за кореспондентски курс, след който той можел да вземе диплома за инженер. Възрастната хазайка остана поразена, когато видя младото момиче да се качва самоуверено по стълбите. По-късно потупа Уве по гърба и прошепна, че цветята са били добра инвестиция. Уве веднага се съгласи.

Когато той се качи в стаята си, тя седеше на леглото. Уве застана сериозно на прага, пъхнал ръце в джобовете. Тя го погледна и се разсмя.

— Сега вече двойка ли сме? — попита.

— Ами, да — потвърди колебливо той. — Може и така да се каже.

Така и стана.

Тя му подаде брошурите. Курсът беше за две години и се оказа, че цялото време, което Уве бе посветил, за да научи за къщите, не беше напразно, както предполагаше. Може и да не беше най-умният ученик в буквалния смисъл, но разбираше от цифри и разбираше къщите. Благодарение на това стигна далече. След шест месеца положи изпит. После още един. И още един. Накрая си намери работа в строителна фирма и остана в нея повече от една трета век. Работеше усилено, никога не боледуваше, изплати ипотеката си, плащаше си данъците, изпълняваше задълженията си. Купи си двуетажна къща в наскоро построен квартал край гората. Тя настояваше да се оженият, затова Уве

й предложи. Тя искаше деца, той нямаше нищо против. Бяха единоподушни, че децата трябва да живеят в квартала сред другите деца.

След по-малко от четирийсет години около къщата вече нямаше гора. Имаше само други къщи. После един ден тя лежеше в болницата, стискаше ръката му и му повтаряше да не се тревожи. Всичко щяло да бъде наред. Лесно ѝ е да говори, помисли си Уве и усети как гърдите му се стягат от гняв и тъга. Тя не спираше да мълви „всичко ще бъде наред, скъпи Уве“ и отпусна ръка върху неговата. След това нежно сгъна показалеца си в дланта му. После затвори очи и издъхна.

Уве остана стиснал ръката ѝ няколко часа. Най-сетне от персонала на болницата влязоха и с топли гласове и много внимателно му обясниха, че трябва да отнесат тялото ѝ. Уве се надигна от стола, кимна и отиде при погребалните агенти, за да се погрижи за документите. Погребаха я в неделя. В понеделник той се върна на работа.

Ако обаче някой бе попитал, той щеше да каже, че не е живял, преди да я срещне. Не живееше и след това.

15. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ЗАКЪСНЕЛИЯТ ВЛАК

Закръгленият мъж от другата страна на плексигласовата преграда беше със зализана назад коса, ръцете му — покрити с татуировки. Не му ли стигаше да изглежда като човек, който сякаш си е сложил пакет маргарин върху главата, та е трябвало да се покрие в драскулки? Доколкото Уве виждаше, не беше избран някакъв мотив, просто разни фигури. Как бе възможно възрастен човек, който е с ума си, да направи подобно нещо? Как бе възможно да се разхожда, когато ръцете му приличат на крачоли на пижама?

— Машината за билети не работи — уведомява го Уве.

— Не работи ли? — пита човекът зад плексигласа.

— Какво значи това „не работи ли“?

— Ами... питам дали наистина не работи.

— Нали току-що ви казах, че не работи!

Човекът зад плексигласа го поглежда със съмнение.

— Да не би нещо да не е наред с картата ви? Може да е попаднало нещо на магнитната лента — предполага той.

Уве го поглежда така, сякаш човекът зад плексигласа току-що е заявил, че Уве има еректилна дисфункция. Служителят млъква.

— Няма й нищо на магнитната лента на картата ми, можете да сте сигурен — съска той.

Човекът кима. След това решава друго и клати глава. Опитва се да обясни на Уве, че машината „работеше одева“. За Уве това е без значение, разбира се, тъй като в момента очевидно не работи. Човекът зад плексигласа пита Уве дали има пари в брой. Уве отвърща, че това не му влиза в тъпата работа. Следва напрегнато мълчание.

Най-сетне служителят пита дали може да „провери картата“. Уве го поглежда, сякаш току-що са се срещнали на тъмна уличка и той го е попитал може ли да опипа интимните му части.

— Само без номера! — предупреждава Уве и му подава колебливо картата под прозорчето.

Човекът грабва картата и я потрива бързо в крачола си. Като че ли Уве не беше чел във вестника за нещото, наречено „снемане на отпечатък“. Този да не би да има Уве за идиот?

— Какви ги вършите? — изкрещява Уве и стоварва длан върху плексигласа.

Човекът пъхва картата под прозорчето.

— Пробвайте сега — отвърща той.

Уве мисли, че всеки стар глупак може да се досети, че ако картата не е работила преди половин минута, няма да работи и сега. Изтъква този факт пред човека зад стъклото.

— Моля ви — обажда се служителят.

Уве въздиша демонстративно. Приготвя отново картата, без да откъсва очи от плексигласа. Картата работи.

— Видяхте ли? — подсмива се човекът зад плексигласа.

Уве поглежда вбесено картата, сякаш тя го е измамила, и след това отново я прибира в портфейла.

— Приятен ден! — подвиква човекът зад плексигласа.

— Ще видим — отвърща Уве.

През последните двацет години почти всички хора, с които се е срещал, са опявали, че трябва да използва кредитна карта. Само че парите в брой винаги са били достатъчно добри за Уве, парите в брой са спасявали човечеството хиляди години. Освен това Уве няма доверие на банките и на електронните им системи.

Съпругата му обаче настояваше, независимо от всичко, да си извади такава карта, въпреки че Уве я предупреждаваше да не го прави. Когато почина, банката просто изпрати на Уве нова карта на негово име, свързана с нейната сметка. Сега, откакто купуваше цветя за гроба й от шест месеца, бе останала сума от 136 крони и 54 йоре. Уве много добре знае, че тези пари ще потънат в джоба на някой банков директор, ако Уве умре, без да ги е похарчил.

Сега обаче, когато Уве иска да използва проклетата пластмасова карта, тя, както може да се предполага, не работи. Или пък има купища допълнителни такси, когато я използва в магазините. Това единствено доказва, че Уве е бил прав още от самото начало. Ще го каже на съпругата си в мига, в който се видят отново, защото тя трябва да знае тези неща.

Тази сутрин излезе преди слънцето да събере сили да се издигне над хоризонта, много преди съседите да благоволят да станат. Беше прегледал внимателно разписанието на влаковете. След това угаси всички лампи, изключи радиаторите, заключи входната врата и остави плика с инструкции на килимчето в антрето пред вратата. Реши, че все някой ще го открие, когато дойдат за къщата.

Взе лопатата за сняг, почисти пред входа и я прибра в бараката за инструменти. Заключи бараката. Ако Уве беше малко по-наблюдателен, щеше да забележи, когато се отправи към паркинга, сравнително голяма кухня с формата на котешко тяло в огромната пряспа точно пред бараката. Само че той имаше по-важни неща, за които да мисли.

Тъй като последните събития му бяха попречили, той не взе сааба и тръгна пеш към гарата. Този път нито бременни чужденки, нито руси бурени, нито съпругата на Руне, нито нискокачествено въже нямаше да съсипят утрото на Уве. Беше продухал радиаторите на всички, беше им дал назаем онова, от което имаха нужда, беше ги возил до разни болници. Сега най-сетне можеше да се погрижи за себе си.

Провери отново разписанието на влаковете. Мразеше да закъснява. Това разваляше плановете. Нещата излизаха от контрол. Съпругата му хич я нямаше в това отношение, не умееше да следва плановете. Само че с жените винаги е така. Те не могат да се придържат към план, дори да ги лепнеш за въпросния план, Уве го знаеше със сигурност. Когато пътуваше за някъде, той правеше разписание и решаваше къде да наляят гориво, кога да спрат за кафе и то единствено, за да бъде пътуването по-ефикасно от гледна точка на времето. Той проучваше карти, преценяваше точно колко време ще отнеме всеки етап от пътуването, как да избегнат трафика в най-натоварените часове, преките пътища, от които онези с джипиесите си нямаха понятие. Уве винаги изготвяше точна и ясна стратегия за пътуване. Затова пък съпругата му винаги му излизаше с разни откачени идиотщини като „да тръгнем, накъдето ни отведе“ или „давай по-спокойно“. Така ли трябваше разумен възрастен човек да се носи през живота? След това тя си припомняше, че трябвало да звънне по телефона, че била забравила я шал, я нещо друго. Нямаше представа кое палто да избере в последния момент. Все измисляше нещо. Винаги

забравяше термоса с кафето върху сушилнята, а това бе най-важното нещо. В тъпите торби с багаж имаше поне четири палта, но не и кафе. Като че ли можеш да влезеш в която и да е бензиностанция, по което и да е време и да си купиш от лисичата пикня, която продаваха там. Освен това така само ще се забавиш още повече. Когато Уве се ядосаше, тя винаги оспорваше важността да се следва времеви график.

— Не бързае — повтаряше тя. Като че ли това имаше нещо общо с цялата работа.

Сега, докато стоеше на перона, той пъхна ръце в джобовете. Не беше облякъл сакото от костюма. Беше с твърде много петна и миришеше ужасно на изгорели газове и тя сигурно щеше да му се накара, че се появява в този вид. Тя не харесваше ризата и пуловера, с които беше, но поне бяха чисти и изглеждаха прилично. Навън беше почти минус петнайсет градуса. Той все още не беше сменил синьото есенно яке със синьото зимно и студът го пронизваше. Не можеше да отрече, че напоследък беше малко разсеян. Не се беше замислял как трябва да се яви в отвъдното. Първоначално смяташе, че човек трябва да е облечен спретнато, с официални дрехи. Там сигурно раздаваха някакви униформи, за да няма объркване. Сигурно щеше да има какви ли не хора — чужденци например, и всеки щеше да е с различни дрехи. Може би даваха дрехи, когато отидеш, сигурно имаха някакъв универсален магазин.

Перонът беше почти празен. От другата страна на релсите се виждаха полузаспали младежи с огромни раници, които, поне така реши Уве, бяха пълни с наркотици. До тях се е настанил мъж към четирийсетте в сив костюм и черен балтон. Чете вестник. Малко понастри са се скупчили бърбиви дребни жени в най-хубавите си години с емблеми на областната управа и пурпурни кичури в косите. Пушат като комини ментолови цигари.

Перонът от страната на Уве е празен, има само трима несъразмерно едри служители на общината към средата на трийсетте в работни гащеризони и каски, застанали в кръг, докато надничат в една дупка. Единият стиска в ръка чаша кафе от „7-Илевън“, друг яде банан, трети се опитва да набере нещо на мобилния, без да си свали работните ръкавици. Не се получава. Дупката си стои. А ние оставаме силно изненадани, когато светът се сгромолясва финансово, мисли си

Уве. Докато хората просто си висят безцелно и мляскат банани, надничат в дупки в земята по цял ден.

Поглежда часовника си. Остава една минута. Застава в самия край на перона. Закрепва се на ръба. Височината не е повече от метър и половина, преценява той. Метър и шейсет. Има известна символика, че тъкмо влак ще отнеме живота, който той не харесва особено. Не се замисля, че машинистът ще трябва да види грозната картинка. Тъкмо затова е решил да скочи, когато влакът е съвсем наблизил, така че първият вагон ще го хвърли към релсите, вместо да се блъсне в предното стъкло. Поглежда в посоката, от която идва влакът, и започва бавно да брои. Много е важно да се избере точният момент, решава той. Слънцето тъкмо е изгряло и свети в очите, сякаш е дете, сдобило се току-що с фенер.

Тогава чува първият писък.

Уве вдига очи тъкмо навреме, за да види човека в черния балтон да се олюлява напред-назад също като панда, на която е дадена свръхдоза валиум. Продължава така още секунда-две, след това вдига поглед, без да вижда нищо, и цялото му тяло започна да се тресе. Ръцете му се мятат конвулсивно. Накрая, сякаш моментът представлява дълга поредица от кадри, вестникът се изплъзва от ръцете му и той припада, претъркулва се от ръба и тупва върху релсите, сякаш се изсипва бетон.

Жените с емблемите на гърдите, които пушат като комини, се разпищяват уплашено. Дрогираните младежи зяпат релсите, пъхнали ръце под презрамките на раниците, сякаш се страхуват да не паднат. Уве застава на ръба на перона от другата страна и гледа с раздражение ту едните, ту другите.

— За бога! — фучи вътрешно той и най-сетне скача на релсите. — Хванете го! — провиква се той към онези с раниците. Тъпият младеж се завлича бавно към ръба. Уве повдига костюмаря както мъжете, които никога през живота си не са стъпвали във фитнес, затова пък цял живот са пренасяли чували цимент. Предава тялото в ръцете на онзи с раницата, така, както рядко би успял да направи някой, който кара ауди и облича клин в неоновите цветове.

— Не може да остане на пътя на влака, разбирате ли?

Младежите с раниците кимат объркано и най-сетне с общи усилия успяват да изтеглят облеченото в костюм тяло на перона.

Жените продължават да пицят, сякаш са напълно убедени, че това е конструктивен подход при създалите се обстоятелства. Човекът, изглежда, диша, но Уве остава долу на релсите. Чува, че влакът идва. Не е планирал да стане точно така, но ще трябва да се примири.

След това застава спокойно по средата на релсите, пъха ръце в джобовете и гледа втренчено фаровете. Чува предупредителното изсвирване като сирена в мъгла. Усеца как релсите се тресат под мощния напор, сякаш напомним с тестостерон бик се кани да нападне. Издиша. По средата на този ад от тракане, крясъци и пронизителни писъци на спирачките на влака той усеца дълбоко облекчение.

Най-сетне.

За Уве миговете, които следват, се удължават, сякаш времето се е сдобило със спирачки и всичко наоколо е със забавено действие. Експлозията от звуци преминава в тихо съскане, влакът приближава толкова бавно, сякаш го теглят немощни волове. Фаровете безнадеждно го осветяват. В интервала между две от примигванията им, докато не е заслепен, той среща погледа на машиниста. Момчето едва ли е на повече от двайсет. От онези, дето колегите все още наричат „хлапенца“.

Уве вижда лицето на хлапенцето. Стиска юмруци в джобовете, сякаш се проклина заради онова, което се кани да извърши. Само че няма друг изход, мисли си той. Има правилен начин да постъпи. И грешен.

Влакът е на може би петнайсет метра, когато Уве изругава с раздразнение и спокойно, сякаш се кани да си вземе чаша кафе, отстъпва настрани и скача отново на перона.

Влакът се е изравнил с него, когато машинистът най-сетне успява да спре. Ужасът е изцедил всичката кръв от лицето на хлапето. Очевидно малкият едва съдържа сълзите си. Двамата се споглеждат през прозореца на локомотива, сякаш току-що са се измъкнали от апокалиптична пустиня и сега разбират, че нито един от двамата не е последното човешко същество на този свят. Уве е облекчен от това прозрение. Другият пък е разочарован.

Момчето в локомотива кима внимателно. Уве кима примирено.

Вярно, че Уве вече не иска живота си. Само че той не е от хората, които съсипват чужд живот, като срещат погледа на другия секунди преди да се размажат по предното му стъкло. Нито баща му, нито Соня биха му простили нещо подобно.

— Добре ли сте? — провиква се един от мъжете с каски зад Уве.

— Отскочихте в последната минута! — изкрещява другият.

Стоят и го гледат, както одева гледаха дупката. Това, изглежда, е най-висшето им умение, да зяпат това или онова. Уве също ги зяпва.

— В последната секунда, човече — уточнява онзи, дето все още стиска банан в ръка.

— Можеше да свършиш зле — подсмива се първият с каската.

— Много зле — съгласява се другият.

— Можеше да умреш, човече — изяснява третият.

— Ти си истински герой!

— Спаси им живота!

— Неговия. Спасих неговия живот — поправя го Уве и чува гласа на Соня.

— Иначе щеше да умреш — обажда се третият и отхапва от банана.

На релсите е включена червена предупредителна лампа, върти се и скърца също като дебелак, който се е ударил в стена. Огромен брой, вероятно консултанти по информационни технологии, поне така предполага Уве, и разни други дискредитирани лица прииждат като поток и застават в унес на перона. Уве пъха ръце в джобовете на панталоните.

— Май ви чакат доста закъснения — заявява той и поглежда с неприкрита неприязън хаоса от хора на перона.

— Така си е — обажда се третият с каската.

— Май да — отвръща другият.

— Че как иначе — съгласява се третият.

Уве издава звук, също като тежко бюро, в което е заяла ръждясала панта. Подминава и тримата, без да каже и дума.

— Къде си тръгнал? Ти си герой! — изкрещява след него първият с каската, неспособен да скрие изненадата си.

— Да, къде? — крещи и вторият.

— Герой! — подвиква третият.

Уве не отговаря. Подминава човека зад плексигласа, излиза на покритата със сняг улица и тръгва пеша към къщи.

Градът бавно се буди около него със своите вносни автомобили, статистики и приходи по кредитни карти и какви ли още не дивотии.

Ето че и този ден е съсипан, казва си Уве с горчивина.

Докато минава покрай навеса за велосипеди до паркинга, забелязва бялата шкода да се приближава откъм дома на Анита и Руне. На седалката до шофьора се е настанила решителна жена с очила, ръцете ѝ — пълни с папки и документи. Зад волана е човекът с бялата риза. Уве трябва да отскочи настрани, за да не го сгазят, когато колата изскача иззад ъгъла.

Мъжът вдига димяща цигара към Уве и му отправя полуусмивка на превъзходство. Сякаш Уве е виновен, че е на пътя, но онзи е достатъчно благороден, за да го изтърпи.

— Идиот! — изкрещява той след шкодата, но мъжът в бялата риза не реагира.

Уве запомня регистрационния номер, преди автомобилът да завие зад ъгъла.

— Скоро ще ти дойде редът, дърт нещастнико — съска злобен глас зад него.

Уве бързо се обръща, вдигнал инстинктивно юмрук, и вижда образа си в огромните очила на Русия бурен. Държи тъпия помяр на ръце. Твартата изръмжава.

— Бяха от социалните — подхилва се тя и кима към пътя.

На паркинга Уве вижда кретена Андерш да изкарва аудито си на заден от гаража. Автомобилът е с новите фарове във формата на вълни, забелязва Уве, вероятно измислени така, че никой нощем да не пропусне факта, че това е возило на свършено лайно.

— Това влиза ли ти в работата? — пита Уве русата.

Тя се криви в нещо като гримаса — подобие на истинска усмивка, колкото би могла да се усмихва жена, чиито устни са инжектирани с природни отпадъци и невротоксини.

— Влиза, защото този път ще вкарат в старчески дом тъпия дъртак в края на улицата. След това идва твоят ред!

Тя се изплюва на земята до него и тръгва към аудито. Уве я наблюдава и гърдите му се надигат под ризата. Преди аудито да потегли, тя му показва среден пръст от другата страна на прозореца.

Първият инстинкт на Уве е да хукне след тях и да нападне германския танк, пълен с кретени, бурени, ръмжащи помияри и вълнообразни фарове, и да ги разпердушени. Неочаквано обаче усеща, че не му стига дъх, сякаш е тичал през снега. Отпуска се напред, подпира длани на коленете и забелязва, обзет от ярост, че не може да диша, а сърцето му препуска.

След около минута се изправя. В лявото му око нещо потреперва. Аудито е заминало. Уве се обръща и бавно се отправя към къщата, притиснал едната си ръка към гърдите.

Когато стига до къщата си, спира край бараката. Наднича в дупката с форма на котка в пряспата.

Котката се е свила на дъното.

Трябваше да се сети.

16. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И ДЖИП В ГОРАТА

Преди да настъпи денят, в който мрачното и малко непохватно мускулесто момче с тъжни сини очи да седне до Соня във влака, имаше само три неща, които тя обичаше: книги, баща си и котки.

Очевидно се радваше на доста внимание, така че това не беше причината. Имаше си какви ли не ухажори. Високи и мургави, ниски и руси, купонджии, досадници, елегантни и нафукани, красиви и алчни, и ако не бяха леко разубедени от носещата се в селото мълга, че бащата на Соня държи едно или две огнестрелни оръжия в изолирана дървена къща в гората, сигурно някой от ухажорите щеше да стане прекалено напорист. Нито един от тях обаче не я гледаше така, както момчето, което седна до нея във влака. Гледаше я така, сякаш тя беше единственото момиче в света.

Понякога, особено през първите няколко години, приятелките ѝ я питаха защо е избрала него. Соня беше много красива и хората около нея бяха решили, че трябва непрекъснато да ѝ го повтарят. Освен това обичаше да се смее, приемаше всичко, което животът ѝ поднасяше, беше от хората, които гледат леко на нещата. Уве пък... Уве си беше Уве. Поне така ѝ повтаряха хората около нея.

Беше досаден стар мърморко още откакто започна началното училище, поне така твърдяха. А тя можеше да си избере някой по-добър.

За Соня обаче Уве не беше нито кисел, нито непохватен, нито чепат. За нея той представляваше малко позавехналите розови цветя на първата им вечеря. Той беше малко тесният в раменете кафяв костюм на баща си. Вярваше в някои неща: в справедливостта и честността, в упорития труд, в това, че докато си на този свят, трябва да постъпваш правилно. Не го правеше, защото щеше да получи медал, диплома или потупване по рамото, а защото това е правилно. Соня беше наясно, че такива мъже вече почти няма. Затова тя реши да се държи за него. Той може и да не ѝ пишеше стихотворения, да не правеше серенади, да не

й носеше скъпи подаръци. Но нито едно друго момче не би пропътувало часове в обратната посока всеки ден само защото му е приятно да я слуша как говори.

Когато стиснеше китката му, дебела колкото бедрото й, и го гъделичкаше, докато лицето на намръщеното момче не се озареше от усмивка, тя имаше чувството, че мазилката, под която е скрит скъпоценен камък, се пропуква, и когато това се случеше, сякаш нещо запяваше вътре в Соня. Тези моменти принадлежаха единствено на нея.

Тя не се ядоса първата вечер, когато излязоха заедно, след като й призна, че е излъгал за военната служба. Сърдеше му се за какво ли не след това, но не и онази вечер. През всичките години, които двамата прекараха заедно, той не я излъга нито веднъж.

— Казват, че най-добрите мъже се раждат от грешките си и често стават по-добри на по-късен етап, стават изключителни, благодарение на грешките — беше казала тихо тя.

— Кой е казал това? — попита Уве и погледна трите прибора пред себе си, както човек би погледнал кутия, която току-що е била отворена, докато някой е настоявал: „Избери си оръжие“.

— Шекспир — отвърна Соня.

— Интересно ли е? — полюбопитства Уве.

— Фантастично — кимна с усмивка Соня.

— Не съм чел нищо с него — измърмори ниско приведеният над покривката Уве.

— От него — поправи го тя и пъкна с обич ръка в неговата.

През почти четирите им десетилетия заедно Соня преподаваше на стотици ученици със затруднения в четенето и писането и ги накара да прочетат събраните съчинения на Шекспир. През това време така и не успя да накара Уве да прочете и една пиеса на Шекспир. Щом се преместиха в къщата, седмици наред той прекарваше всяка вечер в бараката. Когато приключи, в хола им бе монтирана най-красивата библиотека, която тя бе виждала.

— Все някъде трябва да ги държиш — измърмори той и натисна порязано място на палеца с върха на отвертката.

Тя се сгуши в прегръдката му и каза, че го обича.

А той кимна.

Попита го само веднъж за раните от изгоряло по ръцете му.

Трябваше сама да навърже обстоятелствата как е изгубил дома на родителите си от откъслечни случки, които Уве с нежелание разказваше. Накрая разбра как се е изгорил. Когато една от приятелките ѝ я попита защо го обича толкова много, тя отговори, че повечето мъже бягат от ада, докато мъжете като Уве се хвърлят в него.

Срещите на Уве с бащата на Соня се брояха на пръсти. Старият човек живееше доста на север, навътре в гората, сякаш бе начертал карта на всички населени места в страната, преди да стигне до заключението, че това е най-отдалеченото място, на което може да живее.

Майката на Соня беше починала при раждането ѝ. Баща ѝ така и не се беше оженил повторно.

— Имам си жена. Просто в момента не е вкъщи — изсъска той на няколко пъти, когато хората се осмеляваха да повдигнат въпроса.

Соня се премести в близкия град, когато започна да учи за изпитите за горния курс — всички по хуманитарни предмети, за шестгодишен колеж. Баща ѝ я бе погледнал с пълно презрение, когато тя му предложи да замине с нея.

— Какво да правя там? Да се запознавам с хора ли? — бе изръмжал той. Винаги изричаше думата „хора“ така, сякаш бе мръсна. Затова Соня го остави на мира. Освен на посещенията в края на седмицата и ежемесечните му пътувания до бакалията в най-близкото село, той разчиташе единствено на компанията на Ърнест.

Ърнест беше най-едрата котка в света. Когато Соня беше малка, тя си мислеше, че животното е пони. Котаракът идваше и си отиваше от дома на баща ѝ когато му скимнеше, но не живееше при тях. Никой нямаше представа къде живее. Соня го нарече Ърнест на Ърнест Хемингуей. Баща ѝ не се интересуваше от книги, но когато дъщеря му започна да чете вестници още на пет години, той не беше толкова ограничен, че да не направи нещо по въпроса.

— Момичетата не четат такива простотии, за да не си объркат главите — заявяваше той и я насочи към библиотеката в селото. Старата библиотекарка не знаеше какво има предвид той, но бе убедена, че момиченцето има забележителен интелект.

Ежемесечните посещения до бакалията трябваше да включат и ежемесечни посещения в библиотеката, както решиха библиотекарката и бащата и не намериха за необходимо да обсъждат повече въпроса. Когато Соня навърши дванайсет, тя бе прочела всички книги поне по два пъти. Онези, които ѝ бяха допаднали, като „Старецът и морето“, бе прочела толкова пъти, че дори не помнеше броя им.

Ето как Ърнест стана Ърнест. Никой не го притежаваше. Той не говореше, но обичаше да ходи на риболов с баща ѝ, който очевидно ценеше неговите качества. Разделяха си поравно улова, когато се върнеха у дома.

Първия път, когато Соня заведе Уве в старата дървена къща в гората, Уве и баща ѝ седяха, закопчали ризите си догоре, мълчаха и похапваха в продължение на цял час, докато тя се опитваше да проведе цивилизован разговор. Нито един от двамата не разбра какво прави там, освен факта, че срещата е много важна за единствената жена, която обичат. И двамата бяха против запознанството, негодуваха, възмущаваха се, но така и не постигнаха нищо.

Бащата на Соня бе отрицателно настроен още от самото начало. За момчето знаеше единствено, че идва от юг, а Соня беше споменала, че не обича котки. Ето две неща, които го превръщаха в човек, на когото не можеше да се разчита.

Уве пък се чувстваше като на интервю за работа, а никак не го биваше в тези неща. И така, когато Соня не говореше, а тя говореше почти през всичкото време, в стаята се възцаряваше мълчание, което съществува единствено между човек, който не иска да изгуби дъщеря си, и мъж, който все още не е разбрал напълно, че е бил избран да я отведе оттук. Най-сетне Соня изрита Уве по пищяла, за да го накара да каже нещо. Уве вдигна поглед от чинията си и забеляза гневните бръчици около очите ѝ. Прочисти гърлото си и се огледа с някакво отчаяние, докато се чудеше какво да попита стария. Уве бе научил, че ако човек няма какво да каже, трябва да измисли какво да попита. Ако имаше нещо, което помагаше на хората да забравят неприязънта си, то това беше възможността да говорят за себе си.

Най-сетне погледът на Уве попадна на джипа, който се виждаше от кухненския прозорец на стария.

— Това е „ЕЛ-10“, нали? — посочи той с вилицата си.

— Аха — потвърди бащата, без да вдига поглед от чинията.

— Сега ги прави „Сааб“ — заяви Уве и кимна.

— „Скания“! — повиши глас старият и погледна с неприязън Уве.

Стаята отново потъна в мълчание, което може да възникне единствено между любимия на една жена и баща ѝ.

Уве се наведе мрачно над чинията си. Соня изрита баща си по пищяла. Баща ѝ я погледна сърдито. Най-сетне забеляза бръчиците около очите. Не беше чак толкова глупав, че да не избегне онова, което можеше да се случи след тях. Затова прочисти гърло раздражено и започна да рови в чинията.

— Само защото някой костюмар от „Сааб“ е размахал портфейла си и е купил фабриката, не означава, че това не е „Скания“ — изръмжа тихо той с тон, който вече не беше толкова кисел, след това отдръпна крака си от обувките на дъщеря си.

Бащата на Соня открай време караше джипове на „Скания“. Не разбираше защо му е на човек да си купи нещо друго. След като години наред беше предан на марката, „Скания“ се сля със „Сааб“. За това предателство той нямаше никога да им прости.

Уве, който на свой ред се беше заинтересувал от „Скания“ след сливането със „Сааб“, погледна замислено през прозореца, докато дъвчеше картоф.

— Добре ли върви? — попита той.

— Не — отвърна с раздражение старият и отново се наведе над чинията. — Нито един от тези модели не върви добре. Не ги правят както трябва. Автомонтьорите искат малко състояние, за да ги оправят — добави той, сякаш обясняваше на някой, седнал под масата.

— Да погледна, ако може? — попита Уве и неочаквано усети как се въодушевява.

Откакто Соня го познаваше, той за пръв път проявяваше ентузиазъм.

Двамата мъже се спогледаха за момент. След това бащата на Соня кимна. Уве също кимна, бързо и отривисто. Двамата станаха, без да губят време, решително, по начина, по който двама мъже се държат,

след като са се разбрали да отидат и да убият трети. Няколко минути по-късно бащата на Соня се върна в кухнята, облегнат на бастуна, отпусна се в стола и замърмори, както обикновено. Остана на мястото си дълго, натъпка внимателно лулата си, накрая кимна към тенджерите и успя да каже:

— Хубаво.

— Благодаря, татко — усмихна се тя.

— Ти си го стотвила. Не аз — отвърна той.

— Благодарността не беше за храната — отвърна тя и вдигна чиниите, целуна нежно баща си по челото и в същия момент видя Уве, надвесен над двигателя под капака.

Баща ѝ не каза нищо, просто се изправи със сумтене и взе вестника от плота в кухнята. По средата на стаята спря и се облегна на бастуна.

— Той ходи ли за риба? — изръмжа най-сетне баща ѝ, без да я поглежда.

— Май не — отвърна Соня.

Баща ѝ кимна сърдито. Мълча дълго.

— Ясно. Значи трябва да се научи — изсумтя най-сетне той, преди да пъхне лулата в устата си и да се отправя към хола.

Соня не го бе чувала да изрича по-хубав комплимент за друг човек.

17. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И КОТКАТА ДОСАДА ОТ ПРЯСПАТА

— Мъртва ли е? — пита ужасената Парване, когато се спуска напред бързо, доколкото огромният ѝ корем позволява, и се опитва да надникне в дупката.

— Да не съм ветеринар? — отвръща Уве сравнително любезно. Само съобщава фактите.

Просто не може да си обясни как става така, че жената се появява непрекъснато. Не може ли човек тихо и кротко да застане над дупката с форма на котка в собствената си градина?

— Трябва да я извадиш оттам! — провиква се тя и го перва с ръкавица по рамото.

Уве не е никак доволен от развоя на събитията и пъха ръце дълбоко в джобовете на якето. Все още диша трудно.

— Изобщо не трябва — отвръща той.

— Господи, ама на теб какво ти става?

— Не се разбирам с котките — уведомява я Уве и забива пети в снега.

Само че погледът ѝ, когато се обръща, го кара да пристъпи напред.

— Тя май спи — предполага той и наднича в дупката, преди да добави: — Иначе щеше да излезе, когато се позатопли.

Когато ръкавицата го перва, той си казва, че е най-разумно да се държи на разстояние от жената.

След миг обаче Парване се е заровила в прясната и след малко излиза с дълбоко замразено същество в слабите си ръце. Прилича на четири сладоледа, разтопили се върху продран шал.

— Отвори вратата! — крещи тя, този път изгубила самообладание.

Уве забива пети в снега. Не бе започнал деня с намерението да пуска жени или котки в дома си, иска му се да ѝ го каже. След това обаче тя пристъпва към него с котката в ръце, много решително. Като

нищо ще мине през него. Уве никога не е срещал по-лоша жена, която не желае да чуе онова, което свестните хора ѝ говорят. Отново усеща, че не му достига дъх. Потиска импулса да притисне ръка към гърдите.

Тя продължава напред. Той се предава. Тя го подминава.

Малкият пакет с провиснали от него ледени висулки напомня на Уве за неща, които той не може да спре; спомени за Ърнест, за дебелия глупав Ърнест, когото Соня толкова обичаше, че сърцето ѝ запяваше, когато го видеше.

— Отваряй вратата тогава! — изкрещява Парване и поглежда към Уве толкова сърдито, че той има чувството, като че ли всеки момент ще изплющи камшик.

Уве вади ключа от джоба си. Сякаш някой друг е поел контрол над ръката му. Трудно му е да приеме онова, което върши. Част от него крещи „Не!“, докато останалата част от тялото му е заета с някакъв тийнейджърски бунт.

— Донеси одеяла! — нарежда Парване и се втурна вътре с обувки.

Уве остава зад нея в продължение на няколко минути, поема си дъх и се затътря подире ѝ.

— Тук е кучешки студ. Пусни радиаторите! — изстрелва Парване, сякаш е очевидно, и размахва ръце към Уве, когато оставя котката на канапето.

— Тук не се пускат радиатори — заявява твърдо Уве. Застава на вратата на хола и се пита дали тя няма отново да го перне с ръкавицата, ако ѝ каже да постели вестници под котката. Когато тя се обръща отново към него, той решава да не проверява. Уве не помни да е виждал по-ядосана жена.

— Одеялата са горе — отвръща най-сетне той, като избягва погледа ѝ и неочаквано проявява интерес към лампата в коридора.

— Донеси ги тогава!

Уве изглежда така, сякаш повтаря думите ѝ безмълвно, ядосано, недоволено, но въпреки това сваля обувките си и минава през хола на безопасно разстояние от поразяващата ръкавица.

Докато се качва и слиза по стълбите, той си мърмори, че на тази улица е почти невъзможно да се живее тихо, кротко и спокойно. На горния етаж спира и си поема дълбоко дъх. Болката в гърдите е отминала. Сърцето му отново бие нормално. Понякога това му се

случва и той вече не се стряска. Винаги му минава. И без това сърцето няма да му бъде необходимо още дълго, така че няма значение.

Откъм хола долитат гласове. Не може да повярва. Не стига че системно му пречат да умре, а и съседите не проявяват никакъв срам, че го тласкат към ръба на лудостта и самоубийството. Това може да каже със сигурност.

Когато Уве се връща по стълбите с одеялото, дебелият младеж от съседната къща е застанал по средата на хола и наблюдава любопитно котката и Парване.

— Здравсти, човече! — поздравява весело той и маха с ръка на Уве.

Само по тениска е, въпреки че навън има сняг.

— Добре — отвръща Уве, ужасен, че няколко минути на горния етаж са достатъчни, за да се окаже, че в къщата ти са напъпили разни хора като в хотел.

— Чух викове и реших да проверя дали всичко тук е наред — обяснява ведро той, свива рамене и облечената му в черно плът се нагърчва.

Парване грабва одеялото от ръката на Уве и започва да увива котката в него.

— Така няма да я стоплиш — обажда се любезно младежът.

— Не се меси! — срязва го Уве, който макар да не е специалист по размразяване на котките, не понася хората да се намъкват в къщата му и да раздават заповеди как трябва да се върши това или онова.

— Мълчи, Уве! — нарежда Парване и поглежда умолително младежа. — Какво трябва да направим? Тя е леденостудена!

— Не ми казвай да мълча! — мърмори Уве.

— Тя ще умре — казва Парване.

— Друг път ще умре, просто ѝ е студено... — прекъсва я Уве в нов опит да си възвърне контрола над положението.

Бременната вдигна пръст към устните си, за да го накара да замълчи. Уве е много ядосан и изглежда така, сякаш всеки момент ще направи пирует от гняв.

Когато Парване вдига котката, цветът ѝ е започнал да се мени от пурпурно към бяло. Уве не е вече толкова сигурен в себе си, когато го забелязва. Поглежда Парване. След това с нежелание отстъпва назад и се отказва.

Младият дебелак си сваля тениската.

— Какво по... това е... какви ги вършиш? — заеква Уве.

Стрелва Парване с поглед, застанала до канапето, прегърнала котката, от която капе вода по пода, след това поглежда и младежа, застанал гол до кръста по средата на хола на Уве, а сланините му се тресат и напират към коленете, сякаш е огромна кутия сладолед, който е бил разтопен, а след това отново замразен.

— Дайте ми я — протяга ръце младежът, без да се интересува от вида си, и изпружва ръце като дървесни стволоче към Парване.

Когато тя му протяга животното, той я притиска към гърдите си, сякаш се опитва да направи гигантско пролетно рулце.

— Между другото, казвам се Джими — усмихва се той на Парване.

— Аз съм Парване — представя се тя.

— Хубаво име — отбелязва Джими.

— Благодаря! Означава пеперуда — усмихва се жената.

— Супер! — възкликва Джими.

— Ще задушиш котката — предупреждава Уве.

— Престани, Уве! — обажда се Джими.

— Сигурен съм, че предпочита да замръзне с достойнство, вместо да я удушиш — продължава да реди той и кима към капещата топка косми, притисната в ръцете му.

Добродушното лице на Джими се озарява от широка усмивка.

— Споко, Уве. Можеш да разправяш каквото си искаш за нас, дебелациите, но ние сме върхът, когато някой има нужда от топлина.

Парване наднича нервно над пухкавата ръка и нежно полага длан върху носа на котката. След това се оживява.

— Вече ѝ е по-топло — възкликва тя и се обръща победоносно към Уве.

Уве кима. Тъкмо се канеше да изстреля саркастичен отговор. Сега обаче открива, с известно неудобство, че е облекчен от новината. Пропъжда чувството, като се заглежда с интерес в дистанционното на телевизора.

Не че се интересува от котката. Просто Соня щеше да е доволна. Нищо повече.

— Ще затопля малко вода — решава Парване и с резки движения се промъква покрай Уве, неочаквано се озовава в кухнята му и започва

да отваря шкафовете.

— Какво, по дяволите... — мърмори Уве, оставя дистанционното и хуква след нея.

Когато влиза в кухнята, тя е застанала неподвижно и малко объркано по средата на стаята, стиснала електрическия чайник в ръка. Изглежда поразена, сякаш едва сега е осъзнала какво точно се е случило.

Уве за пръв път я вижда в състояние, когато не знае какво да каже. Кухнята е почистена, подредена, но и малко прашна.

Мирише на кафе, във фугите се е наслоила мръсотия, навсякъде се виждат вещите на съпругата на Уве. Малките ѝ украшения на прозореца, шнолите ѝ са оставени на масата в кухнята, бележки с нейния почерк са лепнати върху вратата на хладилника.

Кухнята е белязана от следи на колела. Сякаш някой се е придвижвал напред-назад с велосипед поне хиляда пъти.

Котлоните и плотът в кухнята са видимо по-ниски от обикновено.

Сякаш кухнята е пригодена за дете. Парване оглежда всичко, както когато хората видят нещо за пръв път. Уве е свикнал с обстановката. Той сам направи кухнята след произшествието. От общината, както трябваше да се предполага, отказаха да помогнат.

Парване се оглежда така, сякаш е озадачена.

Уве поема електрическия чайник от протегнатите ръце, без да я поглежда в очите. Пълни го бавно с вода и го включва.

— Не знаех, Уве! — прошепва тя разкаяно.

Уве се навежда над ниската мивка с гръб към нея. Тя пристъпва напред и отпуска нежно пръсти на рамото му.

— Извинявай, Уве. Много се извинявам. Не трябваше да нахлувам в кухнята ти, без да попитам преди това.

Уве прочиства гърлото си и кима, без да се обръща. Няма представа колко време са стояли така. Тя оставя ръка на рамото му. Той решава да не я отблъсква.

Гласът на Джими нарушава тишината.

— Имате ли нещо за ядене? — провиква се той от хола.

Рамото на Уве се изплъзва изпод ръката на Парване. Той поклаща глава, избърсва лице с опакото на ръката си и се насочва към хладилника, без да я поглежда.

Джими цъка неодобрително с език, когато Уве се връща от кухнята и му подава сандвич с пуешко. Уве се отдръпва на няколко метра и поглежда мрачно госта.

— Как е тя? — пита той и кима към котката в ръцете на Джими.

Сега вече по пода тече вода, но животното бавно и сигурно си възвръща формата и цвета.

— Изглежда по-добре — хили се Джими, докато натъпква целия сандвич в устата си.

Уве го поглежда скептично. Джими се поти като парче свинско, оставено върху бойлера на сауна. Има нещо жално в очите му, когато поглежда Уве.

— Да ти кажа... случи се... Много зле се получи с жена ти, Уве. Много я харесвах. Тя готвеше по-добре от всички в града.

Уве го поглежда и за пръв път от сутринта не е чак толкова ядосан.

— Да. Тя... готвеше много добре — съгласява се той.

Приближава се към прозореца, остава с гръб към стаята и подръпва резето, за да го провери. Побутва и гуменото уплътнение.

Парване е застанала на прага на кухнята и е прегърнала корема си с ръце.

— Може да остане тук, докато се размрази напълно, но след това трябва да я вземете — заявява Уве и свива рамене към котката.

С крайчеца на окото си забелязва, че Парване го наблюдава. Сякаш се опитва да разбере какви карти има, въпреки че се намира в другия край на масата в казиното. Той започва да се чувства неловко.

— За съжаление, не мога — започва тя. — Момичетата са... алергични са — добавя тя.

Уве долавя кратката пауза преди тя да каже „алергични“. Оглежда внимателно отражението ѝ в прозореца, но не отговаря. Вместо това се обръща към дебелия.

— Значи ти ще трябва да се погрижиш за нея — решава той.

Джими, който не само че се поти обилно, но става на петна и лицето му е почервеняло, поглежда мило котката. Тя е започнала да мърда едва-едва остатъка от опашката си и е заровила нос още по-дълбоко в щедрите дебели гънки на ръката му.

— Не е много разумно аз да се грижа за котката, извинявай, човече! — свива рамене той, котката се завърта и се озовава с главата

надолу. Той протяга ръце. Кожата му е червена, сякаш е обгоряла.

— И аз съм малко алергичен...

Парване изписква, хуква към него и поема котката, за да я загърне бързо в одеялото.

— Трябва да отидем в болница! — провиква се тя.

— На мен ми забраниха да стъпвам в болницата — отвърща Уве, без да се замисля.

Когато поглежда към нея, тя е готова да го замери с котката, затова той свежда отново очи и пъшка нещастно.

Единственото ми желание е да умра, мисли си той и притиска палците на краката си към дъсчения под.

Подът помръдва едва доловимо. Уве поглежда към Джими. Поглежда котката.

Поглежда мокрия под. Клати глава към Парване.

— Ще трябва да вземем моята кола — мърмори той.

Дръпва якето си от куката и отваря входната врата. След няколко секунди пхва глава отново в антрето. Поглежда гневно Парване.

— Само че няма да доведе котката в къщата, защото е забранено...

Тя го прекъсва с няколко думи на фарси, които Уве не разбира. Въпреки това му звучат ненужно драматично. Увива котката още постегнато в одеялото и изфучава покрай него, за да излезе на снега.

— Правилата са си правила — натъртва Уве и тръгва към паркинга, но Парване не отговаря.

Уве се обръща и посочва Джими.

— А ти облечи яке. Иначе няма да се качиш в сааба. Наясно ли сме?

Парване плаща за паркинга в болницата. Уве не казва и дума.

18. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И КОТКАТА НА ИМЕ ЪРНЕСТ

Не че Уве не харесваше тъкмо тази котка. По принцип не обичаше котки. Открай време му се струваше, че не може да им се вярва. Особено в случая на Ърнест, когато бяха огромни като мотопеди. Трудно му беше да определи дали животното беше неестествено грамадно, или бе ненормално малък лъв. Човек никога не бива да се сприятелява с нещо, ако има възможност нещото да те изяде, докато спиш.

Соня обаче обичаше Ърнест толкова много, че Уве си налагаше да се въздържа. Знаеше, че не бива да говори лошо за онези, които тя обичаше; все пак той разбираше единствено как да получава любовта ѝ, при положение че никой друг не разбираше защо той я заслужава. И така, двамата с Ърнест се научиха да се разбират сравнително добре, когато ходеха на гости в гората, като се изключи случаят, когато Ърнест ухапа Уве, тъй като при сядане той притисна върху опашката му един от кухненските столове. Ако не друго, двамата се научиха да се държат на разстояние. Също както Уве и бащата на Соня.

Дори когато Уве бе на мнение, че котката Досада няма право да седи на един стол и да протяга опашката си върху друг, той си затваряше очите. Правеше го заради Соня.

Уве се научи да лови риба. През двете есени след първото им гостуване покривът на къщата за пръв път не протече. А джипът палеше всеки път, когато някой завъртеше ключа в стартера, при това без дори да се дави. Бащата на Соня, както можеше да се предполага, не изрази благодарността си. От друга страна обаче, никога повече не каза и дума, че Уве бил „от града“. А това за бащата на Соня беше проява на истинска обич.

Изминаха две пролети и две лета. На третата година, в един студен юнски ден, бащата на Соня почина. Уве не беше виждал някой да плаче, както Соня плака тогава. През първите няколко дни тя почти не стана от леглото. Уве, който се беше сблъсквал с много смърт през

живота си и чувствата му бяха притъпени, отблъсна мъката и объркването и този път, когато седна на масата в кухнята на къщата в гората. Свещеникът от селото дойде и описа подробностите около погребението.

„Добър човек“, заяви той кратко и посочи една от снимките на Соня и баща ѝ на стената в хола. Уве кимна. Не знаеше какво се очаква от него да отговори. След това излезе навън, за да провери дали има нещо за оправяне по джипа.

На четвъртия ден Соня стана от леглото и се зае да почисти къщата, обзета от такава бясна енергия, че Уве гледаше да не ѝ се мярка, точно както предвидливите хора се дръпват от пътя на торнадо. Той обиколи фермата, потърси си нещо, което да свърши. Стегна бараката за дърва, която беше рухнала по време на една от зимните бури. През идващите дни я напълни с насечени дърва. Окоси тревата. Отрязва провисналите клони от гората наоколо. Късно вечерта на шестия ден се обади от бакалията.

Всички, разбира се, казваха, че е било нещастен случай. Само че никой, който бе виждал Ърнест, не можеше да повярва, че той е изтичал пред автомобил съвсем случайно. Мъката причинява странни неща на живите. Тази нощ Уве се качи зад волана и кара по-бързо откогато и да било. Соня държи голямата глава на Ърнест през целия път. Той все още дишаше, когато пристигнаха при ветеринаря, но нараняванията се оказаха прекалено тежки, а загубата на кръв — прекалено голяма.

След като два часа чака край операционната, Соня целуна огромното чело на котката и прошепна:

— Сбогом, миличък Ърнест! — Следващите думи сякаш излязоха като облак от устата ѝ. — Сбогом и на теб, мили татко!

Тогаво котката затвори очи и издъхна.

Когато Соня излезе от чакалнята, тя тежко отпусна чело на широките гърди на Уве.

— Колко много мъка, Уве. Имам чувството, че сърцето ми бие извън тялото.

Останаха смълчани дълго, прегърнати. Най-сетне тя вдигна лице към него и го погледна сериозно в очите.

— Сега вече трябва да ме обичаш двойно повече — рече тя.

Тогава Уве я излъга за втори и последен път. Каза, че ще бъде така, макар да знаеше, че няма начин да я обича повече, отколкото вече я обичаше.

Погребаха Ърнест до езерото, където той ходеше на риболов с бащата на Соня. Пасторът дойде да прочете надгробно слово. След това Уве натовари сааба и те отпътуваха по малките пътища, Соня — отпуснала глава на рамото му. Спряха в първия малък град, през който минаха. Соня имаше среща с някого. Бе едно от нещата, които тя най-много харесваше в него, както често казваше след събитието. Не познаваше друг, който би седял часове наред в колата, за да я чака, без дори да попита защо чака и колко време ще отнеме. Не че Уве не мрънкаше, защото мрънкането бе едно от нещата, в които най-много го биваше. Особено ако се налагаше да плаща за паркинг. Никога обаче не попита какво прави тя. И винаги я чакаше.

После, когато Соня най-сетне излезе и се качи при него, затвори вратата на сааба с тихо хлопване, което знаеше, че е задължително, за да не го кара да я поглежда обидено, сякаш е изритала живо същество, тя поклати глава.

— Трябва да си купим собствена къща — зави тихо тя.

— Какъв е смисълът? — зачуди се Уве.

— Според мен детето ни трябва да расте в къща — заяви тя и нежно отмести ръка към корема си.

Уве мълча дълго; прекалено дълго дори за критериите на Уве. Погледна замислено корема ѝ, сякаш очакваше от него да се развее знаме. След това изпъна гръб, въртна копчето на радиото малко напред и малко назад. Нагласи страничните огледала. Кимна с разбиране.

— Ще трябва да си купим сааб естейт.

19. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И КОТКАТА, КОЯТО БЕШЕ СЪСИПАНА, КОГАТО СЕ ПОЯВИ

През повечето време вчера Уве крещя на Парване, че проклетата котка щяла да живее у тях само през трупа му.

Ето че сега наблюдава котката. Котката пък наблюдава него.

Уве, колкото и да е чудно, все още не е мъртъв.

Цялата тази работа е влудяващо дразнеща.

През нощта се буди поне шест пъти, защото котката, без да прояви каквото и да било уважение, се примъкваше и се настаняваше до него на леглото. Всеки път котката се будеше, когато Уве доста чевръсто я ритваше, за да иде на пода.

Сега е шест без петнайсет и котката седи по средата на кухнята. Личи й, че е недоволна, сякаш Уве й дължи пари. Уве отвърща на погледа й подозрително, както обикновено се гледа на котка, която е звъннала на звънеца с Библия в лапите, също като свидетел на Йехова.

— Сигурно чакаш храна — измърморва най-сетне Уве.

Котката не отговаря. Просто скубе със зъби последната си останала козина и небрежно лиже една от лапите си.

— В тази къща никой не се мотае като консултант в очакване пържени врабчета да му влязат в устата.

Уве отива до мивката. Включва кафеварката. Поглежда часовника си. Поглежда котката. След като си тръгнаха от болницата, Парване успя да се свърже с приятел, който, изглежда, беше ветеринар. Ветеринарят дойде, за да прегледа животното, и заяви, че е „сериозно измръзнала и недохранена“. След това даде на Уве дълъг списък какво трябвало да яде и как да се грижи за нея.

— Нямам никакво намерение да правя фирма за поправка на котки — разяснява Уве на котката. — Тук си единствено защото не можах да набия здрав разум в главата на Бременната. — Той кима към прозореца, който гледа към къщата на Парване.

Котката е заета да чисти едното си око и не отговаря.

Уве държи четири чорапчета. Ветеринарят му ги даде. Очевидно Досада има огромна нужда от упражнения и Уве е сигурен, че поне в това отношение ще може да направи нещо. Поне така си мисли.

— Скачай в тези нещица и да вървим. Закъснявам!

Котката се надига грациозно и тръгва срамежливо към вратата. Сякаш пристъпва по червен килим. Поглежда чорапите скептично, но не роптае, когато Уве ги нахлузва малко грубо. След като приключва, Уве става и оглежда котката от главата до краката. Клати глава. Котка с чорапи — напълно неестествено. Котката оглежда новия си тоалет и неочаквано придобива безкрайно самодоволен вид.

Уве прави допълнително отклонение в края на пътеката. Пред къщата на Анита и Руне вдига угарка. Смачква я с пръсти. Онзи тип с шкодата от общината, изглежда, се подвизава тук, сякаш кварталът е негов. Уве изругава и прибира фасата в джоба си.

Когато се прибират, той храни с нежелание нещастното животно и когато то приключва с яденето, заявява, че си има работа. Може и да се окаже притиснат временно да съжителства с дребната твар, но проклет да бъде, ако остави диво животно в дома си. Следователно котката трябва да дойде с него. Между двамата веднага възниква недоразумение дали котката ще седи върху вестник на пасажерската седалка в сааба. Първоначално Уве поставя животното върху две притурки с развлекателни новини, които котката, безкрайно обидено, изритва на пода със задните си лапи. Настанява се на меката тапицерия. Щом вижда това, Уве вдига решително зверчето за врата и котката изсъсква, съвсем не предупредително, докато той натъпква три притурки от страниците, посветени на култура и преглед на книги. Котката го поглежда вбесено. Човекът я оставя, но странното е, че тя се кротва върху вестника и поглежда през прозореца обидено, тъжно. Уве решава, че е спечелил битката, кима доволно, включва сааба на скорост и се качва на главния път. Едва тогава котката бавно и нарочно забива нокти във вестника и дръпва със замах, а после поставя предните си лапи в дупката. В същото време поглежда

предизвикателно Уве, сякаш се кани да попита: „Да те видя какво ще направиш“. Уве набива спирачките на сааба и шокираната котка отхвърча напред и удря носа си в таблото.

„Повече за това няма да кажа и дума!“, издава доволното изражение на Уве. Подир което котката отказва да го погледне чак до края на пътуването и просто седи на задните си лапи в ъгъла на седалката, трие нос с едната си лапа и не крие колко е обидена. Докато Уве е в цветарския магазин, тя облизва дълги участъци от волана, предпазния колан и вътрешната страна на вратата на автомобила.

Когато Уве се връща с цветята и открива, че цялото купе е пълно с котешки лиги, той размахва предупредително показалец, сякаш е ятаган. И тогава котката захапва ятагана. Той отказва да разговаря с нея до края на пътуването.

Когато пристигат в двора на църквата, Уве решава да заложи на сигурно, свива остатъка от вестника на топка и грубо изтласква котката от колата. След това вади цветята от багажника, заключва сааба с ключ, обикаля колата и проверява всички врати. Двамата заедно се качват по замръзналия чакъл на склона към църквата, газят през снега, докато най-сетне стигат при Соня. Уве почиства с опакото на ръката снега от надгробния камък и разтърсва леко цветята.

— Донесъл съм ти малко растения — мърмори той. — Розови. Нали ги харесваш. Казаха, че щели да загинат в студа, но знам, че го казват, за да те принудят да купиш по-скъпи цветя.

Котката сяда на задни лапи в снега. Уве я поглежда нацупено, след това насочва вниманието си към надгробния камък.

— Добре де, добре... това е котката Досада. Сега живее с нас. Беше почти замръзнала пред къщи.

Котката поглежда обидено човека. Той прочиства гърлото си.

— Така изглеждаше, когато се появи — изяснява отбранително той. След това кимва към животинчето, после и към надгробния камък.

— Не съм я съсипал аз. Беше си съсипана — оправда се той пред Соня.

И надгробният камък, и котката чакат мълчаливо до него. За момент Уве се заглежда в обувките си. Изръмжава. Отпуска се на колене върху леда и почиства още малко от снега. Внимателно слага ръка върху камъка.

— Липсваш ми — прошепва той.

В ъгълчето на окото му проблясва влага. Уве усеща нещо меко до ръката си. Трябват му няколко секунди, докато разбере, че котката е отпуснала глава на дланта му.

20. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И НАТРАПНИЦИТЕ

В продължение на почти двацет минути Уве седи зад волана на сааба, а вратата на гаража е отворена. През първите пет минути котката го наблюдава нетърпеливо от пасажерското място. През следващите пет започва да го стрелка разтревожено. Накрая се опитва да отвори сама вратата и тъй като не успява, се отпуска на седалката и заспива.

Уве я поглежда, когато се изляга и започва да хърка. Не може да не признае, че Досада има твърде категоричен подход към разрешаването на възникналите проблеми.

Поглежда отново към паркинга и към отсрещния гараж. Стоял е там с Руне поне сто пъти. Навремето бяха приятели. Уве не може да посочи много хора в живота си, които е наричал приятели. Уве и съпругата му бяха първите, които се преместиха на тази улица преди много години, когато кварталът беше наскоро построен и обграден с дървета. На следващия ден се нанесе Руне и жена му. Анита също беше бременна и, разбира се, двете със съпругата на Уве веднага станаха приятелки, както единствено жените умеят. Типично за приятелки, те си втълпиха, че Руне и Уве също трябва да станат най-добри приятели. Двамата имали „много общи интереси“. Уве така и не разбра какво имат предвид. Все пак Руне караше волво.

Не че Уве имаше нещо против Руне, освен това. Човекът си имаше сваятна работа, не говореше повече от необходимото. Вярно е, че караше онова волво, но съпругата на Уве все настояваше, а това не правеше човека неморален. И така, Уве се примири с новия. След известно време дори му даваше назаем инструментите си. Един следобед, докато стояха на паркинга, пъхнали палци в коланите, те се заприказваха за цените на косачките за трева. Когато се разделиха, си стиснаха ръцете. Сякаш взаимното решение да станат приятели се беше превърнало в делово споразумение.

Когато по-късно двамата мъже разбраха, че какви ли не хора се местят да живеят в квартала, те седнаха в кухнята на Уве и Соня за

консултация. Когато приключиха, бяха написали общи правила — какво е позволено и какво не е — и създадоха сдружението на живеещите. Уве стана председател, а Руне — заместник-председател.

През месеците, които последваха, те ходеха заедно на бунището. Плюеха хората, които паркираха неправилно. Пазаряха се за по-добри цени на боята и улуците в железарията, стояха от двете страни на служителя от телефонната компания, когато дойде да инсталира телефони и да ги свърже, изтъкваха веднага кое къде трябва да се направи. Не че някой от двамата беше наясно как трябва да се инсталират телефонни кабели, но и двамата бяха свикнали да държат под око нахаканите многознайковци като този и нямаха намерение да им позволят да правят номера.

Понякога двете двойки ходеха заедно на вечеря. Не е ясно дали може да се нарече вечеря, тъй като Уве и Руне прекарваха повечето време на паркинга, подритваха гумите на автомобилите си и сравняваха обема им, спирачния път и други важни въпроси. Това беше всичко.

Коремите на Соня и Анита продължаваха да растат, което според Руне „изпиваше мозъка на Анита“. Очевидно му се налагаше да вади кафеарката от хладилника почти всеки ден, откакто тя беше влязла в трети месец. Соня, за да не остане по-назад, беше станала избухлива и можеше да избие с един замах вратите на бар от филм на Джон Уейн. Тъкмо заради това Уве не си отваряше устата. Това, разбира се, бе причината за допълнително раздразнение. Когато не се потеше обилно, замръзваше. Щом на Уве му омръзнеше да спори с нея и засилваше радиаторите с половин деление, тя започваше да се поти и той ги спираше отново. Освен това изяждаше такива количества банани, че хората в супермаркета сигурно бяха решили, че съпругът ѝ си има зоопарк.

— Хормоните са поели по пътя на войната — кимаше с разбиране Руне в една такава вечер, когато двамата с Уве стояха зад къщата му, докато жените се бяха затворили в кухнята на Соня и Уве и говореха по въпроси, които интересуват жените.

Руне призна, че предишния ден заварил Анита да плаче неудържимо пред радиото просто защото песента била „прекрасна“.

— Прекрасна песен ли? — обади се с недоумение Уве.

— Прекрасна — потвърди Руне.

Двамата мъже поклатиха глави с недоумение и се загледаха в мрака. Останаха да седят в мълчание.

— Тревата трябва да се окоси — рече най-сетне Руне.

— Купих нови ножове за косачката — кимна Уве.

— Колко даде?

И така приятелството им си вървеше.

Вечер Соня пускаше музика на корема си, защото музиката карала детето да се движи. През повечето време съпругът ѝ седеше във фотьойла си в другия край на стаята и се преструваше, че гледа телевизия. Тайно се притесняваше какво ще стане, когато детето най-сетне реши да излезе. Ами ако малкото създание намразеше Уве, защото Уве не обичаше музика?

Не че се страхуваше. Просто не знаеше как да се подготви за бащинството. Беше попитал за някакъв наричник, но Соня се изсмя. Уве така и не разбра защо го направи. Нали имаше наричници за всичко останало?

Съмняваше се, че от него ще излезе добър баща. Много-много не харесваше децата. Дори не беше добро дете. Соня прецени, че трябва да поговори с Руне, защото двамата били „в същото положение“. Уве така и не разбра какво има предвид. Руне нямаше да бъде баща на детето му, а на съвсем друго дете. Руне се съгласи с новия си приятел, че няма какво да обсъждат, а това все пак бе нещо. Когато Анита идваше вечер и сядаше в кухнята със Соня, разказваше за болките и проблемите си, Уве и Руне си намираха извинение, че трябва да говорят за „това и онова“ и ходеха в бараката на Уве, мълчаха и разглеждаха различни инструменти по работния плот на Уве.

Докато стояха един до друг, вратата затворена за трета вечер подред, без да знаят какво да правят със себе си, те бяха единодушни, че трябва да се заемат с нещо, преди „новите съседи да решат, че тук става нещо гнило“.

Уве се съгласи, че така е най-добре. Самата истина. Не говореха много, но си помагаша, докато чертаеха, изчисляваха наклона и проверяваха дали ъглите са прави и добре направени. Късно една вечер, когато Анита и Соня бяха в четвърти месец, две светлосини креватчета бяха сглобени във вече подготвените детски стаи в къщите им.

— Можем да минем с шкурка и да го преобоядисаме в розово, ако е момиче — измърмори Уве, когато показва креватчето на Соня.

Соня го прегърна и усети как вратът му се мокри от сълзите ѝ. Това бе напълно необяснимото действие на хормоните.

— Искам да ми предложиш да се оженим — прошепна тя.

Така и стана. Ожениха се в гражданското, на съвсем семпла церемония. Нямаха семейства, така че присъстваха единствено Руне и Анита. Соня и Уве си сложиха пръстените и четиримата отидоха на ресторант. Уве плати, но Руне помогна да провери сметката, за да е сигурен, че всичко е „наред“. Както можеше да се очаква, не беше. След като говориха със сервитьора в продължение на цял час, двамата мъже успяха да го убедят, че ще бъде много по-лесно за него, ако намали сметката наполовина, в противен случай — ще го „докладват“. Очевидно не бе съвсем ясно кой кого и за какво ще докладва, но накрая, след доста ругатни и размахване на ръце, сервитьорът се предаде, върна се в кухнята и им написа нова сметка. Междувременно Руне и Уве кимнаха мрачно един на друг, без да забележат, че съпругите им са взели такси още преди двайсет минути, за да се приберат у дома.

Уве кима, докато седи в сааба и наблюдава вратата на гаража на Руне. Не помни кога за последен път я е виждал отворена. Изключва фаровете на сааба и побутва котката да излезе.

— Уве? — чува той любопитен, непознат глас.

Най-неочаквано, някаква жена, очевидно собственичката на гласа, наднича в гаража. На около четирийсет и пет е, в прокъсани дънки и зелено дебело яке, което, изглежда, ѝ е прекалено голямо. Няма грим, косата ѝ е вързана на опашка. Жената нахлува в гаража и се оглежда с интерес. Котката пристъпва напред и съска застрашително срещу нея. Жената спира. Уве пъха ръце в джобовете.

— Уве? — подвиква отново жената по онзи превъзнесен начин, който хората използват, когато искат да ти продадат нещо, докато се преструват, че това е последното, което имат наум.

— Нищо не искам — казва Уве и кима към вратата на гаража — ясен жест, че няма защо да търси друга врата, че е най-добре да излезе и да се върне там, откъдето е дошла.

Жената не се трогва от това отношение.

— Казвам се Лена. Журналистка съм от местния вестник и... ами... — започва тя, след това протяга ръка.

Уве поглежда ръката. След това поглежда нея.

— Нищо не искам — повтаря той.

— Какво?

— Сигурно продавате абонамент. Вече не искам.

Тя го поглежда изненадано.

— Ясно... всъщност... не продавам вестници. Пиша за тях. Журналистка съм — повтаря бавно тя, сякаш той не е съвсем наред.

— Въпреки това не искам нищо — натъртва Уве, докато се опитва да я накара да излезе от гаража.

— Искам да поговоря с теб, Уве! — протестира тя и отново пристъпва напред.

Той размахва към нея ръце, сякаш се опитва да я уплаши, като изтръска невидим килим пред нея.

— Вчера си спасил живота на човек на гарата! Искам да взема интервю — провиква се развълнувано тя.

Очевидно се кани да каже още нещо, когато забелязва, че Уве е насочил вниманието си другаде. Погледът му е отправен някъде зад нея. Присвил е очи.

— Мама му стара! — мърмори той.

— Да... исках да те попи... — започва тя с интерес, но Уве вече се е промъкнал покрай нея и е тръгнал към бялата шкода, която завива покрай паркинга и се насочва към къщите.

Жената с очилата остава силно изненадана, когато Уве се втурва напред и започва да блъска по прозореца. Вдига папката с документи пред лицето си. Мъжът в бялата риза обаче не трепва. Сваля прозореца.

— Да? — пита той.

— В този квартал е забранено за моторни превозни средства — съска Уве и посочва всяка от къщите, след това шкодата и мъжа с бялата риза, а накрая и паркинга.

— В този квартал паркираме на пар-кин-га!

Мъжът в бялата риза поглежда къщите. След това поглежда паркинга. Накрая поглежда Уве.

— Имам разрешение от общината да паркирам пред къщите. Затова бъдете така любезен да се дръпнете от пътя.

Уве е толкова възмутен, че му трябва време, за да може да изругае в отговор. Междувременно мъжът в бялата риза е посегнал към пакет цигари, оставени на таблото, и почуква с него бедрото си.

— Дръпнете се, ако обичате! — моли той Уве.

— Какво правите тук? — изломотва Уве.

— Не е ваша работа — отвръща с монотонен глас навлекът, сякаш е съобщение на гласова поща, изречено от компютър, и уведомява Уве, че трябва да чака.

Мъжът пъхва цигарата в уста и я пали. Уве диша толкова тежко, че гърдите му се повдигат бясно под якето. Жената събира документите и папките и нагласява очилата си. Шофьорът въздиша, сякаш Уве е нахално дете, което не желае да не кара скейтборда си на тротоара.

— Ще ви кажа какво правя. Каним се да отведем Руне от последната къща в старчески дом.

Мъжът отпуска ръка през прозореца и изтръсква цигарата на страничното огледало на шкодата.

— В старчески дом ли?

— Да — кима с безразличие човекът.

— Ами ако Анита не иска? — съска Уве и почуква с показалец по покрива на колата.

Човекът в бялата риза се обръща към жената до него и се усмихва сдържано. След това се завърта отново към Уве и заговаря съвсем бавно. Може би смята, че иначе Уве няма да разбере.

— Решението не зависи от Анита, а от проучвателния екип.

Уве диша все по-трудно. Усеща пулса в гърлото си.

— Няма да влезете с тази кола в квартала — стиска зъби той.

Юмруците му са стиснати. Говори категорично и заплашително. Само че противникът му е напълно спокоен. Гаси цигарата във външната страна на вратата и я пуска на земята.

Сякаш казаното от Уве не е нищо повече от дрънканиците на сенилен старец.

— И какво точно ще направиш, за да ме спреш, Уве? — пита накрая мъжът.

Начинът, по който изстрелва името му, кара Уве да го погледне така, сякаш някой е забил дървен чук в корема му. Наблюдава мъжа в бялата риза, устата му е леко отворена, а очите оглеждат автомобила.

— Откъде знаете името ми?

— Знаем много за вас.

Уве едва успява да дръпне крак, преди гумата на шкодата да се завърти и да потегли към къщата. Той остава шокиран. Гледа след тях.

— Кой беше този? — пита жената с якето зад него.

Уве рязко се обръща към нея.

— Откъде знаете името ми? — пита настоятелно той.

Тя отстъпва крачка назад. Отмества няколко немирни кичура коса от лицето си, без да сваля очи от стиснатите юмруци на Уве.

— Работя за местния вестник... интервюирахме хората на перона за това как си спасил онзи човек...

— Откъде знаете името ми? — повтаря Уве, а гласът му трепери от гняв.

— Платил си с карта за билета. Прегледах квитанциите — обяснява тя и отстъпва няколко крачки назад.

— Ами той? Той откъде знае името ми? — изкрещява Уве и размахва ръка в посоката, в която е отпрашила шкодата, а вената на челото му е изпъкнала.

— Ами... Не знам — заеква тя.

Уве диша тежко през носа и я приковава с поглед. Сякаш се опитва да разбере дали го лъже.

— Нямам представа, никога досега не съм го виждала — уверява го тя.

Уве я поглежда още по-страшно. Най-сетне кима мрачно. След това се обръща и тръгва към дома си. Тя го вика отново, но той не се обръща. Котката влиза след него в антрето. Уве затваря вратата. Малко по-надолу на улицата мъжът в бялата риза и жената с очилата звънят на вратата на Анита и Руне.

Уве се отпуска на стол в антрето. Тресе се от унижение.

Почти е забравил това чувство. Забравил е какво е унижение. Забравил е какво е безпомощност. Забравил е, че човек не може да се противопостави на онези с белите ризи.

Ето че те се връщат. Не са идвали тук, откакто двамата със Соня се върнаха от Испания. След инцидента.

21. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И СТРАНИТЕ, КЪДЕТО СВИРЯТ ЧУЖДЕСТРАННА МУЗИКА В РЕСТОРАНТИТЕ

Идеята за екскурзията с автобус беше нейна. Уве не виждаше причина да пътуват по този начин. Ако трябваше да ходят някъде, защо да не отидат със сааба? Соня обаче твърдеше, че автобусите били „романтични“, а това беше безкрайно важно, както Уве научи. Така се стигна до станалото. Макар че всички в Испания мислеха, че са някакво изключение, защото само се прозяваха, наливаха се, пускаха чуждестранна музика в ресторантите и си лягаха посред бял ден.

Уве положи огромни усилия да не хареса нищо. Соня обаче беше толкова възхитена, че накрая зарази и него. Разсмя се гръмко, когато той призна, че чувствал вълнението ѝ с цялото си тяло. Дори Уве не успя да не хареса преживяването.

Отседнаха в малък хотел с малък басейн и малък ресторант, собственост на човек, чието име, доколкото Уве разбра, било Шосе. Пишело се „Йосе“, но, изглежда, хората в Испания не го произнасяли точно така. Шосе не говореше шведски, но въпреки това обичаше да приказва. Соня имаше тънка книжка, в която проверяваше разни неща, за да може да каже думи като „залез“ и „шунка“ на испански. Уве бе сигурен, че пак бутът на прасето си оставаше бут, независимо на какъв език го кажеш, но премълча.

Затова пък се опитваше да ѝ набие в главата да не дава пари на просяците по улиците, защото ще си купят шнапс. Соня обаче така и не престана.

— Да правят каквото искат с парите — заяви тя.

Когато Уве се възмути, тя се усмихна, пое едрите му ръце в своите и ги целуна, обясни, че когато човек дава на друг човек, не само получателят е благословен. Също и онзи, който дава.

На третия следобед тя си легна. Нали така правят испанците, изтъкна тя, затова трябвало да „се приспособят към местните нрави“. Уве реши, че не става въпрос за нравите, а по-скоро, че тя иска това и просто си търси извинение. И бездруго, откакто забременя, спеше по шестнайсет часа от общо двайсетте и четири.

Уве пък ходеше на разходки. Поемаше по пътя покрай хотела към селото. Забеляза, че всички къщи са каменни. Много от тях нямаха прагове, не се виждаха и свестни уплътнители на прозорците. Според Уве това си беше живо варварство. Човек не може да вдига такива къщи.

Връщаше се към хотела, когато видя Шосе, спрял отстрани на пътя, облегал на кафяв автомобил, който бълваше облаци дим. Вътре седяха две деца и много стара жена с шал на главата. Изглежда, не ѝ беше много добре.

Шосе забеляза Уве и му помахна развълнувано, а в очите му се четеше паника.

— Сеньор! — провикна се той към Уве, точно както всеки път, откакто пристигнаха.

Уве реши, че това означава „Уве“ на испански, но пък той не бе разгледал много внимателно книжката на Соня. Шосе посочи колата и размаха като луд ръце към Уве. Уве пхна ръце в джобовете на панталоните и спря на безопасно разстояние, а по лицето му се изписа подозрение.

— Болница! — изкрещя Шосе отново и посочи старата жена в колата.

Истина е, че тя не изглеждаше никак добре, каза си Уве. Шосе посочи жената, посочи под капака на димящата кола и повтори отчаяно „Оспитал! Оспитал!“. Уве прецени положението и най-сетне се досети какво дими. Изглежда, произведените в Испания автомобили се наричат „оспитал“.

Наведе се над двигателя и надникна. Не изглеждаше сложно, реши той.

— Оспитал! — рече за пореден път Шосе и кимна няколко пъти, силно притеснен.

Уве не знаеше какво трябва да отговори. Очевидно колите в Испания се смятаха за нещо важно и Уве разбираше защо е така.

— С-а-а-б — натърти той и бодна пръст в гърдите си.

Шосе го погледна удивено. След това посочи себе си.

— Шосе!

— Не те питах за името, мама му стара, просто... — започна да обяснява Уве, но млъкна, когато от другата страна на капака бе посрещнат от поглед, леден като замръзнало езеро.

Очевидно Шосе разбираше шведски дори по-малко, отколкото Уве — испански. Уве въздъхна и погледна загрижено децата на задната седалка. Те държаха ръцете на старата жена и изглеждаха ужасени. Уве погледна отново мотора.

След това запретна ръкави и даде знак на Шосе да се отдръпне. Десет минути по-късно потеглиха, а Уве не помнеше да е виждал по-облекчен човек, че колата му е била поправена.

Колкото и да разлистваше книжката, Соня така и не успя да разбере защо не са им взели пари за храната, която ядеха в ресторанта на Шосе същата седмица. Тя обаче се смееше всеки път, когато дребничкият испанец, собственик на ресторанта, грейваше като слънце всеки път, когато видеше Уве, протягаше ръце и възкликваше: „Сеньор Сааб!!!“.

Следобедният ѝ сън и разходките на Уве се превърнаха в ритуал. На втория ден Уве мина покрай човек, който вдигаше ограда, и спря, за да му обясни, че го прави съвършено грешно. Човекът не разбра и дума от казаното, затова Уве реши, че ще бъде по-бързо, ако му покаже. На третия ден построи нова външна стена на църквата с помощта на селския свещеник. На четвъртия ден отиде с Шосе на полето извън селото, където помогна на един от приятелите на Шосе да изтегли кон, който беше заседнал в кална канавка.

Много години по-късно на Соня ѝ хрумна да го попита за станалото. Когато Уве най-сетне ѝ разказа, тя дълго клати глава.

— Значи докато съм спяла, ти си се измъквал и си помагал на хората в нужда... поправял си оградите им, така ли? Хората могат да разправят каквото си искат за теб, Уве. Само че ти си най-странният супергерой, за когото съм чувала.

В автобуса на връщане от Испания тя постави ръката на Уве на корема си и той усети как бебето ритва — лекичко, сякаш някой докосваше дланта му с вълнена ръкавица. Останаха така няколко часа в очакване на леките движения. Уве не казваше нищо, но Соня забеляза как той избърса очи с опакото на ръката си, когато се надигна от седалката и измърмори, че трябвало да отиде до тоалетната.

Това беше най-щастливата седмица в живота на Уве.

Бе писано да бъде последвана от най-ужасната.

22. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ОЩЕ НЯКОЙ В ГАРАЖА

Уве и котката седяха мълчаливо в сааба пред болницата.

— Престани да ме гледаш така, като че ли вината е моя — обръща се той към котката.

Котката го поглежда, сякаш е не точно ядосана, ами разочарована.

Няма никакво намерение да виси отново пред болницата. Мрази болниците, а е тук за трети път за по-малко от седмица. Само че друг избор няма.

Защото този ден отиде по дяволите още от ранни зори.

Започна се с Уве и котката по време на ежедневната им обиколка, когато откриха, че знакът, който забраняваше влизането на моторни превозни средства в квартала, е бутнат. Това предизвика такива цветисти обиди от страна на Уве, че котката се засрами. Той се отдалечи побеснял и подир малко се върна с лопатата за сняг. След това спря, погледна към дома на Анита и Руне, стиснал зъби толкова силно, че те заскърцаха.

Котката го погледна обвиняващо.

— Не съм виновен, че скапанякът взе, че остаря — рече твърдо той.

Тъй като котката очевидно не прие това за разумно обяснение, Уве насочи към нея лопатата за сняг.

— Ти да не би да си въобразяваш, че това е първият ми сблъсък с общината? Това решение за Руне, да не би да мислиш, че наистина са решавали нещо? Никога няма и да решат! Ще обжалвам, те ще протакат нещата и всичко ще трябва да мине през тъпата им бюрократична машина! Разбираш ли? Мислиш си, че всичко ще стане бързо, но отнема месеци! Години дори! Да не би да смяташ, че съм се забил тук само защото старият гадняр е напълно безпомощен?

Котката не отговаря.

— Не разбираш! Ясно ли ти е! — съска Уве и се обръща.

Усеща очите на котката впити в гърба му и влиза вътре.

Това не е причината, поради която Уве и котката седят в сааба на паркинга пред болницата. Има обаче известна връзка с Уве, който ринеше сняг, когато журналистката с голямото зелено яке се изтърси пред къщата му.

— Уве? — провикна се тя зад него, сякаш се притеснява, че той е сменил идентичността си от последния път, когато е идвала да го притеснява.

Уве продължава да рине снега, без да обърне внимание на присъствието ѝ.

— Искан да ти задам няколко въпроса... — пробва тя.

— Задавайте ги на някого другото. Не искам никакви въпроси — отвърна Уве и разпръсна снега по такъв начин, че не стана ясно дали го изрива, или копае.

— Ама аз само искам да... — започна тя, но беше прекъсната от Уве и котката, които влязоха в къщата и треснаха вратата пред лицето ѝ.

Уве и котката приседнаха в антрето и зачакаха тя да си тръгне. Тя обаче не си тръгна. Заблъска по вратата и се развика.

— Ти си герой!

— Тя е пълна психарка — обърна се Уве към котката.

Котката бе на същото мнение.

Тъй като журналистката продължи да блъска по вратата и да крещи още по-високо, Уве не знаеше какво да направи, затова отвори вратата и постави пръст на устата си, за да я накара да замълчи, сякаш в следващия момент щеше да заяви, че тук е библиотека.

Тя се опита да се ухили в лицето му, размаха нещо, което Уве инстинктивно разбра, че е някакъв вид фотоапарат. Може и друго да беше. Не беше лесно да се разбере как изглеждат фотоапаратите в това тъпо общество.

След това журналистката се опита да се намъкне в антрето му. Може би не трябваше да го прави. Уве вдигна едрата си длан и я изблъска навън. Беше рефлекс, но тя едва не падна в снега.

— Не искам нищо — заяви Уве.

Тя запази равновесие и размаха фотоапарата под носа му, докато крещеше нещо. Уве не слушаше. Погледна фотоапарата, сякаш бе оръжие, и реши да се спасява с бягство. Тази жена очевидно не беше с всичкия си.

И така, котката и Уве се измъкнаха през вратата, заключиха и се отправиха с бърза крачка към паркинга. Журналистката подтичваше след тях.

Истината е, че нищо от случилото се няма връзка с причината, поради която Уве сега седи пред болницата. Когато обаче Парване почукала на вратата на Уве, петнайсет минути по-късно, стиснала тригодишното за ръка и никой не отворил, а тя чула гласове откъм паркинга, това вече, ако може така да се каже, има много общо с причината, поради която сега Уве седи пред болницата.

Парване и детето се появиха откъм ъгъла и видяха дежурния Уве пред затворената врата на гаража, пъхнал ръце в джобовете. Котката седеше в краката му с гузно изражение.

— Какво правиш? — попита Парване.

— Нищо — отвърна наежено Уве.

Отвътре се чу блъскане.

— Какво е това? — попита изненадано Парване.

Уве неочаквано прояви небивал интерес към асфалта под обувките си. Котката изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да започне да си свирuka и да се отдалечи нанякъде.

Отвътре прозвуча ново почукване.

— Ехо? — обади се Парване.

— Ехо? — отвърна вратата на гаража.

Парване се ококори.

— Господи... да не би да си заключил някого в гаража, Уве?

Уве не отговори. Парване го разтърси, сякаш се опитваше да брули кокосови орехи.

— Уве!

— Да, да. Само че не го направих нарочно, за бога — измърмори той и се отскубна от ръцете й.

Парване поклати глава.

— Не било значи нарочно.

— Не беше нарочно — натърти Уве, сякаш това щеше да сложи край на разговора.

Когато забеляза, че Парване очаква разяснение, той се почеса по главата и въздъхна.

— Тя. Ами, да. Тя е от онези, журналистите. Не съм я заключил аз. Искан да се заключа вътре с котката. Тя обаче ни последва. И така. Нещата просто се случиха.

Парване започна да масажира слепоочията си.

— Не мога да се разправам с подобно нещо...

— Лошичък — обади се тригодишното и замахна с пръст към Уве.

— Ехо? — обади се вратата на гаража.

— Тук няма никого! — изсъска в отговор Уве.

— Но аз ви чувам! — засече го вратата на гаража.

Уве въздъхна и погледна отчаяно Парване. Сякаш се канеше да възкликне: „Чуваш ли, дори вратите на гаражите ми говорят напоследък!“.

Парване го отмести настрани, приближи се към вратата, прилепи буза и почука предпазливо. В отговор вратата също почука. Сякаш очакваше някакво послание с Морзовата азбука. Парване прочисти гърло.

— Защо искате да говорите с Уве? — попита тя, очевидно решила да разчита на обикновената азбука.

— Той е герой!

— Какво?

— Добре, извинявайте. Казвам се Лена. Работя в местния вестник и искам да интервюирам...

Парване поглежда шокирано Уве.

— Как така герой?

— Просто си дрънка! — протестира Уве.

— Спасил е човек, паднал на релсите! — изкрещя вратата на гаража.

— Сигурна ли сте, че става въпрос за този Уве? — пита Парване.

Уве я поглежда обидено.

— Ясно. Сега значи е напълно невъзможно да съм герой, така ли? — мърмори той.

Парване го поглежда подозрително. Тригодишното стиска остатъка от опашката на котката.

— Котенце! — подвикна възторжено детето.

Котенцето не е особено впечатлено от подобно внимание и се опитва да се скрие зад краката на Уве.

— Какво си направил, Уве? — пита тихо и доверително Парване и отстъпва на две крачки от вратата на гаража.

Тригодишното подгонва котката около краката му. Уве се опитва да измисли къде да дene ръцете си.

— Е, измъкнах един от релсите, няма за какво да вдигаме шум — мърмори той.

Парване се опитва да остане сериозна.

— Или да се кикотим — добавя кисело той.

— Извинявай — отвърща Парване.

Вратата на гаража проговоря отново.

— Ехо? Още ли сте там?

— Не! — изкрещява Уве.

— Защо сте толкова гневен? — пита вратата на гаража.

Уве започва да се колебае. Навежда се към Парване.

— Аз... не знам как да се отърва от нея — признава той и ако Бременната не беше наясно с кого си има работа, щеше да заподозре, че в очите му се чете нещо като молба. — Не я искам... сама при сааба ми! — шепна отчаяно той.

Парване кима, очевидно разбрала какво е положението. Уве отпуска уморено ръка между тригодишното и котката, преди нещата да излязат от контрол. Момиченцето, изглежда, иска да гушне котката. Котката сякаш е готова да изрита тригодишното, така че да се озове чак в полицията. Уве успява да хване тригодишното, което се залива от смях.

— Първо, защо си тук? — пита той Парване, докато ѝ подава малкия вързоп като чувал с картофи.

— Ще вземем автобуса, за да отидем до болницата, да приберем Патрик и Джими — отвърща тя.

Забелязва как лицето на Уве потрепва над скулите, когато тя изрича „автобус“.

— Ние... — започва Парване, сякаш е измислила нещо друго.

Поглежда вратата на гаража, след това поглежда Уве.

— Не чувам какво казвате! Говорете по-високо! — изкрещява вратата на гаража.

Уве бързо отстъпва две крачки. Парване му се усмихва самоуверено. Сякаш току-що е решила кръстословица.

— Уве! Какво ще кажеш да ни закараш до болницата, а аз ще ти помогна да се отървеш от журналистката? Става ли?

Уве вдига поглед. Не е напълно убеден. Парване протяга ръце.

— Ако ли не, ще ѝ кажа някои неща за теб, Уве! — заплашва Парване с извити вежди.

— Моля? Какви неща? — провиква се вратата на гаража и започва да барабани настоятелно.

Уве поглежда отчаяно.

— Това е изнудване — обръща се той с нещастен вид към Парване.

Бременната кима весело.

— Уве напанда клоун! — намесва се тригодишното и кима към котката, очевадно решило, че неприязънта, която Уве таи към болницата, е свързана с последния път, когато е бил там.

Котката като че ли няма представа за какво става въпрос. Ако обаче клоунът беше близо до тригодишното, тогава котката едва ли щеше да се възмути, че Уве е халосал някого.

Тъкмо затова сега Уве седи тук. Котката изглежда лично обидена от факта, че Уве я е оставил да се вози на задната седалка с тригодишното. Уве постла вестници на седалките. Чувства, че е бил измамен. Когато Парване каза, че ще го отърве от журналистката, той нямаше ясна представа как точно ще го направи. Очевидно не е очаквал тя да замахне с вълшебна пръчица и жената да се изпари или пък да я тресне с лопата по главата и да я зарови в пустинята или нещо подобно.

Всъщност Парване само отвори вратата на гаража, подаде на журналистката визитката си и ѝ каза „обадете ми се и ще поговорим за Уве“. „Това ли е начинът да се отървеш от някого? Нищо подобно — мисли си Уве, — така няма да се отървеш от когото и да било.“

Сега, разбира се, е прекалено късно. Сега, по дяволите, седи пред болницата и чака за трети път за по-малко от седмица. Изнудване, това е то.

Същевременно му се налага да търпи възмутените погледи на котката. Нещо в очите ѝ му напомня за начина, по който го наблюдаваше Соня.

— Няма да дойдат, за да вземат Руне. Казват, че ще го направят, но ще влачат процеса години наред — обяснява Уве на котката.

Все едно го казва на Соня. Може би го казва на себе си. Сам не знае.

— Поне престани да се самосъжаляваш. Ако не бях аз, сега щеше да живееш с някое хлапе и тогава нямаше да имаш дори остатък от опашка. Помисли си добре! — сумти той към котката в опит да смени темата.

Котката се просва на хълбок, далече от Уве, и в знак на възмущение заспива. Той отново поглежда през прозореца. Много добре знае, че тригодишното не е алергично. Много добре знае, че Парване просто го излъга, за да го накара да се грижи за Досада.

Само че той не е някой сенилен старец.

23. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И АВТОБУСЪТ, КОЙТО ТАКА И НЕ ПРИСТИГНА

„Всеки човек трябва да знае за какво се бори.“ Очевидно хората така разправят. Веднъж Соня прочете на Уве тези думи от една от книгите си. Уве не помни от коя е било; около жена му винаги има купища книги. В Испания си купи цяла торба, въпреки че дори не знаеше испански.

— Ще науча, като чета — обясни тя. Сякаш така ставаха тези неща. Уве ѝ обясни, че предпочита да мисли сам, вместо да чете онова, което са измъдрили разни тъпаци. Соня се усмихна и го погали по бузата.

След това той пренесе невероятно огромните ѝ пътни чанти до автобуса. Усети, че шофьорът лъха на вино, но реши, че сигурно в Испания е така, и не каза нищо. Седеше на мястото си, докато Соня движеше ръката му по корема си и тогава усети как детето му рита за пръв и последен път. Стана, отиде до тоалетната и по средата на пътеката усети как автобусът поднесе, отри се в мантизелата и тогава настъпи миг тишина. Сякаш времето си поемаше дълбоко дъх. Последва експлозия от счупени стъкла. Разнесе се безжалостният писък на смачкан метал. Усети ударите, когато автомобилите зад автобуса започнаха да се забиват в него.

Ами писъците? Никога нямаше да ги забрави.

Уве се запремята и помнеше единствено, че падна по корем. Огледа се за нея, ужасен, сред какофонията от човешки тела, но нея я нямаше. Той се хвърли напред, поряза се, върху него се посипа дъжд от стъкла от тавана, но имаше чувството, че любопитно животно го задържа и го кара насила да легне на пода, за да доведе докрай унижението му. Този момент щеше да го преследва до сетните му дни: пълната му неспособност да направи каквото и да било.

През първата седмица не се отдели от леглото ѝ. Най-после една от сестрите настоя да вземе душ и да се преоблече. Всички го гледаха със съчувствие и му изказваха „съболезнования“. Дойде лекар и заговори с безизразен докторски глас, че било нужно да се подготви, че тя нямало да се събуди отново. Уве го изхвърли през една врата. Същата тази врата бе затворена и заключена. *Тя не е мъртва, вилнееше той в коридора, престанете да се държите така, сякаш е мъртва!* Никой в болницата не се осмели да допусне отново същата грешка.

На десетия ден, докато дъждът барабанеше по прозорците и по радиото съобщаваха за най-ужасната буря от няколко десетилетия, Соня отвори очи едва-едва, видя Уве и пъкна ръка в неговата. Сгъна показалец в дланта му.

След това заспа и не се събуди през цялата нощ. Когато се събуди отново, сестрите предложиха да ѝ съобщят, но Уве мрачно настоя той да ѝ каже. След това ѝ предаде всичко напълно овладяно, докато галеше ръката ѝ, сякаш бе много студена. Разказа ѝ как шофьорът миришел на вино, как автобусът се блъснал в мантинелата. Разказа ѝ за миризмата на гума. За разкъсващия звук на сблъсъка.

Разказа ѝ и за детето, което нямаше да се роди.

Тя плака. Древно, неутешимо отчаяние пищеше и разкъсваше и двамата, докато часовете отминаваха. Времето, мъката и яростта следваха и донасяха дългия мрак. Тогава Уве разбра, че никога няма да си прости, че тъкмо тогава е станал от мястото си, вместо да е бил до нея, за да я защити. Освен това знаеше, че болката ще остане завинаги.

Соня обаче нямаше да бъде Соня, ако позволеше на мрака да възтържествува. И така, една сутрин, в която Уве нямаше представа колко време е изминало от произшествието, тя съвсем ясно заяви, че иска да започне физиотерапия. Когато Уве я погледна така, сякаш собственият му гръбнак пищеше като ранено животно всеки път, когато тя помръднеше, тя нежно отпусна глава на гърдите му и зашепна.

— Можем да се отдадем или на живота, или на смъртта, Уве. Трябва да продължим напред.

Така и стана.

През идващите месеци Уве се среща с безброй мъже в бели ризи. Те седяха зад бюра от светло дърво в най-различни общински кабинети и очевидно разполагаха с безкрайно много време, за да

инструктират Уве какви документи трябва да бъдат попълнени за различни цели, но не разполагаха с време да обсъдят мерките, с които Соня може да се справи.

В болницата изпратиха жена от някаква община и тя грубо обясни, че Соня ще бъде преместена в дом за хора в нейното състояние. Заговори как „напрежението на ежедневието“ напълно разбираемо щяло да бъде „прекомерно“ за Уве. Не го каза направо, но даде ясно да се разбере какво намеква. Не вярваше, че Уве ще остане със съпругата си. „При сегашното положение на нещата“, не спираше да повтаря тя и кимаше дискретно към леглото. Говореше така, сякаш Соня не беше в стаята.

Този път Уве отвори вратата, но я изгони безцеремонно.

— Единственият дом, в който ще се приберем, е нашият! Там живеем! — изрева Уве и обзет от сляпа ярост и гняв, хвърли една от обувките на Соня пред вратата.

След това трябваше да отиде и да пита сестрите, които едва не бяха улучени, дали не знаят къде се е дянала жената. Това, разбира се, го вбеси още повече. За пръв път след инцидента чу Соня да се смее. Смехът сякаш се изля от нея, без каквато и да било възможност да спре, сякаш я повали и тя не можеше да стане. Смя се толкова много, че пороят се носеше по стените и подовете, предизвикваше законите на времето и пространството. Уве имаше чувството, че срутена по време на земетресение къща се изправя от руините. Така имаше пространство сърцето му да бие отново.

Прибра се у дома и преустрои цялата къща, демонтира старата кухня и направи нова, по-ниска. Дори успя да намери специална печка. Смени и вратите, сложи наклон на всички прагове. В деня, след като позволиха на Соня да си тръгне от болницата, тя се върна да завърши обучението си като учителка. През пролетта си взе изпитите. Във вестника имаше обява за преподавателско място в училището с най-ужасната репутация в града, на клас, който нито един квалифициран учител със здрав разум не би поел доброволно. В него бяха хиперактивни деца с дефицит на вниманието още преди терминът да бъде създаден.

— Няма никаква надежда за тези момичета и момчета — бе обяснил напълно сериозно директорът по време на интервюто. — Това не е образование, това е хранилище.

Може би Соня разбираше какво е да те опишат като отпадък. Празното място бе привлякло един-единствен кандидат, който успя да накара въпросните момчета и момичета да четат Шекспир.

Междувременно Уве бе така потиснат от гняв, че Соня понякога го караше да излезе навън, за да не съсипе мебелите. Болеше я много, когато виждаше превитите му рамене и желанието му да руши. Искаше да унищожи шофьора на автобуса, пътническата агенция, мантизелата на магистралата, производителя на вино. Искаше да унищожи всичко и всички. Искаше да удря, без да спира, докато не заличи всички гадове. Това бе единственото му желание. Той вложи този гняв в бараката. Вложи го в гаража. Изкара си го на земята, докато обикаляше сутрин. Само че това не беше всичко. Накрая започна да го влага в писма. Писа до испанското правителство. Писа до шведските власти. До полицията. До съда. Никой обаче не пое отговорност. Никой не прояви интерес. Всички цитираха някакви правни текстове или се позоваваха на други институции. Търсеха си извинения. Когато от общината отказаха да направят рампа на стълбите на училището, където Соня работеше, Уве писа писма и оплаквания месеци наред. Писа до вестниците. Опита се да ги съди. Буквално ги заля с неподозираната отмъстителност на баща, който е бил обран.

Навсякъде рано или късно го спираха мъже в бели ризи със строги, самодоволни лица. Нямахше начин да се пребори с тях. Не само че държавата беше на тяхна страна, но и те самите бяха държавата. Отхвърлиха и последното му оплакване. Битките приключиха, защото белите ризи бяха решили така. Уве никога не им прости.

Соня виждаше всичко. Разбираше болката му. Затова го остави да се гневи, остави този гняв да намери отдушник. Една вечер в началото на лятото, през май, вечер, която носеше обещание за настъпващото лято, тя се приближи до него и колелата оставиха отпечатък по паркета. Той седеше на масата в кухнята и пишеше поредното писмо. Тя взе химикалката, плъзна ръка в неговата и притисна показалец в грубата му длан. Отпусна чело на едрата му гърд.

— Стига вече, Уве. Никакви писма повече. В живота няма място за писмата ти.

Тя вдигна поглед, погали го нежно по бузата и се усмихна.

— Достатъчно, любими Уве.

Наистина беше достатъчно.

На следващата сутрин Уве стана на зазоряване, отиде до училището ѝ със сааба и построи с голи ръце рампата, която от общината бяха отказали да направят. След това тя се прибираше у дома и всяка вечер му разказваше с пламнали очи за момчетата и момичетата си. В класната стая ги докарвал полицейски ескорт, а когато си тръгвали, можели да рецитират поезия на четиристотин години. Същите тези момичета и момчета я караха да се смее и пее, докато гласът ѝ не започнеше да отеква в стените и тавана на малката им къща. Уве така и не успя да разбере тези невъзможни деца, но му харесваше как се отразява присъствието им на Соня.

Всяко човешко същество трябва да знае за какво се бори. Така казваха. А тя се бореше за доброто. Бореше се за децата, които нямаше. А пък Уве се бореше за нея.

Това бе единственото нещо на този свят, което наистина познаваше.

24. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ХЛАПЕТО, КОЕТО РИСУВА С КАКВИ ЛИ НЕ ЦВЕТОВЕ

Когато Уве потегля от болницата, саабът е така натъпкан с хора, че той непрекъснато поглежда бензиномера, сякаш се страхува, че ще затанцува възмутено. В огледалото за обратно виждане забелязва как Парване подава на тригодишното лист и цветни пастели.

— Трябва ли да върши това в колата? — изревава Уве.

— Да не би да предпочиташ да нервничи и да започне да разнищва тапицерията? — пита спокойно Парване.

Уве не отговаря. Просто поглежда тригодишното в огледалото за обратно виждане. Детето размахва огромен пурпурен пастел към настанилата се в скута на майка му котка и крещи:

— Ритууване?

Котката наблюдава детето предпазливо и очевидно няма никакво желание да се превърне в обект на разкрасяване.

Патрик е седнал между тях, намества се, усуква се и се опитва да намери удобно място за гипсирания си пищял, който е вдигнат на подлакътника между двете предни седалки.

Не е никак лесно, защото прави всичко по силите си да не размести вестниците, който Уве е постлал и на седалката, и под гипсирания му крак.

Тригодишното изпуска пастел, той се търкулва под пасажерската седалка, на която се е настанил дошлият да помага Джими. С движение, достойно за олимпийски акробат, когато става въпрос за човек с неговата физика, младежът успява да се наведе и да грабне пастела от изтривалката пред него. Поглежда го, ухилва се, след това се обръща към вирнатия крак на Патрик и рисува огромно ухилено човече върху гипса. Малкото дете изписква от радост, когато забелязва.

— Значи започваш да правиш и поразии, а? — отбелязва Уве.

— Много симпатично, нали? — шегува се Джими и поглежда Уве така, сякаш се кани да го перне по ръката.

Уве вдига очи.

— Извинявай, човече, не можах да се въздържа — признава малко засрамено Джими и подава пастела на Парване.

От джоба на Джими се разнася пиукане. Той вади мобилен телефон, огромен колкото ръката на възрастен човек, и се заема да набира нещо.

— Чия е тази котка? — пита от задната седалка Патрик.

— Котенцето на Уве! — отвръща уверено тригодишното.

— Нищо подобно — бърза да го поправи Уве.

В огледалото за обратно виждане забелязва, че Парване се усмихва весело.

— Напротив! — отвръща тя.

— Няма напротив! — натъртва Уве.

Тя се смее. Патрик е изумен. Жена му го перва окуражително по коляното.

— Не обръщай внимание на приказките на Уве. Котката си е негова.

— Котката е скитница, това е истината! — поправя я Уве.

Котката вдига глава, за да разбере защо е цялата суматоха, стига до заключението, че няма абсолютно нищо интересно, и отново се сгушва в скута на Парване. По-скоро до корема ѝ.

— Значи няма да я предаваш? — пита Патрик, докато оглежда животинчето.

Котката вдига глава и вместо отговор изсъсква тихо.

— Как така да я предавам? — прекъсва го Уве.

— Ами... в котешки приют... нещо... — започва Патрик, но преди да обясни, Уве се разкрещява.

— Никой няма да ходи в никакъв приют!

С тези думи въпросът е приключен. Патрик се опитва да скрие колко е стреснат. Парване пък се опитва да не избухне в смях. Нито един от двамата не успява.

— Не може ли да спрем някъде, за да похапнем нещичко? Толкова съм гладен, че чак ми прилошава — обажда се Джими и се намества на седалката, при което саабът се разклаща.

Уве поглежда групата около него, сякаш е бил отвлечен и отведен в паралелна вселена. За момент му минава през ума да кривне нанякъде, но тогава осъзнава, че най-лошият сценарий е всички да го

придружат в отвъдното. След това прозрение той намалява скоростта и увеличава дистанцията между своя автомобил и предния.

— Ииш! — изкрясква тригодишното.

— Уве, може ли да спрем? Назанин трябва да пишка — провиква се Парване точно като човек, който е убеден, че като седи зад шофьора, е на двеста метра от него.

— Да! Може ли да похапнем нещичко? — пита нетърпеливо Джими.

— Точно така — подкрепя го Парване.

— В „Макдоналдс“ има тоалетни — информира ги Джими.

— „Макдоналдс“ става, спри там — кима Парване.

— Никакво спиране! — отсича твърдо Уве.

Парване го поглежда в огледалото за обратно виждане. Уве я стрелва вбесено. Десет минути по-късно той седи в сааба и ги чака пред „Макдоналдс“. Дори котката влезе с тях. Предателка. Парване излиза и чука на прозореца на Уве.

— Сигурен ли си, че не искаш нищо? — пита тихо тя.

Уве кима. Тя го поглежда тъжно. Той отново вдига прозореца. Тя обикаля автомобила и сяда до него.

— Благодаря ти, че спря — усмихва се жената.

— Да, добре — отвърща той.

Тя похапва пържени картопки. Уве се протяга и разстила още вестници в краката ѝ. Тя избухва в смях. Той не разбира защо.

— Имам нужда от помощта ти, Уве — заявява неочаквано Парване.

Уве не е на върха на щастието.

— Можеш ли да ми помогнеш да взема книжка? — продължава тя.

— Какво? — пита той, сякаш не я е чул.

Бременната свива рамене.

— Патрик ще бъде в гипс месеци наред. Трябва да взема книжка, за да мога да карам момичетата. Какво ще кажеш да ми даваш уроци?

Уве я поглежда толкова объркано, че дори забравя, че е ядосан.

— С други думи, нямаш книжка.

— Нямам.

— Значи не си се шегувала?

— Не съм.

— Да не са ти взели книжката?

— Никога не съм имала.

Умът на Уве има нужда от няколко минути, за да обработи информацията, която му се струва напълно немислима.

— Какво работиш? — пита той.

— Това пък какво общо има? — пита тя.

— Естествено, че има много общо.

— Брокер на недвижими имоти съм.

Уве кима.

— И нямаш шофьорска книжка.

— Нямам.

Уве клати мрачно глава, сякаш това е апогеят на човешката същност — да не се поема отговорност за нищо. Парване се усмихва подигравателно, както обикновено, смачква празния плик от пържените картофи и отваря вратата.

— Погледни на нещата по друг начин, Уве. Би ли искал някой друг да ме учи да шофирам в квартала?

Слиза от автомобила и отива до кофата за боклук. Уве не отговаря. Сумти.

Джими застава до вратата.

— Може ли да ям в колата? — пита той, а от устата му стърчи парче пиле.

Първоначално Уве мисли да откаже, но после разбира, че с това темпо никога няма да тръгнат оттук. Вместо това разстила още вестници върху пасажерската седалка и пода, сякаш подготвя автомобила за пребоядисване.

— Просто сядай, за да се приберем най-сетне вкъщи — пъшка той и сочи седалката на Джими.

Джими кима весело. Мобилният му пиука.

— И спри този шум. Това да не ти е тъпият аркаден пинбол.

— Извинявай, човече, от работата непрекъснато ми пускат мейли — отвърща Джими, опитва се да задържи храната с една ръка, а с другата да се справи с мобилния в джоба.

— Значи работиш, а? — пита Уве.

Джими кима ентусиазирано.

— Програмирам приложения за айфони.

Уве няма допълнителни въпроси.

В колата е сравнително тихо в продължение на десет минути, докато не влизат в паркинга пред гаража на Уве. Уве спира до навеса за велосипеди, изключва от скорост сааба, без да гаси мотора, и поглежда многозначително пътниците.

— Всичко е наред, Уве. Патрик ще се справи с патериците оттук — обяснява иронично Парване.

— В квартала не се допускат моторни превозни средства — отвръща Уве.

Обезсърченият Патрик се измъква от задната седалка, докато Джими се опитва да се провере навън. Тениската му е оплескана с мазни петна.

Парване вдига тригодишното и го оставя на земята. Момиченцето размахва нещо във въздуха и крещи неразбираеми думи.

Парване кима, връща се до автомобила, навежда се към предната врата и подава на Уве лист.

— Какво е това? — пита Уве, без да протяга ръка да вземе листа.

— Рисунката на Назанин.

— И какво да правя с нея?

— Нарисувала те е — отвръща Парване и я тиква в ръцете му.

Уве поглежда с нежелание листа. На него вижда линии и завъртулки.

— Това е Джими, това е котката, а това сме ние с Патрик. Ето те и теб — обяснява Парване.

Когато казва последните думи, сочи фигура в средата на рисунката. Всичко останало е в черно, докато фигурата в средата е истинска експлозия от цветове. Сливат се жълто, червено, синьо, зелено, оранжево и пурпурно.

— Ти си най-смешното нещо, което тя е виждала. Затова винаги те рисува с много цветове — уточнява Парване.

След тези думи затваря вратата и се отдалечава.

На Уве му трябват няколко секунди, докато се овладее дотолкова, че да се провикне след нея.

— Как така „винаги“?

Но всички те обаче са се отправили към къщите си.

Малко обиден, Уве нагласява вестниците на пасажерската седалка. Котката се изкатерила от задната част и се настанява удобно върху тях. Уве вкарва сааба на заден. Затваря вратата. Изключва от

скорост, без да гаси двигателя. Усеца как изгорелите газове бавно изпълват гаража и поглежда пластмасовия маркуч, който виси на стената. В продължение на няколко минути се чуват единствено дишането на котката и ритмичният тътен на двигателя. Ще бъде лесно, просто си седиш и чакаш неизбежното. Това е единствената логична постъпка. Уве е сигурен, че е така. Копнее за този момент от дълго време насам. Краят. Тя му липсва толкова много, че понякога не може да търпи собственото си съществуване. Това ще бъде единственото разумно нещо, ще си седи, докато изгорелите газове унесат и него, и котката, двамата заспят и цялата работа приключи.

Тогава обаче поглежда котката. Гаси двигателя.

На следващата сутрин стават в шест без петнайсет. Пият кафе и ядат риба тон. Когато приключват с обичайната обиколка, Уве внимателно изрива снега пред къщата. Когато приключва, той застава пред бараката, обляга се на лопатата за сняг и оглежда съседните къщи.

След това пресича пътя и почиства снега и пред останалите къщи.

25. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ПАРЧЕ ВЪЛНИСТА ЛАМАРИНА

Уве изчаква да мине времето за закуска, за да пусне котката навън. Едва тогава сваля пластмасовото шишенце от най-високия рафт в банята. Преценява тежестта му в ръка, сякаш се кани да го изхвърли някъде, разтърсва го леко и премисля колко хапчета са останали.

Към края лекарите предписваха прекалено много болкоуспокояващи за Соня. Банята им все още прилича на склад на колумбийската мафия. Очевидно Уве няма вяра в медицината, открай време е убеден, че единственият ефект е психологически, следователно действа на хора с лабилна психика.

Едва сега му хрумва, че химикалите не са необичаен начин да отнеме живота си.

Чува нещо пред входната врата — котката се е върнала изненадващо бързо, драска по прага, сякаш е хваната в капан. Сякаш е разбрала какви мисли се въртят в ума на Уве. Той разбира, че котката е разочарована от него. Не очаква тя да разбере действията му.

Мисли си как ще се почувства, ако го направи по този начин. Никога не е вземал наркотици. Почти не познава въздействието на алкохола. Никога не му е било приятно чувството, че губи контрол. През годините е разбрал, че на хората им допада тъкмо това чувство, но според Уве само един истински празноглавец може да се стреми към липса на контрол. Той се пита дали ще започне да му се гади, дали ще почувства болка, когато органите на тялото му откажат и престанат да функционират. Дали няма просто да заспи, когато тялото му вече не става за нищо?

Котката вече вие на снега. Уве затваря очи и си мисли за Соня. Не че е от хората, които просто се предават и умират; той не иска тя да мисли така за него. Само че цялата тази работа не е наред. Тя се омъжи за него. А сега той не знае как да продължи, без да усеща върха на носа ѝ между гърлото и рамото си. Това е всичко.

Отвива капачката и разделя хапчетата на ръба на мивката. Наблюдава ги, сякаш очаква да се превърнат в малки работи — убийци. Те, разбира се, не правят подобно нещо. Уве е напълно безразличен. За него е необяснимо как тези малки бели точки могат да му навредят, колкото и да изпие от тях. Гласът на котката звучи така, сякаш плюе в снега пред вратата на Уве. След това обаче е прекъсната от друг звук, напълно различен.

Лае куче.

Уве вдига поглед. В продължение на няколко секунди се ослушва, след това чува жалния вой на котката. Следва нов лай. Русия бурен крещи нещо.

Уве стои и стиска ръба на мивката. Затваря очи, сякаш се опитва да прогони звуците с очи. Не се получава. Най-сетне въздиша и се изправя. Отваря капачето на шишенцето и пъхва хапчетата вътре. Слиза по стълбите. Пресича хола и поставя шишенцето на перваза. През прозореца вижда как Русия бурен се прицелва от пътя и се втурва към котката.

Уве отваря вратата тъкмо в момента, когато тя се кани да изрита с всички сили котката в главата. Котката избягва удара от остро токуче и се оттегля към бараката на Уве. Помияра ръмжи истерично, около него хвърчи слюнка, сякаш е болен от бяс. В устата му има козина. Уве разбира, че за пръв път вижда Бурена без очила. В зелените ѝ очи блести злоба. Тя отстъпва назад, подготвя се за нов ритник, след това вижда Уве и спира. Долната ѝ устна трепери от яд.

— Ще поръчам да застрелят онова нещо! — съска тя и сочи котката.

Уве много бавно клати глава, без да откъсва очи от нея. Тя преглъща. Нещо в изражението му, сякаш изсечено от камък, потиска убийствената ѝ увереност.

— Това е най-обикновена противна улична котка... и ще умре! Одраска Принц! — заеква тя.

Уве не казва нищо, но очите му потъмняват. Накрая дори кучето се отдръпва.

— Ела, Принц! — нарежда тя и се скрива зад ъгъла, сякаш Уве я е изритал в задника.

Уве остава на място, диша тежко. Притиска юмрук към гърдите и усеща бесните удари на сърцето си. Простенва. След това поглежда

котката. Котката на свой ред поглежда него. На хълбока ѝ се вижда нова рана. По козината ѝ отново има кръв.

— Май деветте живота няма да ти стигнат за много дълго, а? — натяква Уве.

Котката ближе козината си и изглежда точно като животно, което не брои подобни неща. Уве кима и влиза вътре.

— Хайде, влизай.

Котката прескача прага. Уве затваря вратата.

Застава в средата на хола. Соня го наблюдава отвсякъде. Сега обаче му прави впечатление, че е поставил снимките така, че да го следват, където и да отиде в къщата. Соня е на масата в кухнята, на стената в коридора и по средата на стълбите. Тя е на перваза на прозореца в хола и котката се е настанила до нея. Котката поглежда недоволно Уве и бутва лекарството на пода. То пада с трясък. Когато Уве вдига шишенцето, котката го поглежда ужасено, сякаш крещи: „J'accuse!“^[1].

Уве подритва перваза на дъсчения под, след това се обръща и влиза в кухнята, за да прибере шишенцето в шкафа. Тогава прави кафе и налива вода в паничката на котката.

Двамата пият в мълчание.

Уве вдига празната купичка и я поставя до чашката от кафето в мивката. Остава дълго с ръце на хълбоците. След това се обръща и влиза в хола.

— Хайде, тръгвай — вика той котката, без да я поглежда. — Да дадем повод за размисъл на селското псе.

Уве облича синьото зимно яке, пъха крака в сабото и пуска котката да излезе първа. Поглежда снимката на Соня на стената. Тя му се усмихва. Смъртта може да почака още час, мисли си той и излиза след котката на улицата.

Отива в къщата на Руне, където чака няколко минути, докато вратата се отвори. Преди да се чуе прищракването на бравата, отвътре се чува шум от нещо, което бавно се тътри, сякаш приближава призрак и дрънчи с вериги. Най-сетне вратата се отваря и Руне застава на прага, гледа Уве и котката, но сякаш не ги вижда.

— Да имаш вълниста ламарина? — пита Уве, без да даде възможност за празни приказки.

Руне го наблюдава втренчено в продължение на секунда, може би две, сякаш умът му се опитва отчаяно да си спомни нещо.

— Вълниста ламарина — повтаря той на себе си, сякаш вкухва думата, също като човек, който току-що се е събудил и се опитва да си припомни какво точно е сънувал.

— Точно така, вълниста ламарина — кима Уве.

Руне го поглежда. По-точно казано, поглежда през него. Очите му приличат на пастиран преден капак на автомобил. Изглежда смален, прегърбен, брадата му е сива, почти бяла. Беше едър мъж, който внушаваше респект, докато сега дрехите му висят като дрипи. Остарял е, вече е много стар, осъзнава Уве и това го поразява. Погледът на Руне трепва за миг. След това устата му се размърдва.

— Уве? — възкликва той.

— Да, ами... Едно е сигурно, не съм папата — отвърща Уве.

Провисналата кожа по лицето на Руне се сбръчква в сънена усмивка. Двамата мъже, навремето близки, са впили очи един в друг. Единият отказва да забрави миналото, а другият не може да си го спомни.

— Изглеждаш остарял — отбелязва Уве.

Руне се ухилва.

В този момент се разнася разтревоженият глас на Анита и в следващия миг малките ѝ бързи крака изтрополяват към вратата.

— Има ли някого на вратата, Руне? Какво правиш там? — провиква се тя. Изглежда ужасена, когато се показва. В този момент вижда Уве.

— А... здравей, Уве! — поздравява тя и спира рязко.

Уве стои, пъхнал ръце в джобовете. Котката до него, изглежда, иска да направи същото, но няма джобове. Няма и ръце. Анита е дребна и безцветна в сивите панталони, сивата плетена жилетка, със сива коса и посивяла кожа. Уве обаче забелязва, че очите ѝ са зачервени и подпухнали. Тя ги изтрива бързо и мига, за да прогони болката. Така правят жените от това поколение. Сякаш всяка сутрин стоят на вратата и решително измитат мъката с метла. Тя нежно стиска Руне за раменете и го повежда към инвалидната количка до прозореца в хола.

— Здравей, Уве — повтаря тя приятелски, изненадано, когато се връща на вратата. — Какво има?

— Да имате вълниста ламарина? — пита той.

Тя го поглежда с недоумение.

— Вълниста ламарина ли? — повтаря тихо, сякаш ламарината не е била наред и сега незнайно как се е оправила.

Уве въздиша дълбоко.

— Мили боже, въл-нис-та ламарина.

Анита е все толкова учудена.

— Трябва ли да имаме?

— Руне сигурно има в бараката — обяснява Уве и протяга ръка.

Анита кима. Посяга към ключ на стената и го поставя в ръката на Уве.

— Вълниста. Ламарина? — повтаря отново тя.

— Да — потвърждава Уве.

— Ние нямаме метален покрив.

— Това пък какво общо има?

Анита клати глава.

— Може и да няма.

— Човек винаги има някой и друг лист ламарина — отвръща Уве, сякаш това твърдение не подлежи на коментар.

Анита кима. Така правят хората, когато се сблъскват с неоспоримия факт, че малко вълниста ламарина е нещо напълно нормално, което разумните хора държат в бараките за инструменти, в случай че им дотрябва.

— Ти нямаш ли? — пита тя, колкото да се намира на приказки.

— Използвал съм я — отвръща Уве.

Анита кима с разбиране. Винаги става така, когато някой се сблъска с неоспоримия факт, че няма нищо странно един обикновен човек, който няма метален покрив, да изразходва всичката си вълниста ламарина.

Минута по-късно Уве се връща доволно и влачи огромно парче вълниста ламарина, голямо колкото килим за хол. Анита няма представа как това гигантско парче се е събрало в бараката, а тя дори не е разбрала.

— Нали ти казах — кима Уве и ѝ връща ключа.

— Да, да, наистина ми каза — признава жената.

Уве поглежда към прозореца. Руне отвръща на погледа му. Тъкмо когато Анита понечва да влезе в къщата, Руне отново се усмихва

широко и вдига ръка, за да помахна. Сякаш за секунда знае кой е Уве и защо е дошъл.

Анита спира нерешително. Обръща се.

— Отново идваха от социални грижи и искат да ми вземат Руне — признава тя, без да вдига очи.

Гласът ѝ шумоли като вестник, когато изрича името на съпруга си. Уве прокарва пръсти по вълнистата ламарина.

— Казаха, че не съм в състояние да се грижа за него. Заради болестта му. Казаха, че трябвало да отиде в дом — оплаква се тя.

Уве продължава да прокарва пръсти по ламарината.

— Той ще умре, ако го затворят в дом, Уве. Знаеш го... — шепне тя.

Уве кима и поглежда фасата, замръзнал във фугата между две плочи. С крайчеца на окото си забелязва, че Анита се обляга леко на едната страна. Преди около година Соня му беше обяснила, че е заради смяна на ставата, спомни си чак сега. Ръцете ѝ напоследък треперят. „Първата фаза от множествена склероза“, беше обяснила Соня. Болестта се беше появила няколко години преди да поставят на Руне диагноза алцхаймер.

— Вашето момче може да дойде и да ви помогне — прошепва той.

Анита вдига поглед. Поглежда го в очите и се усмихва снизходително.

— Йохан ли? Ами... той живее в Америка. И той си има достатъчно на главата. Нали ги знаеш какви са младите!

Уве не отговаря. Анита изрича „Америка“, сякаш егоистът, който ѝ е син, се е преместил да живее в небесно царство. Уве не е видял хлапето нито веднъж по улиците, откакто Руне се разболя. Вече беше пораснал, но така и не намираше време за родителите си.

Анита се овладява, сякаш е направила нещо срамно. Усмихва се гузно на Уве.

— Извинявай, Уве. Не трябва да ти губя времето, като ти опявам.

Тя влиза в къщата. Уве остава на мястото си с вълнистата ламарина и котката до него. Измърморва нещо, преди вратата да се затвори. Анита се обръща изненадано и надниква през пролуката.

— Моля?

Уве се извързва, без да срещне погледа ѝ. След това понечва да си тръгне, но думите потичат сами.

— Казах, че ако имаш други проблеми, освен тъпите радиатори, ела и звъни. Ние с котката сме си у дома.

Сбръчканото лице на изненаданата Анита се разтяга в усмивка. Тя отстъпва половин крачка от вратата, сякаш иска да каже още нещо. Може да е нещо за Соня, колко много ѝ липсва най-добрата ѝ приятелка. Колко много ѝ липсва общуването на четиримата, когато навремето се преместиха на улицата, преди почти четирийсет години. Как ѝ липсва дори начинът, по който Руне и Уве общуваха. Само че Уве вече се е скрил зад ъгъла.

Когато влиза в бараката си, Уве донася резервния акумулатор на сааба и две големи метални щипки. Поставя листа вълниста ламарина върху плочите между бараката и къщата и внимателно го покрива със сняг.

Застава до котката и оглежда известно време творението си. Чудесен капан за кучета, скрит под снега, зареден с електричество, готов да ухапе. На това му се казва отмъщение. Следващия път, в който Русия бурен мине с тъпия си помияр и тварта реши да пикае по плочите на Уве, ще го направи върху метален лист, по който тече ток. Да видим тогава дали ще им бъде весело, мисли си Уве.

Котката кривва глава на една страна и поглежда металния лист.

— Също като светкавица, която те поразява в уретера — обяснява Уве.

Котката го наблюдава дълго, сякаш казва „Не говориш сериозно, нали?“. Накрая Уве пъха ръце в джобовете и клати глава.

— Не... май не — въздиша мрачно той.

След това прибира акумулатора и щипките, накрая и ламарината, и пъхва всичко в гаража. Не защото онези идиоти не заслужават да ги тресне ток. Заслужават, и още как. Знае обаче, че от известно време никой не му е показвал разликата между това да си лош, защото трябва да бъдеш или защото можеш.

— Идеята обаче си я биваше — решава той и двамата с котката влизат вкъщи.

Котката пристъпва в хола с недвусмисления език на тялото на човек, който мърмори: „Да, биваше я, и още как...“.

След това сядат да обядват.

[1] Аз обвинявам (фр.); отворено писмо на Емил Зола до френския президент, обвиняващо го в антисемитизъм. — Б. ред. ↑

26. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ОБЩЕСТВО, В КОЕТО НИКОЙ ВЕЧЕ НЕ МОЖЕ ДА ПОПРАВИ ВЕЛОСИПЕД

На мнозина им е трудно да живеят с човек, който обича да е сам. Това е в противоречие с онези, които не могат да са сами. Соня обаче не мрънкаше повече, отколкото ѝ се полагаше.

— Взела съм те такъв, какъвто си — казваше тя.

Тя обаче не беше толкова глупава, та да не разбере, че дори човек като Уве обича от време на време да поговори за това или онова. Това не му се беше случвало отдавна.

— Аз печеля — заявява той, когато чува хлопването на пощенската кутия.

Котката скача от перваза на прозореца и влиза в кухнята. Не умее да губи, решава Уве и отива до входа. От години не се е обзалагал с никого по кое време ще пристигне пощата. Навремето се обзалагаше с Руне, докато лете ходеха на почивка и двамата разработваха сложни системи от по половин минута, за да определят чия преценка е поточна. Навремето беше така. Пощата пристигаше точно в дванайсет, така че нямаше нужда да записват, за да определят кой е познал. Днес не беше така. Днес докарваха пощата по някое време следобед, когато им скимнеше. В пощата я обработваха, когато желяеха, а ти трябваше да си благодарен и точка. Уве се опита да се обзалага със Соня, след като двамата с Руне спряха да си говорят. Тя обаче така и не разбра правилата. Затова той се отказа.

Младежът едва успява да се спаси да не бъде съборен по стълбите, когато Уве отваря вратата със замах. Уве го поглежда изненадано. Той е облечен в униформата на пощальон.

— Да? — пита Уве.

Младежът изглежда така, сякаш не знае какво да отговори. Премията в ръце вестник и писмо. В този момент Уве си спомня, че това е същият младеж, с когото преди няколко дни се разправяше за

велосипеда край навеса. Тогава каза, че щял да го оправи. Уве много добре знае какво означава това. „Да оправя“, за тези негодници означава да открадна и продам по интернет. Това е сигурно.

Младежът изглежда, ако това изобщо е възможно, още по-малко очарован, когато разпознава Уве. Прилича на сервитьор, който не е сигурен дали да сервира храната, или да я върне в кухнята, за да се изплюе в нея. Момчето поглежда студено Уве, а след това му подава с нежелание пощата и измърморва „ето“. Уве я поема, без да откъсва очи от него.

— Кутията ви е смачкана, затова ви ги нося лично — обяснява момчето.

Кима към нагънатия боклук, в който се превърна кутията на Уве, когато Дългуча, неспособен да даде на заден с ремарке, я съсипа. След това кима към писмото и вестника в ръката на Уве. Уве ги поглежда. Вестникът е от местните парцали, които раздават без пари, дори когато сложиш надпис, че не желаеш тъпото нещо. А писмото по всяка вероятност е реклама. Името и адресът му са написани на ръка, но това е евтин рекламен трик. Така си мислиш, че писмото е от истински човек, а след това го отваряш и разбираш, че е обект на маркетинг. Този номер не минава при Уве.

Младежът се поклаща на пети, забол поглед в земята. Сякаш се бори с нещо вътре в него, което се опитва да излезе.

— Друго има ли? — пита Уве.

Малкият прокарва пръсти през мазната си коса.

— Ами... какво пък, мама му стара... питах се дали жена ви не се казва Соня — успява да изрече той.

Уве го поглежда подозрително. Момчето поглежда плика.

— Видях презимето. Имах учителка със същото име. Просто се питах...

Изглежда, вече се проклина, че е започнал да говори. Обръща се кръгом и си тръгва. Уве прочиства гърло и рита прага.

— Чакай... може и да е точно така. Какво за Соня?

Момчето спира на метър.

— Ох, мамка му... Просто я харесвах, няма какво друго да кажа. Аз съм... нали знаете... не ме бива много в четенето и писането.

Уве едва не подхвърли: „Направо да не повярваш“, но премълчава. Младежът се гърчи от неудобство. Прокарва ръка през

косата си, малко дезориентиран, сякаш се е надявал да намери подходящите думи.

— Тя е единствената учителка, която не мислеше, че съм тъп дръвник — измърморва той и чувствата почти го задавят. — Тя ме накара да чета онзи... Шекспир, де. Дори не знаех, че мога да чета. Накара ме да прочета най-върховната книга. Много ми стана кофти, като разбрах, че е умряла.

Уве не отговаря. Младежът гледа в земята. Свива рамене.

— Та това е...

Мълчи. След това и двамата стоят безмълвно, мъжът на петдесет и девет и тийнейджърът, разделят ги няколко метра и подритват снега. Сякаш с ритници ще успеят да събудят спомена за жената, която виждаше повече потенциал в някои мъже, отколкото те виждаха в себе си. Нито един от двамата не знае за какво да използва споделения опит.

— Какво направи с колелото? — пита най-сетне Уве.

— Обещах на приятелката си да го оправя — отвърща младежът и кима към къщата в далечния край на улицата, точно срещу дома на Анита и Руне. Там живеят онези, дето умират да рециклират, когато не са в Тайланд или където там ходят.

— Всъщност тя още не ми е приятелка. Но ми се иска да стане. Такова ми ти нещо.

Уве оглежда младежа, както мъжете на средна възраст често оглеждат по-младите мъже, които в крачка създават своя граматика.

— Имаш ли инструменти? — пита той.

Младежът клати глава.

— И как смяташ да оправяш велосипеда без инструменти? — чуди се Уве. По-скоро е изненадан, отколкото възмутен.

Младежът свива рамене.

— Не знам.

— Защо тогава ѝ обеща да го оправяш?

Младежът рита снега. Почесва се засрамено по лицето с цялата си ръка.

— Защото я обичам.

Уве не може да реши дали да каже онова, което мисли. Затова свива на фуния местния вестник и плика и плясва с тях дланта си, все едно са палка.

— Трябва да вървя — мърмори момчето едва чуто и отново понечва да тръгне.

— Ела след работа и ще извадя колелото.

Думите на Уве изскочиха изневиделица.

— Трябва обаче да си донесеш инструменти — добавя той.

Момчето се оживява.

— Ти сериозно ли, човече?

Уве отново плясва длан с импровизираната палка. Момчето преглъща.

— Страхотно! Чакай... ох, мамка му... не мога днес! Трябва да ида на другата работа! Утре, човече... ще го направя утре. Нали може да го взема утре, а?

Уве навежда глава и поглежда така, сякаш всичко казано досега е излязло от устата на герой в анимационен филм. Младежът си поема дълбоко дъх и се стяга.

— Каква друга работа? — пита Уве, сякаш не е разбрал края на играта.

— Ами, вечер работя в едно кафене и през уикенда — отвърща то, а надеждата в очите му издава, че може и да успее да спаси връзката с приятелката, която дори не знае, че му е приятелка — типичната връзка за момче в края на пубертета с мазна коса. — Трябват ми и двете работи, за да спестя пари — обяснява той.

— За какво?

— За кола.

Уве забелязва как младежът изпъва гръб, когато изрича думата „кола“. За момент Уве го поглежда със съмнение. След това бавно, но решително удря длан с палката.

— Каква кола?

— Гледах едно рено — оживява се момчето и изпъва гръб още малко.

Въздухът между двамата застива за стотна от един дъх. Обгръща ги странно мълчание. Ако това беше сцена от филм, камерата сигурно щеше да се завърти на триста и шейсет градуса, преди Уве да възвърне самообладанието си.

— Рено ли? Рено! Та това е тъпа френска кола! Не можеш да си купиш скапана френска кола!

Младежът, изглежда, се кани да каже нещо, но така и не успява, защото цялата горна част от тялото на Уве се разтърсва, сякаш той се опитва да се отърве от досадна оса.

— Господи, момченце! Ти нищо ли не разбираш от коли?

Младежът клати глава. Уве въздъхва дълбоко и отпуска длан на челото си, сякаш неочаквано го е поразила мигрена.

— И как точно ще откараш велосипеда до кафенето, ако нямаш кола? — пита най-сетне той, докато очевидно се опитва да се овладее.

— Ами... не бях мислил — отвърща младежът.

Уве клати глава.

— Рено? Мили боже...

Младежът кима. Уве потрива разочаровано очи.

— Къде е тъпото кафене, в което работиш? — мърмори той.

Двайсет минути по-късно Парване отваря изненадано входната врата. На прага стои Уве и замислено удря длан с хартиена палка.

— Имаш ли от онези зелените знаци?

— Какво?

— Трябва ти зелен знак, когато се учиш да шофираш. Имаш или нямаш?

Тя кима.

— Да... имам, но...

— Ще дойда да те взема след два часа. Ще отидем с моята кола.

Уве прави кръгом и продължава по тясната алея, без да дочака отговора ѝ.

27. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И УРОК ПО КОРМУВАНЕ

През четирийсетте години, откакто живееха тук, все се намираше някой нетактичен съсед, преместил се наскоро, да попита Соня за омразата между Уве и Руне. Защо двамата мъже, навремето приятели, неочаквано бяха започнали да се мразят чак толкова.

Соня обикновено отговаряше направо. Когато двамата мъже и съпругите им се преместили тук, Уве карал сааб „96“, а Руне — волво „244“. Около година по-късно Уве си купи сааб „95“, а Руне — волво „245“. Три години по-късно Уве купи сааб „900“, а Руне — волво „265“. През следващото десетилетие Уве купи други два сааба „900“, а след това и сааб „9000“. Руне пък купи друго волво „265“, а накрая — волво „745“, но няколко години по-късно се върна към седан и си взе волво „740“. Тогава Уве си купи поредния сааб „9000“, Руне предпочете волво „760“, след което Уве отново купи сааб „9000“, а Руне си хареса волво „760 Турбо“.

И ето че настъпи денят, когато Уве отиде да разгледа новия сааб „93“ и когато се върна вечерта, се оказа, че Руне си е купил беемве.

— Беемве! — изкрещя Уве пред Соня. — Как да се разбереш с такъв човек? Кажи ми как?

Може би това не беше точното обяснение защо двамата се мразеха, разказваше Соня. Човек или разбираше, или не. Ако не разбираше, нямаше никакъв смисъл да се обяснява останалото.

Повечето хора така и не успяваха да разберат, отбелязваше често Уве. Но пък напоследък хората нямаха представа какво е лоялност. За тях автомобилът бе чисто и просто „превоз“, пътят бе просто усложнение между две точки. Уве бе убеден, че тъкмо затова пътищата са толкова лоши. Ако хората бяха малко по-внимателни с колите си, нямаше да карат като идиоти, мисли си той, докато наблюдава как Парване отмества вестниците, които бе разстлал на седалката й. Тя трябваше да измести седалката на водача, за да побере едрият си корем в автомобила, а след това я дръпна напред, за да стигне до волана.

Урокът по кормуване не започна добре. Истината е, че Парване се опита да се качи с бутилка безалкохолно в ръка. Подобно нещо бе недопустимо. След това се опита да размести станциите на радиото на Уве, за да намери „по-забавна станция“. Не трябваше да прави и това.

Уве вдига вестника от пода, навива го и започва нервно да го удря в ръка, нещо като агресивна версия на топката против стрес. Тя стиска волана и поглежда таблото като любопитно дете.

— Откъде започваме? — провиква се нетърпеливо тя, след като най-сетне се съгласява да му даде сока.

Уве въздиша. Котката седи на задната седалка и изглежда така, сякаш ѝ се иска, ама много ѝ се иска да знае как се слага предпазен колан на котка.

— Натисни съединителя — нарежда малко мрачно Уве.

Парване се оглежда, сякаш търси нещо. След това поглежда Уве и се усмихва предразполагащо.

— Кое е съединител?

Уве я зяпва слисано.

Тя оглежда отново седалката, после насочва вниманието си към коланите отзад, сякаш ще открие съединителя там. Уве се плясва по челото. Парване веднага става кисела.

— Нали ти казах, искам книжка за автоматичен автомобил! Защо ме караш да използваме твоята кола?

— Защото ще изкараш *нормална* книжка! — срязва я Уве и набляга на „нормална“ по начин, който изяснява, че книжката за автоматичен автомобил е точно толкова „нормална книжка“, колкото колата с автоматична скоростна кутия е „нормална кола“.

— Престани да ми крещиш! — изкрещява Парване.

— Не крещя! — отвърща с крясък Уве.

Котката се свива на задната седалка, очевидно уплашена от случващото се, каквото и да е то. Парване кръстосва ръце и поглежда гневно през страничния прозорец. Уве удря хартиената палка в дланта си.

— Педалът в крайно ляво е съединител — изръмжава най-сетне той.

След като си поема толкова дълбоко дъх, че трябва да спре по средата, преди да започне да диша отново, той продължава:

— По средата е спирачката. В десния край е газта. Отпускаш бавно съединителя, докато намериш точката, в която захваща, след това подаваш малко газ, отпускаш съединителя и колата потегля.

Парване, изглежда, приема това като извинение. Кима и се успокоява. Стиска волана, пали автомобила и следва инструкциите му. Саабът отскача напред, след това спира, преди да се метне с гневно ръмжене към паркинга за гости, и едва не се забива в друг автомобил. Уве дръпва ръчната спирачка. Парване пуска волана и изкрещява от паника, покрива лицето си с ръце, докато саабът най-сетне спира рязко. Уве пухти, сякаш е трябвало да си пробие път и да се добере до ръчната спирачка през военен полигон. Мускулите на лицето му са като на човек, напръскан с лимонов сок.

— Какво да правя сега!? — писва Парване, когато разбира, че саабът е на два сантиметра от стоповете на колата пред тях.

— Задна. Включи на задна — успява да изсъска Уве през стиснати зъби.

— За малко да се размажа в колата! — задъхва се Парване.

Уве проточва врат към края на предницата. След това неочаквано по лицето му се изписва някакво спокойствие. Обръща се и кима, сякаш му е все едно.

— Няма значение. Това е волво.

Необходими са им петнайсет минути, докато излязат от паркинга и се качат на главния път. Там Парване подава толкова газ, докато е на първа, че саабът започва да се тресе така, сякаш ще се взриви. Уве ѝ казва да смени скоростта и тя отвърща, че няма представа как. Междувременно котката, изглежда, се опитва да отвори задната врата.

Когато се добират до първия червен светофар, огромен джип с някакви типове с бръснати глави спира толкова близо до задницата им, че Уве е напълно сигурен, че когато се приберат, ще видят регистрационния им номер, отпечатан на ламарината. Парване поглежда нервно в огледалото за обратно виждане. Джипът подава газ, сякаш се опитва да предаде някакво послание. Уве се обръща и поглежда през задния прозорец. Двамата мъже са с татуировки по шиите, забелязва той. Сякаш фактът, че са с джип, не разкрива достатъчно красноречиво тъпотията им.

Светва зелено. Парване вдига крак от съединителя, саабът се задавя и табло то угасва. Стресираната Парване завърта ключа в

стартера, но автомобилът стърже сърцераздирателно. Моторът надава рев, кашля и отново угасва. Мъжете с бръснатите глави и татуирани гърла надуват клаксона. Единият от тях размахва ръка.

— Натисни съединителя и подай повече газ — обяснява Уве.

— Нали това правя! — отвръща тя.

— Не е това.

— Напротив!

— Сега ти крещиш.

— Изобщо не крещя, мама му стара! — изкрясква тя.

Джипът надува клаксона си. Парване натиска съединителя. Саабът потегля назад, изминава няколко сантиметра и се удря в предницата на джипа. Татуираните гърла буквално са легнали върху клаксона, сякаш е сирена за въздушно нападение.

Парване върти отчаяно ключа, но за награда получава поредното угасване. След това неочаквано се предава и скрива лице в длани.

— Мили бо... ти да не би да плачеш? — пита удивеният Уве.

— Изобщо не плача, мамка му! — хлипа тя и сълзите ѝ капят по волана.

Уве се навежда и поглежда коляното си. Опипва с пръсти края на хартиената палка.

— Напрежението е огромно, не разбираш ли? — риде тя и обляга чело на волана, сякаш се надява да се превърне в нещо меко и пухкаво. — Аз съм бременна! Малко съм стресирана, никой ли не е в състояние да прояви малко разбиране към тъпата бременна, която е малко стресирана?!

Уве се намества на пасажерската седалка, без да крие, че се чувства неловко. Тя удря волана няколко пъти, измърморва нещо от сорта, че единственото ѝ желание е да „пие една тъпа лимонада“, стиска с ръце волана, заравя лице в ръкава си и отново рева.

Джипът зад тях отново надува клаксона си, сякаш фериботът за Финландия ще ги прегази. В този момент нещо в Уве се пречупва. Той отваря вратата, слиза от автомобила, тръгва бавно към джипа и отваря със замах вратата на шофьора.

— Никога ли не сте били начинаещ шофьор?

На шофьора не му остава време да отговори.

— Тъпо копеленце! — изкрещява Уве в лицето на младежа с бръснатата глава и татуировки по шията, а слюнката му отхвърча по

седалката.

На Татуираното гърло не му остава време за отговор, но и Уве не му дава възможност да си отвори устата. Сграбчва младежа за яката и го извлича с такава сила, че тялото му провисва от седалката. Малкият е мускулест, тежи поне сто килограма, но Уве стиска яката му в желязна хватка. Татуираното гърло е толкова изненадан от силата на стария човек, че дори не му хрумва да се съпротивлява. В очите на Уве блести ярост, когато лепва вероятно трийсет и пет години по-младия мъж за джипа с такава сила, че ламарината проскързва. Поставя върха на показалеца си в средата на обръсната му глава и приближава очи толкова близо до лицето на Татуираното гърло, че всеки усеща дъха на другия.

— Ако посмееш да надуеш клаксона още веднъж, това ще бъде последният звук, който чуваш на този свят. Разбра ли ме?

Татуираното гърло стрелва с поглед не по-малко мускулестия си приятел вътре в автомобила, след това се извързва леко към натрупалата се дълга опашка коли зад джипа. Никой не смее да мръдне или да се притече на помощ. Никой не надува клаксона си. Никой не се придвижва напред. Изглежда, всички мислят едно и също. След като човек на възрастта на Уве, който няма татуировки, се осмелява без капка колебание да се опълчи на татуирания младок и го е лепнал за автомобила по този начин, то тогава не си струва да го дразнят допълнително.

Очите на Уве са потъмнели от гняв. След кратко размишление Татуираното гърло се убеждава, че старият човек говори сериозно. Върхът на носа му едва забележимо помръдва надолу, после и нагоре.

Уве кима, за да покаже, че е разбрал, и го пуска на земята. След това се обръща, заобикаля джипа и се качва отново в сааба. Парване го наблюдава с отворена уста.

— Сега ме слушай — започва спокойно Уве, докато затваря внимателно вратата. — Родила си две деца и много скоро ще изръсиш трето. Дошла си тук от далечна страна, откъдето сигурно е трябвало да се махнеш заради война, преследване и разни други дивотии. Научила си нов език, получила си образование и въртиш семейство, пълно с некомпетентни същества. Проклет да съм, но досега не съм те видял да се страхуваш от каквото и да било.

Впива очи в нейните. Парване продължава да го зяпа с отворена уста. Уве сочи заповеднически педала.

— Не те карам да извършиш мозъчна операция. От теб се иска да подкараш автомобил. Той има педал за газ, спирачка и съединител. Някои от най-големите загубеняци в човешката история са разбрали как работи. Ще се научиш и ти.

След това изрича пет думи, които Парване винаги ще помни като най-прекрасния комплимент, който той ѝ е правил.

— Защото не си пълна загубенячка.

Парване приглажда кичур коса, залепнал от сълзите. Неумело стиска волана с две ръце. Уве кима, слага си предпазния колан и се намества удобно.

— Сега натисни съединителя и направи каквото казах.

Този следобед Парване се научи да шофира.

28. ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ УВЕ, И ЧОВЕКЪТ, КОЙТО БЕШЕ РУНЕ

Соня често казваше, че Уве „не умее да прощава“. Той например отказваше да стъпи в местната пекарна цели осем години, след като не му върнаха точно, когато купи сладки в края на деветдесетте. Уве наричаше тази работа „твърди принципи“. Двамата никога не постигнаха пълно съгласие, когато ставаше въпрос за думите и значението им.

Той знае, че тя е разочарована, че двамата с Руне не могат да се помирят. Той пък знае, че заради враждата им с Руне двете с Анита не могат да останат истински приятелки, както досега. Само че когато даден конфликт продължи чак толкова дълго, може да се окаже невъзможно да бъде изгладен, поради простата причина че нито един вече не помни как е започнал. Уве наистина не знае как е започнала цялата работа.

Знае само как е приключила.

Беемве. Вероятно има хора, които разбират, и други, които не разбират. Има и такива, които не виждат връзка между автомобилите и емоциите. Само че никога няма да се появи по-ясно обяснение за причината, поради която двамата мъже станаха врагове за цял живот.

Всичко започна напълно невинно, скоро след като Уве и Соня се върнаха от Испания и инцидента. Същото лято Уве сложи нови плочи в малката им градинка, а Руне вдигна нова ограда около своята. Уве пък се загради с по-висока ограда, а няколко дни по-късно Руне отиде при търговците на строителни материали и се похвали на всички на улицата, че си е „направил плувен басейн“. Няма никакъв плувен басейн, възмущаваше се Уве пред Соня. Беше просто басейн за новороденото отроче на Руне и Анита, нищо повече. Известно време Уве обмисляше възможността да докладва в отдел „Архитектура и строителство“ за незаконния строеж, но тогава Соня тропна с крак и го

изпрати да „коси градината“ и да се успокои. И така, Уве направи както му беше казано, въпреки че не можа да се успокои много.

Поляната беше продълговата, около пет метра широка и минаваше покрай задната част на къщите на Уве и Руне и къщата между тях, която Соня и Анита бяха нарекли „неутрална зона“. Никой не можеше да каже със сигурност за какво служи тази поляна, но когато бяха строили къщите, някой архитект сигурно е решил, че трябва да има поляни тук-там просто така, защото изглеждат добре на чертежите. Когато Уве и Руне създадоха сдружението на обитателите и все още бяха приятели, двамата решиха, че Уве ще отговаря за земята и ще коси тревата. Той и дотогава се занимаваше със същото. Веднъж другите съседи предложиха от сдружението да монтират маси и пейки на поляната, за да направят „общо място за всички“, но очевидно Уве и Руне веднага сложиха край на тези намерения. Само щеше да се цапа и да е шумно.

Сега поне имаха тишина и спокойствие, според критериите на хора като Уве и Руне.

Скоро след като Руне си направи „басейн“, един плъх пресече прясно окосената поляна на Уве и се шмугна сред дърветата от другата страна. Уве веднага свика „спешно събрание“ на сдружението и накара всички местни жители да поръсят с отрова за мишки около къщите си. Съседите, разбира се, започнаха да протестираат, защото били виждали таралежи в края на гората и се притесняваха, че те също може да ядат от отровата. Руне също протестираше, защото се страхуваше да не би отровата да попадне в басейна. Уве пък предложи на Руне да отиде на лекар, преди да си втълпи, че живее на Френската ривиера. Руне направи злобна забележка по адрес на Уве, че приятелят му сигурно просто си е въобразил, че вижда плъх. Всички останали се разсмяха. Уве никога не прости на Руне за тези думи. На следващата сутрин някой беше разхвърлял семе за птици около дома на Руне и Руне трябваше да вади лопатата всеки ден през следващите няколко седмици, за да гони плъховете, поне десет, огромни колкото прахосмукачки. След това Уве получи разрешение да поръси с отрова, въпреки че Руне мърмореше, че ще му върне тъпкано за тази работа.

Две години по-късно Руне спечели Конфликта за голямото дърво, когато на годишното събрание получи разрешение да отсече дървото, което пречеше на вечерното слънце да влиза в градината им с Анита.

Същото дърво от другата страна засенчваше спалнята на Уве и Соня и не пускаше ослепителното утринно слънце. След това той успя да наложи забрана на искането на Уве сдружението да плати за новата му тента.

Уве успя да си отмъсти, докато чистеха снега следващата зима, когато Руне искаше да се закичи с титлата „Първенец в почистването“ и същевременно да накара сдружението да купи гигантски снегорин. Уве нямаше намерение да позволи на Руне да обикаля с някакво дяволско изобретение, купено за сметка на сдружението, с което да мята сняг по прозорците на Уве, и на поредното събрание даде ясно да се разбере какво мисли по въпроса.

Независимо от всичко Руне бе избран да отговаря за почистването на снега, но остана силно разочарован, че ще трябва да рине снега на ръка. Чистеше пред всички къщи, с изключение на къщата на Соня и Уве. Само за да ядоса Руне, в средата на януари Уве нае огромен снегорин, за да изчисти десетте квадратни метра пред вратата си. Руне не можа да си намери място от яд и злоба, както Уве помнеше с наслада чак досега.

Руне, разбира се, намери начин да му го върне на следващото лято, като купи чудовищен трактор за поляната. И тогава, с комбинация от предателство, лъжи и заговорничене, той получи одобрение по време на годишното събрание да поеме от Уве косенето на поляната, защото имал „по-адекватен начин, отколкото досега“.

Като частично отмъщение, четири години по-късно Уве успя да осуети планове на Руне да си сложи нови прозорци на къщата, защото архитектурният отдел, след трийсет и три писма и десетки гневни телефонни разговори, вдигна ръце и прие аргумента на Уве, че по този начин ще бъде „съсипан архитектурният колорит на квартала“.

През следващите три години Руне наричаше Уве „проклет бюрократ“. Уве приемаше това определение като комплимент. На следващата година той смени собствените си прозорци.

Когато дойде следващата зима, ръководството реши, че кварталът има нужда от нова обща отоплителна система. Не беше никак чудно, че Руне и Уве имаха коренно противоположни представи за необходимата отоплителна система, а съседите нарекоха разразилата се между тях битка „битката за водната помпа“. И така, неразбирателството между двамата се задълбочи.

И продължи.

Както Соня казваше, имаше и други моменти. Не бяха много, но жени като Соня и Анита знаеха как да се възползват от тях. Конфликтът не беше възникнал още от самото начало. Едно лято през осемдесетте Уве си купи сааб „9000“, а Руне — волво „760“. Бяха доволни от избора си и мирът продължи няколко седмици. Соня и Анита дори успяха на няколко пъти да съберат четиримата на вечеря. Синът на Руне и Анита, който вече бе станал тийнейджър, лишен от каквото и да било чар, невъзпитан до безобразие, седеше в единия край на масата като дразнец аксесоар. Момчето бе родено гневно, често казваше Соня с тъга в гласа, но Уве и Руне се разбираха толкова добре, че една вечер дори пийнаха заедно уиски.

За съжаление, на последната им вечеря заедно това лято на Уве и Руне им хрумна да си направят барбекю. Очевидно враждата се възпламени отново заради най-ефикасния начин, по който да запалят кръглия грил на Уве. Петнайсет минути по-късно спорът стана толкова шумен, че Соня и Анита стигнаха до единодушното решение, че е най-добре да изядат вечерята поотделно. Двамата мъже имаха време да купят и продадат волво „760“ (турбо) и сааб „9000“, преди да си проговорят отново. Междувременно съседите идваха и си отиваха. Накрая се появиха толкова много лица в съседните къщи, че се сляха в едно сиво море. На мястото на някогашната гора се издигаха строителни кранове. Уве и Руне стояха пред къщите си, пъхнали инатливо ръце в джобовете, също като антики в едно ново време, докато парад от наперени брокери, които едва успяваха да видят какво става над възлите на вратовръзките си с размерите на грейпфрути, обикаляха алеята между къщите и ги наблюдаваха — точно както лешояди наблюдават тръгнали на водопой говеда. Нямаха търпение да настанят тук поредното семейство на някой скапан консултант. И Уве, и Руне бяха наясно, че е така.

Синът на Руне и Анита се изнесе от дома на двайсет, в началото на деветдесетте. Очевидно бе заминал за Америка, разбра Уве от Соня. Почти не го виждаха. От време на време звънеше по телефона на Анита, обикновено по Коледа. „Той сега е толкова зает с неговите си неща“, казваше Анита, докато се опитваше да се разведри. Соня забелязваше, че приятелката ѝ едва сдържа сълзите си. Някои момчета зарязват всичко и не се обръщат назад. Така бе и при него.

Руне не казваше нищо по въпроса. За всеки, който го познаваше отдавна, беше очевидно, че през следващите години се смаляваше. Сякаш се свива след всяка дълбока въздишка и никога повече не диша нормално.

Няколко години по-късно Руне и Уве се скараха за стотен път заради общата отоплителна система. Уве изфуча вбесен от събрание на сдружението и никога повече не се весна. Последната битка между двамата не доведе до нищо добро, когато Руне купи една от автоматичните косачки-роботи, която поръча от Азия и остави да свисти на поляната зад къщите. Руне можел дори да я програмира да прави „специални шарки“, както обясни Соня една вечер, когато се върна от дома на Анита, силно впечатлена. Уве скоро възропта, че малката роботизирана гнус по цяла нощ ръмжала под прозорците на спалнята им, когато била в режим „специални шарки“. На следващата сутрин, напълно необяснимо, роботът се оказа в басейна на Руне.

Месец по-късно Руне влезе в болница за пръв път. Така и не купи друга косачка. Уве не помнеше как точно е започнала враждата им, ала много добре знаеше, че приключи тогава. След това за Уве останаха единствено спомени и никакви спомени за Руне.

Има хора, които си мислят, че не могат да обяснят чувствата на хората по автомобилите, които карат.

Когато се преместиха в квартала, Уве караше сааб „96“, а Руне — волво „244“. След инцидента Уве си купи сааб „95“, за да има достатъчно място за инвалидната количка на Соня. Същата година Руне си купи волво „245“, за да имат място за детската количка. Три години по-късно Соня се сдоби с по-модерен инвалиден стол и Уве купи хечбек, сааб „900“. Руне купи волво „256“, защото Анита заговори за второ дете.

След това Уве купи още два пъти сааб „900“, а след това — първия сааб „9000“. Руне купи волво „265“, а после — волво „745“ естейт. Повече деца обаче нямаха. Една вечер Соня се прибра и разказа на Уве, че Анита е ходила на лекар.

Седмица по-късно в гаража на Руне се появи волво „740“ салун.

Уве го видя, докато миеше сааба. Вечерта Руне намери половин бутилка уиски пред вратата си. Не си казаха и дума по този въпрос.

Може би мъката им заради децата трябваше да ги сближи. Само че на мъката не може да се разчита. Когато хората не я споделят, има голяма вероятност тъкмо тя да ги раздели.

Може би Уве никога не прости на Руне, че има син, с когото дори не се разбира. Може би Руне никога не прости на Уве, че не може да му прости. Може би нито един от двамата не успя да прости на себе си, че не могат да дадат на жените, които обичат, онова, за което най-много копнеят. Момчето на Руне и Анита порасна и се изнесе от дома при първия възможен случай. Руне пък отиде и си купи беемве, един от онези автомобили, в които има място само за двама и ръчна чанта. Сега вече бяха останали сами с Анита, както бе казал на Соня, когато се видяха на паркинга.

— А и човек не може да кара волво цял живот — обясни той и се опита да се усмихне.

Тя бе забелязала, че той се опитва да преглътне сълзите. В този момент Уве разбра, че част от Руне се е предала завинаги. Тъкмо затова нито Уве прости на Руне, нито Руне си прости.

Та определено имаше хора, които си въобразяваха, че чувствата не могат да бъдат преценени по автомобилите. Но тези хора грешаха.

29. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ОБРАТНИЯ

— Кажи къде отиваме? — пита задъханата Парване.

— Да оправим нещо — отвърща кратко Уве, на три крачки пред нея. Котката подтичва до него.

— Какво нещо?

— Едно нещо.

Парване спира и си поема дъх.

— Ето тук! — провиква се Уве и спира точно пред малко кафене.

През стъклената врата се процежда аромат на прясно изпечени кроасани. Парване поглежда паркинга от другата страна на улицата, където са оставили сааба. Нямахте как да паркират по-близо до кафенето. Първоначално Уве бе убеден, че кафенето е в другия край на улицата. Тогава Парване предложи да паркират от онази страна, но веднага се отказаха, когато разбраха, че паркингът струва کرونا на час.

Затова паркираха тук и обиколиха квартала, за да открият кафенето. Защото Уве, както стана ясно на Парване, бе от хората, които, когато не са сигурни къде точно отиват, просто вървят право напред, убедени, че улицата рано или късно ще ги отведе където трябва. По този начин най-сетне откриха, че кафенето се намира точно срещу мястото, на което са паркирали. Уве се прави, че е искал да стане точно така още от самото начало. Парване бърше потта от бузата си.

Мъж с рошава, мръсна брада се е облегал на стената на къща надолу по улицата. Държи хартиена чашка в ръка. Пред кафенето Уве, Парване и котката срещат слабо момче на около двајсет, с нещо като размазани сажди около очите. На Уве му трябва известно време, докато се сети, че това е същото момче, което стоеше зад другото до навеса за велосипеди, когато Уве го видя за пръв път. Момчето ги наблюдава малко предпазливо. Усмивва се на Уве и той кима в отговор, защото не знае какво друго да направи. Сякаш иска да изясни, че няма намерение да върне усмивката, но благодари.

— Защо не ми позволи да паркирам до червената кола? — любопитства Парване, когато отварят стъклената вратата и влизат вътре.

Уве не отговаря.

— Щях да се справя! — заявява самоуверено тя.

Уве клати уморено глава. Преди два часа тя дори нямаше представа на кое се казва съединител, а сега се дразни, защото не ѝ е позволил да се навре на тясно място за паркиране.

Още с влизането в кафенето Уве вижда с крайчеца на окоото си как слабото момче с почернените очи подава сандвича си на бездомник.

— Ей, Уве, здрасти! — провиква се някой така нетърпеливо, че гласът преминава във фалцет.

Уве се обръща и вижда младежа от навеса за велосипеди. Застанал е зад дълъг плот в предната част на помещението, нахлупил бейзболна шапка. При това вътре.

Котката и Парване се настаняват удобно, Бременната бърше пот от челото си, въпреки че вътре е леденостудено. Всъщност вътре е по-студено, отколкото вън, на улицата. Налива си чаша вода от каната, оставена на плота. Котката лочи от чашата ѝ, когато тя не гледа.

— Вие познавате ли се? — пита изненадано Парване и поглежда младежа.

— Ние с Уве сме нещо като приятели — кима малкият.

— Нима? И ние с Уве сме нещо като приятели! — хили се тя и нежно имитира въодушевлението му.

Уве спира на безопасно разстояние от плота. Сякаш се страхува, че някой ще го прегърне, ако се приближи.

— Казвам се Адриан — представя се момчето.

— Парване — отвръща Парване.

— Искате ли нещо за пиене? — пита ги той.

— За мен лате — поръчва тя с тон, сякаш очаква някой да масажира раменете ѝ. Попива чело със салфетка. — За предпочитане ледено, ако имате.

Уве пристъпва от левия на десния крак и се оглежда. Никога не е харесвал кафенетата. Соня, разбира се, ги обожаваше. Можеше да седи цяла неделя и „просто да наблюдава хората“, както казваше. Уве бе пробвал да сяде с нея и да чете вестник. Ходеха някъде всяка неделя.

Не беше стъпвал в кафене, откакто тя почина. Вдига поглед и разбира, че Адриан, Парване и котката очакват отговора му.

— Значи кафе. Чисто.

Адриан се чеше по главата под шапката.

— Нещо като... еспreso ли?

— Не. Кафе.

Адриан започва да се чеше по брадичката.

— Как така... Кафе без мляко ли?

— Да.

— Меланж?

— Ако беше меланж, нямаше да е без мляко.

Адриан премества няколко захарници на плота. Колкото да се намира на работа, за да не изглежда глупаво. Малко е позакъснял, мисли си Уве.

— Обикновено кафе на филтър. Най-обикновено тъпо кафе на филтър — повтаря Уве.

Адриан кима.

— А, добре... Ами... Не знам как се прави.

Уве сочи нервно кафеварката в ъгъла, която едва се вижда зад огромната като космически кораб кафемашина, използвана единствено за еспreso.

— А, това ли? — ахва най-сетне Адриан. — Аха! Само че не знам как точно работи това чудо.

— Трябваше да се сетя, мамка му... — мърмори Уве, заобикаля плота и поема нещата в свои ръце.

— Може ли някой да ми каже какво правим тук? — провиква се Парване.

— Момчето има велосипед за поправка — обяснява Уве, докато налива вода в каната.

— Колелото отзад в колата ли?

— Донесъл ли си го? Благодаря, Уве.

— Нали нямаш кола? — отвърща той, докато рови в шкафа, където са филтрите.

— Благодаря, Уве! — повтаря Адриан, пристъпва към него, но се опомня бързо и спира, преди да е направил някоя глупост.

— Значи колелото е твое — усмихва се Парване.

— Нещо такова... На приятелката ми е. Всъщност искам да ми стане приятелка... Нещо такова.

Парване се ухилва.

— Значи двамата с Уве бихме толкова път, защото ти трябва да поправиш колелото, така ли? А колелото е на момиче, нали?

Адриан кима. Парване се обляга на плота и потупва Уве по ръката.

— Да ти кажа, Уве, понякога човек започва да се съмнява дали все пак нямаш сърце...

— Имаш ли инструменти, или не? — обръща се Уве към Адриан и отблъсква ръката ѝ.

Адриан кима.

— Върви да ги донесеш. Велосипедът е в сааба на паркинга.

Адриан кима бързо и хлътва в кухнята. След около минута се връща с огромна кутия за инструменти и бързо се отправя към входа.

— А ти да мълчиш! — нарежда Уве на Парване.

Тя се подсмивва по начин, който издава, че няма никакво намерение да мълчи.

— Донесох велосипеда, за да не ми пречи край навеса... — добавя Уве.

— Сигурно, сигурно! — смее се Парване.

— Слушайте — започва Адриан, когато момчето с почернените очи влиза след малко, — това е шефът ми.

— Здравсти... ама какво... Извинявай, какво правиш? — пита „шефът“ и оглежда с интерес пъргавия непознат, настанил се зад плота на кафенето му.

— Момчето трябва да оправи един велосипед — обяснява Уве, сякаш е очевидно. — Къде държите филтрите за кафе?

Момчето с почернените очи посочва. Уве присвива очи към него.

— Това грим ли е?

Парване шътка. Уве я поглежда обидено.

— Какво толкова? Какво, като питам?

Момчето се усмихва нервно.

— Да, грим е — кима то и потрива кожата около очите. — Снощи ходих да потанцувам — усмихва се той с благодарност, когато Парване, като истински съконспиратор, вади мокра кърпичка от чантата си и му я подава.

Уве кима и се заема с кафето.

— И ти ли имаш проблеми с велосипедите, любовта и момичетата? — пита разсеяно той.

— Не, не и с велосипедите. И с любовта май нямам. И с момичетата — киска се той.

Уве включва кафеварката и щом тя започва да бълбука, се обръща и се обляга на вътрешната страна на плота, сякаш това е най-естественото нещо на света в кафене, в което не работи.

— Обратен си, нали?

— Уве! — ахва Парване и отново го перва по ръката.

Уве отдръпва ръка и я поглежда обидено.

— Какво?

— Не се казва... Не се наричат така — обяснява тя, но очевидно не иска да изрече думата.

— Педали ли? — подхвърля Уве.

Парване се опитва да го удари по ръката, но Уве се оказва бърз.

— Не говори така! — нарежда му тя.

Уве се обръща към омазаното момче, искрено учуден.

— Не се ли казва обратен? Как се казва в днешно време?

— Казва се хомосексуален. Или гей — прекъсва го Парване, преди да успее да се спре.

— Можете да кажете каквото ви хрумне, няма проблем — усмихва се момчето, заобикаля плота и си слага престилка.

— Да, добре. Да сме наясно. Значи си от гейовете — мърмори Уве. Парване клати глава, готова да започне да реди извинения, но момчето избухва в смях. — Добре тогава — довършва Уве, кима и започва да си налива кафе, докато то все още тече през филтъра.

След това взема чашата си, без да каже и дума повече, и излиза на паркинга. Момчето с черното около очите не реагира, че е изнесъл чашата навън. При дадените обстоятелства просто няма значение — само пет минути, след като е пристигнал, вече се е самоназначил за барман и го е разпитал за сексуалната му ориентация.

Адриан стои отвън до сааба и изглежда така, сякаш се е изгубил в гората.

— Добре ли върви? — пита риторично Уве, отпива кафе и поглежда велосипеда, който Адриан дори не е отвързал.

— Не... Нали разбираш... Донякъде. Ами да — започва Адриан и се чеше по гърдите.

Уве го наблюдава в продължение на цяла минута. Отпива нова глътка кафе. Кима с раздразнение, също като човек, който стиска авокадо и разбира, че е презряло. Тиква чашата си в ръцете на момчето, след това отива да развърже колелото. Обръща го наопаки и отваря кутията с инструменти, която момчето е изнесло от кафенето.

— Баща ти не те ли е учил как се поправя колело? — пита той, без да поглежда Адриан, докато се навежда над спуканата гума.

— Татко е в панделата — отвърща едва чуто той, почесва се по рамото и се оглежда, сякаш е забелязал огромна дупка, в която да потъне.

Уве спира, вдига очи и го поглежда изпитателно. Момчето е заболо поглед в земята. Уве прочиства гърлото си.

— Не е чак толкова трудно — мърмори той най-сетне и дава знак на Адриан да седне на земята.

Необходими са им десет минути, за да оправят спуканата гума. Уве гръмогласно дава едносрични команди, Адриан мълчи през всичкото време, обръща много внимание, работи прилежно и Уве не може да не признае, че в известен смисъл не се представя като пълен глупак. Може да не е чак толкова неумел с ръцете, колкото е с думите. Избърсват калта с парцал от багажника на сааба и избягват да се поглеждат.

— Дано дамата си струва — заявява най-сетне Уве и затваря багажника.

Ред на Адриан е да го погледне учудено.

Когато се връщат в кафенето, заварват нисък, квадратен мъж в изцапана риза, качил се на стълба, да се занимава с нещо, което Уве решава, че е отоплително тяло. Момчето с почернените очи е застанало под стълбата и му подава набор от отвертки. Непрекъснато бърше остатъците от грим около очите си, оглежда дебелия на стълбата и не крие нервността си. Сякаш се тревожи, че ще го пипнат да краде. Парване се обръща развълнувано към Уве.

— Това е Амел! Той е собственикът на кафенето! — възкликва тя и посочва дебелака на стълбата.

Амел не се обръща, но издава дълга поредица от съгласни, които макар че Уве не разбира, подозира, че са съчетание от мръсни думи и телесни части.

— Какво казва? — пита Адриан.

Момчето с почернените очи се размърдва притеснено.

— Ами... той... Каза май, че духалката е нещо като педеруга...

Поглежда Адриан, след това бързо навежда глава.

— Какво е това? — пита Уве и пристъпва към него.

— Каза, че не върши работа, както е с хомо... — отвърща тихо той и единствено Уве чува думите.

Парване, в другия край, сочи Амел с огромна радост.

— Не се чува какво казва, но веднага се досещаш, че ръси ругатня след ругатня! Той е същият като теб, Уве.

Уве не е особено зарадван. Нито пък Амел.

Онзи спира да се занимава с духалката и посочва Уве с отвертката.

— Котката? Твоя ли е котката?

— Не — отвърща Уве.

Не че иска да подчертае, че котката не е негова, просто иска да изтъкне, че не е на никого.

— Котката — вълн! Никакви животни в кафенето! — изстрелва Амел съгласните, сякаш са непослушни деца, хванати по средата на изречението.

Уве поглежда с интерес духалката над главата на Амел. След това се обръща към котката, настанила се на един от високите столове. Накрая се обръща към кутията с инструменти, която Адриан държи в ръка. После пак поглежда духалката. И отново се обръща към Амел.

— Ако го поправя, котката ще остане.

Това не е въпрос, а уговорка. Амел го гледа объркано няколко секунди. Докато възвърне самообладанието си, нещо, което после няма да успее да обясни, той вече държи стълбата, вместо да е на нея. Уве рови в уреда няколко минути, слиза, избърсва длан в крачолата и подава отвертката и малък гаечен ключ на момчето с черното около очите.

— Поправи я! — провиква се Амел, когато духалката се задейства.

Стиска развълнувано раменете на Уве.

— Уиски? Ииска? В кухнята има уискито.

Уве поглежда часовника си. Два и петнайсет следобед е. Клати глава и очевидно се чувства малко неловко — отчасти заради уискито, отчасти заради Амел, който не го пуска. Момчето с остатъците от грим се скрива до вратата на кухнята и продължава да търка очи.

Адриан настига Уве и котката, докато вървят към сааба.

— Уве, приятелю, нали няма да кажеш, че Мисрад е...

— Кой?

— Шефът ми — обяснява Адриан. — С грима.

— Че е обратен ли? — пита Уве.

Адриан кима.

— Баща му... искам да кажа, Амел... Той не знае, че Мисрад е...

Адриан се опитва да намери подходящата дума.

— Обратен? — пита Уве.

Момчето кима. Уве свива рамене. Парване ги настига. Задъхана е.

— Ти пък къде изчезна? — пита я Уве.

— Дадох му дребните си — сочи тя мъжа с мръсната брада, застанал до прозореца на къщата.

— Знаеш, че ще ги похарчи за шнапс — заявява Уве.

Парване се ококорва и Уве подозира, че на това му се казва сарказъм.

— Ами? Сериозно? А пък аз си мислех, че ще си плати студентските заеми в университета, където учи физика на елементарните частици!

Уве изсумтява и отваря вратата на сааба. Адриан остава от другата страна на колата.

— Кажи? — пита Уве.

— Нали няма да кажеш за Мисрад? Сериозно те питам?

— Защо, мама му стара, да казвам каквото и да било? — повишава нетърпеливо глас Уве. — Ти! Ти си този, който иска да си купи френски автомобил. Не се тревожи чак толкова за другите, имаш си достатъчно проблеми!

30. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ОБЩЕСТВО БЕЗ НЕГО

Уве почиства снега от надгробния камък. Рови решително замръзналата земя и внимателно поставя цветята. Става, изтупва се и поглежда безпомощно името ѝ, чувства се засрамен от себе си. Нали вечно ѝ опяваше, че закъснява. Ето че сега той не успява да я последва, както е планирал.

— Беше отвратителна дандания — шепне той на камъка.
След това замълчава отново.

Не знае какво му стана след погребението ѝ. Дните и седмиците се сляха в пълна тишина и той не можеше да каже какво точно прави. Преди Парване и онзи Патрик да се натресат в пощенската му кутия, той не помнеше, откакто Соня почина, да си е казал и дума с друго човешко същество.

Някои вечери забравя да се храни. Това не се беше случвало преди, поне той не помнеше. Не и откакто седна до нея във влака преди почти четирийсет години. Докато Соня беше с него, те си имаха рутина. Уве ставаше в шест без петнайсет, правеше кафе, излизаше на обиколка. До шест и половина Соня беше взела душ и тогава двамата закусваха и пиеха кафе. Соня похапваше яйца, а Уве — хляб. В седем и пет Уве я пренасяше до пасажерската седалка на сааба, пъхваше инвалидната ѝ количка в багажника и я откарваше в училище. След това потегляше за работа. В десет без петнайсет пиеха кафе отделно. Соня си слагаше мляко в кафето. Уве го пиеше без мляко. В дванайсет обядваха. В три без петнайсет настъпваше време за нова почивка и кафе. В пет и петнайсет Уве вземаше Соня от двора на училището, настаняваше я на пасажерската седалка и прибираще инвалидната количка в багажника. В шест бяха в кухнята и вечеряха, обикновено месо, картофи и сос. Любимото ястие на Уве. След това тя решаваше кръстословици, подгънала крака под себе си на дивана, докато Уве се

занимаваше с нещо в бараката и гледаше новините. В девет и половина Уве я пренасяше на горния етаж в спалнята. Тя му опяваше от години да се премести в празната стая за гости на долния етаж, но Уве отказваше. След десет години тя разбра, че това е неговият начин да ѝ покаже, че няма намерение да се предаде. Че на Господ, Вселената и всичко останало няма да им бъде позволено да победят. Че свинете могат да вървят в ада. Затова престана да опява.

Всяка петък вечер двамата гледаха телевизия до десет и половина. В събота закусваха късно, понякога чак в осем. След това всеки се заемаше със задачите си. Продавачът на строителни материали, магазинът за мебели и градинският център. Соня купуваше пръст за садене, а Уве обичаше да разглежда инструментите. Може и да имаха малка къща с малка градинка, но винаги се намираше какво да се засади и какво да се построи. На връщане спираха за сладолед. Соня ядеше с шоколад, а Уве — с ядки. Веднъж в годината качваха сладоледа с по една корона на бройка и тогава, както Соня се изразяваше, Уве едва не „получаваше удар“. Когато се върнеха вкъщи, тя излизаше през малката тераса в градинката и Уве ѝ помагаше да стане от стола и внимателно я оставяше на земята, за да може да се заеме с любимите си лехи. Междувременно Уве отиваше за отвертка и хлътваше в къщата. Това ѝ беше най-хубавото на къщата. Работата никога не свършваше. Винаги имаше нещо за стягане.

В неделя отиваха в някое кафене и пиеха кафе. Уве четеше вестник, а Соня говореше. След това идваше понеделник.

Един понеделник нея вече я нямаше.

Уве така и не разбра кога стана толкова мълчалив! Открай време не приказваше много, но това бе съвсем различно. Може и да бе започнал да говори повече в главата си. Може би полудяваше (чудеше се понякога дали не е това). Сякаш не искаше другите да му говорят, страхуваше се, че кресливите им гласове ще удавят спомена за гласа ѝ.

Прокара нежно пръсти по камъка, сякаш прокарваше пръсти през дългите ресни на много дебел килим. Така и не разбра младите, които вечно дрънкат как ще „открият себе си“. Чуваше подобни дивотии от трийсетгодишни в службата. Знаеха само да приказват как искали повече „свободно време“, сякаш това бе единственият смисъл от работата: да стигнеш до момента, когато няма да ти се налага да работиш. Соня се смееше на Уве и го наричаше „най-закостенелият

човек на света“. Уве отказваше да приеме това като обида. Според него всичко трябваше да следва определен ред. Трябваше да има рутина, човек трябваше да се чувства сигурен. Така и не разбра защо това да е лошо.

Соня разказваше на хората за времето, когато Уве, в момент на временно умопомрачение, в средата на осемдесетте, се остави тя да го убеди да купи червен сааб, въпреки че откакто го познаваше, той караше само сини коли.

— Това бяха най-ужасните три години в живота на Уве — кискаше се Соня; оттогава насетне Уве караше единствено син сааб. — Другите съпруги се дразнят, защото мъжете им не забелязват, когато те се подстрижат. Когато аз се подстрижа, мъжът ми е ядосан дни наред, защото изглеждам различно — разправяше Соня.

Тъкмо това липсваше най-много на Уве. Нещата да са си същите.

Хората имат нужда от функция, поне така е убеден той. А той винаги е вършил нещо полезно, това никой не може да го отрече.

Преди тринайсет години Уве купи синия си сааб „95“ естейт. Скоро след това янките от „Дженеръл Мотърс“ купиха последните шведски акции в компанията. Онази сутрин Уве затвори вестника и избълва дълга поредица ругатни, които не спряха чак до следобеда. Повече не си купи автомобил. Нямаше никакво намерение кракът му да стъпи в американска кола, освен ако краката му, както и цялото му тяло първо не са сложени в ковчег, това трябваше да е ясно. Соня, разбира се, също прочете статията и възрази на версията на Уве за събитията относно националността на компанията, но това нямаше абсолютно никакво значение. Уве бе взел решение и нямаше намерение да отстъпи. Щеше да кара колата си, докато или с него се свърши, или с нея. Както и да е, вече не правеха качествени автомобили, бе решил той. Бяха ги наблъскали с електроника и боклуци. Все едно да караш компютър. Дори не можеш да разглобиш това чудо без производителят да се размрънка за „невалидната гаранция“. Така че нямаше значение. Соня веднъж каза, че колата ще се разпадне от мъка в деня, в който погребат Уве. Може и да беше точно така.

„Имаше време за всичко“ — казваше тя. Повтаряше го често. Както стана, когато лекарите ѝ поставиха диагнозата преди четири години. На нея ѝ беше по-лесно да прости, отколкото на Уве. Прости и на Господ, и на Вселената, и на всичко. Уве пък се вбеси. Може би защото почувства, че някой трябва да се ядоса от нейно име, когато всичкото зло сполетя единствения човек, когото познаваше, който не заслужаваше да му се случват подобни неща.

Затова се бореше с целия свят. Бореше се с персонала в болницата, бореше се със специалистите и главния лекар. Бореше се с мъжете в бели ризи и с представителите на общината, които накрая станаха толкова многобройни, че дори не помнеше имената им. За тази работа имаше застрахователна полица, за онази имаше друга, имаше лице за контакти, защото Соня беше болна и друго лице, за други контакти, защото беше в инвалидна количка. Следваше трето лице за контакти, за да не ѝ се налага да ходи на работа, и четвърто лице за контакти, което да се опитва да убеди противните власти, че тя иска точно обратното: да ходи на работа.

Беше напълно невъзможно да се пребори с мъжете в белите ризи. Освен това нямаше начин човек да се бори с диагноза.

Соня имаше рак.

— Ще приемем нещата, каквито са — заяви Соня.

Така и направиха. Тя продължи да работи с любимите си немирници докато можеше, дори когато Уве трябваше да вкарва количката в самата класна стая, тъй като Соня вече нямаше сили да се справя сама. След година тя намали работата до седемдесет и пет процента от пълната си работна седмица. След две години падна на петдесет процента. След три беше на двайсет и пет. Когато най-сетне се наложи да си остане вкъщи, тя написа по едно дълго лично писмо до всеки от учениците си и ги увери, че ще ѝ бъде безкрайно приятно да я търсят винаги, когато имат нужда да поговорят с някого.

Почти всички ѝ звъняха. Идваха ѝ на гости на групи. Един уикенд се събраха толкова много в къщата, че Уве трябваше да излезе и да остане в бараката цели шест часа. Когато най-сетне и последният си тръгна, той обиколи къщата, за да се увери, че не е откраднато нищо. Както обикновено. Най-сетне Соня се провикна, че е забравил да преброи яйцата в хладилника. Тогава той се отказа. Пренесе я нагоре по стълбите, докато тя му се смееше. Сложи я в леглото и тогава,

тъкмо преди да заспят, тя се обърна към него. Сви пръст в дланта му. Притисна нос в ключицата.

— Господ ми отне дете, скъпи Уве, но ми даде хиляди други деца.

На четвъртата година тя почина.

Ето че сега той прокарва ръка по надгробния камък. Отново и отново. Сякаш се опитва да я върне към живота.

— Този път наистина ще го направя. Знам, че няма да ти хареса. И на мен не ми харесва — шепне той.

Поема си дълбоко дъх. Сякаш се опитва да се стегне, докато тя го убеждава да не го прави.

— До утре! — заявява решително той и тропва с обувки, за да падне снегът, сякаш не иска да ѝ даде възможност да протестира.

След това тръгва по тясната пътека към паркинга, а котката ситни до него. Излиза през задната порта, заобикаля сааба, който все още е с лепенка за начинаещ шофьор на задната врата. Отваря вратата. Парване го поглежда, големите ѝ кафяви очи са пълни със съчувствие.

— Мислих си за нещо — започва предпазливо тя, докато включва сааба на скорост и потегля.

— Не мисли.

Само че никой не е в състояние да я спре.

— Мислих си да ти помогна да разчистиш къщата. Можем да сложим нещата на Соня в кутии и...

Едва изрекла името на Соня и лицето на Уве помръква, разкривява се като гневна маска.

— Да не чувам и дума повече! — изревава той.

— Аз само мислех...

— Нито дума, мама ти стара. Разбра ли?

Парване кима и млъква. Уве се тресе от гняв и гледа през прозореца чак до къщи.

31. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ ДАВА ЗАДЕН С РЕМАРКЕ. ОТНОВО

На следващата сутрин, след като пуска котката навън, той сваля старата пушка на бащата на Соня от тавана. Казва си, че омразата му към огнестрелните оръжия не е по-голяма от непоносимостта му към празнотата, която Соня остави в тихата им малка къща. Времето е дошло.

Изглежда, някой някъде знае, че единственият начин да го спре, е като го ядоса до полуда.

Тъкмо затова сега той стои на тясната алея между къщите, скръстил предизвикателно ръце, наблюдава мъжа в бялата риза и обяснява:

— Тук съм, защото нямаше нищо интересно по телевизията.

Мъжът в бялата риза го наблюдава безизразно по време на целия разговор. Винаги когато Уве го среща, той прилича повече на машина, отколкото на човек. Същият е като другите бели ризи, на които Уве се натъква цял живот. Онези, които разправяха, че Соня ще умре след произшествието с автобуса, онези, които отказваха да поемат отговорност след това, и онези, които отказваха да потърсят отговорност. Онези, които не пожелаха да направят рампа в училището. Онези, които отказваха да й позволят да работи. Онези, които цитираха параграфи с малки букви, за да се отърват и да не платят парите от застраховката. Онези, които искаха да я изпратят в специализиран дом.

Всички имаха един и същ празен поглед. Сякаш не бяха нищо повече от лъскави опаковки, които се разхождат, опяват на нормалните хора и разкъсват живота им на парченца.

Когато Уве казва, че по телевизията няма нищо, той вижда как нещо трепва на слепоочието на мърляча в бялата риза. Нещо като негодувание. Може би удивление и гняв. Най-вероятно пълно презрение. За пръв път Уве успява да влезе под кожата на човек с бяла риза.

Онзи стиска зъби, обръща се и си тръгва. Не върви с отмерените крачки на служител на общината, който владее положението, а на друг човек. Обладан от гняв. От нетърпение. От злоба и желание за мъст.

Уве не помни откога не се е чувствал толкова добре.

Днес трябваше да умре. Беше планирал да се застреля в главата след закуска, без много шум. Беше почистил кухнята, пусна котката навън и се настани на любимия си фотьойл. Реши да стане така, защото котката обикновено излизаше по това време. Това бе една от малкото ѝ черти, които Уве харесваше — нежеланието ѝ да се облекчава в къщите на хората. Уве бе замесен от същото тесто.

Тогава, както можеше да се очаква, Парване пристигна и заблъска по вратата му, сякаш домът му беше последната действаща тоалетна в целия цивилизован свят. Като че ли тази жена си нямаше дом, където да ползва тоалетната. Уве пъкна пушката зад радиатора, за да не я види тя и да не започне да се меси. Отвори вратата и Парване почти натъпка телефона си в ръката му, за да го накара да го вземе.

— Какво е това? — попита Уве, стиснал телефона между палеца и показалеца си, сякаш вонеше.

— За теб е — изпъшка Парване, притиснала едната си ръка към корема, докато с другата бършеше пот от челото, въпреки че навън беше под нулата. — Журналистката.

— Защо ми е телефонът ѝ?

— Господи. Телефонът не е неин, мой е. Тя се обажда! — обяснява нетърпеливо Парване.

И тогава, преди той да изрази негодуванието си, тя се промъква покрай него и се отправя към тоалетната.

— Да? — отговаря Уве и вдига телефона на няколко сантиметра от ухото си, без да е сигурен дали все още разговаря с Парване, или с жената, която е звъннала.

— Здравсти! — крещи журналистката Лена. Уве решава, че е най-разумно да отдръпне телефона от ухото си. — Готов ли си да ми дадеш интервю? — пита тя направо.

— Не — отсича Уве и започва да оглежда телефона, за да разбере как да прекъсне.

— Прочете ли писмото, което ти написах? Прочете ли вестника? Реших да ти го изпратя, за да добиеш представа за журналистическия ни стил!

Уве влиза в кухнята. Посяга към вестника и писмото, които онзи тип Адриан донесе преди няколко дни.

— Получи ли ги? — подвиква журналистката.

— Спокойно. Нали ги чета! — казва Уве на телефона и се навежда над масата в кухнята.

— Питам се... — продължава дръзко тя.

— Няма ли да се успокоиш, жено? — ядосва се Уве.

Неочаквано Уве забелязва през прозореца човек в бяла риза зад волана на шкода, която профучава покрай къщата.

— Ало? — подвиква журналистката тъкмо когато Уве изскача от вратата.

— Мили боже! — мърмори Парване притеснено, когато излиза от тоалетната и го вижда между къщите.

Човекът с бялата риза слиза от шкодата от страната на шофьора точно пред дома на Руне и Анита.

— Стига вече! Чуваш ли? Няма да вкарваш тази кола в квартала! Да не си направил и метър повече! Чу ли? — крещи Уве отдалече, още преди да стигне до непознатия.

Дребосъкът в бяла риза почти нагло пъха пакет цигари в джоба на ризата и спокойно среща погледа на Уве.

— Имам разрешение.

— Имаш, друг път!

Човекът в бялата риза свива рамене. Сякаш единствената причина е да се отърве от някакво досадно насекомо.

— И какво точно смяташ да направиш по въпроса, Уве?

Въпросът вади Уве от равновесие. За пореден път. Той спира, ръцете му треперят от гняв, готов е да избълва поне десет ругатни. Остава силно изненадан, че не може да изрече нито една.

— Знам кой си, Уве. Знам всичко за писмата, които си написал за инцидента на съпругата си и за болестта ѝ. Да знаеш, че си нещо като легенда в офисите ни — заявява човекът в бялата риза с напълно безизразен глас.

Уве отваря леко уста. Човекът кима.

— Знам кой си. А аз само си върша работата. Решението си е решение. Не можеше да направиш нищо, не го ли разбра досега?

Уве пристъпва към него, но мъжът протяга ръка и опира длан в гърдите му, побутва го назад. Нито силно, нито агресивно. Прави го внимателно, но твърдо, сякаш ръката не е негова, а се контролира от робот в компютърния център на общинската власт.

— Върви да гледаш телевизия, преди сърцето да ти създаде нови проблеми.

На пасажерската седалка на шкодата се е настанила решителната жена със съвсем същата бяла риза. Тя излиза от автомобила, стиснала купчина папки в ръка. Мъжът заключва колата с високо пиукане. След това обръща гръб на Уве, сякаш Уве не е проговарял.

Уве остава на място, стиснал юмруци отстрани, вирнал брадичка като вбесен лос мъжкар. Белите ризи хлътват в дома на Анита и Руне. Трябва му цяла минута, преди да се възстанови дотолкова, че да се обърне. Обръща се обаче яростно и тръгва към къщата на Парване. Парване е на средата на тясната алея.

— Безполезният ти съпруг у дома ли е? — ръмжи той и я подминава, без да дочака отговора.

Парване успява единствено да кимне, преди Уве с четири едри крачки да се озове пред вратата им. Патрик отваря, подпрян на патерици, а гипсът покрива половината му тяло.

— Здравсти, Уве! — провиква се весело той и се опитва да размаха патерицата, но в същия момент губи равновесие и се блъска в стената.

— Ремаркетото, което имаше, когато се нанасяхте, откъде го взе? — пита Уве.

Патрик се подпира със здравата си ръка на стената. Прави го така, сякаш нарочно се е подхлъзнал.

— Какво? А, да, ремаркетото. Взех го от колега...

— Звънни му. Трябва да го вземеш отново.

Тъкмо поради тази причина Уве не умря днес. Оказа се зает с нещо, което го ядоса толкова много, че напълно обсеби вниманието му.

Когато мъжът и жената с белите ризи излизат от дома на Анита и Руне, почти час по-късно, те откриват, че малката им бяла кола с лого

на общината е запушена в алеята от огромно ремарке. Очевидно докато са били в къщата, някой го е паркирал така, че пътят зад тях е отрязан и те не могат да излязат. Човек би си помислил, че е направено нарочно.

Жената е силно учудена. Затова пък мъжът с бялата риза веднага отива при Уве.

— Ти ли го направи?

Уве кръстосва ръце и го поглежда студено.

— Не.

Човекът в бялата риза се усмихва надменно. Така се усмихват всички мъже в бели ризи, свикнали нещата да стават както са си наумили, ако някой посмее да изрази несъгласие с тях.

— Премести го незабавно.

— Няма да стане — заинатява се Уве.

Непознатият въздиша, сякаш заплахата е отправена към дете.

— Премести ремаркетото, Уве. В противен случай ще повикам полиция.

Уве кимва небрежно към знака по-надолу на улицата.

— Забранено е за моторни превозни средства в квартала. Ясно го пише на знака.

— Ти нямаш ли друга работа, освен да се правиш на надзирател?
— пъшка човекът в бялата риза.

— Няма нищо интересно по телевизията — заявява Уве.

В този момент нещо потрепва на слепоочието на мъжа с бялата риза. Сякаш маската му малко се е изместила, съвсем малко. Той поглежда ремаркетото, запушената шкода, знака, застаналия пред него Уве, кръстосал ръце. За момент, изглежда, се пита дали да не повали Уве, но веднага си дава сметка, че няма да стане.

— Много глупава постъпка, Уве. Много, ама много глупава — съска най-сетне той.

В сините му очи за пръв път заблестява озлобление. По лицето на Уве няма и следа от емоции. Онзи в бялата риза се отдалечава, тръгва към гаражите и главния път със ситните стъпки на човек, който си е казал, че това не е краят.

Жената с папките забързва след него.

Всеки би помислил, че Уве ще ги наблюдава със задоволство. Може би и той очакваше същото. Вместо това е тъжен и уморен.

Сякаш не е спал от месеци. Сякаш няма почти никакви сили, за да се помръдне. Пъхва ръце в джобовете и се прибира у дома. Едва затворил вратата, някой започва да блъска.

— Ще вземат Руне от Анита — обяснява задъхано Парване и отваря още преди Уве да се е протегнал към бравата.

— Уф! — сумти уморено Уве.

Примирението в гласа му изненадва и Парване, и застаналата до нея Анита. Може би самият Уве остава изненадан. Въздъхва тежко през нос. Поглежда Анита. Тя е по-посивяла и по-изпита откогато и да било; очите ѝ са червени, подпухнали.

— Казаха, че ще се върнат и ще го вземат тази седмица, че не съм в състояние да се грижа за него сама — обяснява тя с толкова изтънял глас, че едва говори.

— Трябва да направим нещо — провиква се Парване и го сграбчва за ръката.

Уве се отдръпва и се опитва да избегне погледа ѝ.

— Ами! Няма да дойдат години наред. Въпросът ще трябва да мине през обсъждане, да го прекарат през какви ли не бюрократски дивотии — обяснява Уве.

Опитва се да изглежда по-убеден и по-сигурен в себе си, отколкото се чувства. Само че няма сили да мисли как изглежда. Просто иска да си отидат.

— Нямаш представа какви ги говориш! — изкрещява Парване.

— Ти нямаш представа, никога не си имала нищо общо с общината, не знаеш какво е да водиш война с тях — отвърща монотонно той с отпуснати рамене.

— Трябва да говориш... — започва тя колебливо.

Сякаш цялата енергия в тялото на Уве се оттича от него, както стои пред тях. Може би става така заради изтощеното лице на Анита. Може би защото малката спечелена битка е едно нищо на фона на цялостното състояние на нещата. Една запушена шкода е без значение. Те ще намерят начин да се върнат. Така стана и със Соня. Винаги става така. Ще се върнат с клаузи и документи. Мъжете в белите ризи винаги печелят. А пък мъжете като Уве винаги губят хората като Соня. И нищо вече не е в състояние да я върне.

Накрая не остава нищо друго освен дълга серия от дни, в които няма какво по-смислено да направи, освен да лъска плотовете в

кухнята. Уве не може да се бори повече. В този момент е напълно сигурен. Не може повече да се бори. Не иска да се бори повече. Единственото му желание е всичко да приключи.

Парване се опитва да спори с него, но той просто затваря вратата. Тя започва да блъска, но той не я чува. Отпуска се на стола в антрето и усеща, че ръцете му треперят. Сърцето му бие толкова силно, че има чувството, че ушите му ще се пръснат. Напрежението в гърдите му е такова, сякаш необятна тъма е стъпила с ботуш на гърлото му и се отдръпва след повече от двайсет минути.

Тогава Уве заплаква.

32. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ НЕ ДЪРЖИ СКАПАН ХОТЕЛ

Соня веднъж каза, че ако някой иска да разбере хората като Уве и Руне още от самото начало, трябва да ги хване в неподходящ момент. „Това са мъже, които искат няколко простички неща от живота“, казваше тя. Покрив над главата, тиха улица, подходящия автомобил и жена, на която да останат верни. Работа, която да дава нещо ценно. Къща, където нещата се развалят от време на време, така че винаги да има с какво да се заемеш.

„Всички хора искат да живеят достойно, но достойнството е различно понятие за различните хора“ — бе казала Соня. За мъже като Уве и Руне достойнството означаваше да се справят сами, когато пораснат, следователно смятаха, че е тяхно право да не разчитат на други, когато пораснат. В желанието им да упражняват контрол имаше някаква гордост. Също и в това да се окажат прави. Да знаят по кой път да поемат, как да завинтят нещо. Мъже като Уве и Руне бяха от поколение, в което хората вършеха каквото трябва, не говореха напразно.

Тя, разбира се, знаеше, че Уве няма представа как да се справи с неназования си гняв. Трябваше да му сложи етикети. Трябваше да го категоризира по някакъв начин. И така, когато мъжете в бели ризи в общината, чиито имена нито един нормален човек не можеше да запомни, се опитваха да направят всичко, което Соня не искаше — да я накарат да спре да работи, да се изнесе от къщи, като намекваха, че е по-долно качество от хората, които могат да ходят, и я уверяваха, че умира, Уве се бореше с тях. Бореше се с документи и писма до вестници, с молби, дори със съвсем незначителни неща, като рампата в училище. Бореше се с такова упорство за нея срещу мъжете в бели ризи, че накрая ги държеше лично отговорни за онова, което се беше случило на Соня и с детето.

Накрая тя го остави в свят, чийто език той вече не разбираше.

По-късно същата вечер, след като Уве и котката похапнаха и гледаха известно време телевизия, той гаси лампата в хола и се качва на горния етаж. Котката го следва предпазливо, сякаш усеща, че той ще прави нещо, за което не я е осведомил. Тя сяда на пода в спалнята, докато Уве се съблича и се оглежда така, сякаш се опитва да измисли фокус.

Уве си ляга и лежи, докато на проклетата котка, отпуснала се в леглото от страната на Соня, ѝ трябва повече от час, за да заспи. Очевидно Уве не проявява търпение от чувство за дълг към котката, просто няма сили за разpravия. Няма да тръгне да обяснява смисъла на живота и смъртта на животно, което не е в състояние да се погрижи за собствената си козина.

Когато котката най-сетне се настанява на възглавницата на Соня и започва да хърка с отворена уста, Уве се измъква от леглото тихо, доколкото е възможно. Слиза в хола, вади пушката от скришното място зад радиатора. Вади четири мушамы, които е пренесъл от бараката за инструменти и е скрил в шкафа, за да не ги забележи котката. Започва да ги лепи за стените в антрето. След като размисля, решава, че това е най-подходящото помещение за деянието, защото има най-малка площ. Предполага, че всичко се оплесква, когато някой се застрелва в главата, а няма да му е никак приятно да остави след себе си по-мръсно, отколкото се налага. Соня мразеше мръсотията.

Отново е с обувки и костюм — мръсен и миришец на изгорели газове, но ще трябва да свърши работа. Преценява тежестта на пушката в двете си ръце, сякаш проверява центъра на тежестта ѝ. Сякаш тя ще изиграе решаваща роля за бъдещето на събитието. Обръща я, оглежда я, опитва се да прецени ъгъла на цевта, сякаш е решил да прегъне оръжието на две. Не че Уве разбира от оръжия, но иска да знае дали в общи линии е добро оръжие, или не е. Тъй като не може да провери качеството на пушката, като я ритне, той решава, че проверката може да бъде направена, като я завърти и обърне наопаки, за да види какво ще стане.

Докато прави всичко това, му хрумва, че не е много разумно да облече най-хубавите си дрехи. Костюмът ще бъде напоен с кръв, решава той. Глупаво е. Затова оставя пушката, влиза в хола, съблича се, сгъва внимателно костюма и го поставя до обувките. След това

вади писмото с инструкциите до Парване и пише: „Погребете ме в костюма“ под заглавието „Уреждане на погребението“ и поставя писмото върху купчината дрехи. Вече е подчертал ясно и недвусмислено, че не иска никакво суетене. Не иска натруфена церемония, никакви простотии. Важното е да го сложат в земята до Соня. Мястото вече е подготвено и платено, Уве трябва единствено да сложи пари в плика, за да има за транспорта.

И така, само по чорапи и бельо, Уве се връща в антрето и посяга към пушката. Вижда отражението на тялото си в огледалото в антрето. Не го е поглеждал поне от трийсет и пет години. Все още е доста мускулест и як. В много по-добра форма е от повече мъже на своята възраст. Нещо обаче се е случило с кожата му, което го кара да изглежда така, сякаш се топи, забелязва той. Изглежда ужасно.

В къщата цари съвършена тишина. В целия квартал е много тихо. Всички спят. Едва тогава Уве се сеца, че котката сигурно ще се събуди, когато проехти изстрелът. Сигурно ще уплаши горката гадинка до смърт, признава си Уве. Замисля се и накрая оставя решително пушката, влиза в кухнята и пуска радиото. Не че му трябва музика, за да отнеме собствения си живот, не че му е приятно радиото да лапа електричество, след като него вече го няма. Ако обаче котката се събуди от изстрела, може да реши, че това е част от някоя модерна попесен, каквито непрекъснато пускат по радиото напоследък. След това ще заспи. Поне така мисли Уве.

Когато се връща в антрето и грабва отново пушката, открива, че по радиото не излъчват модерни попесни. Предават местния новинарски бюлетин. Той се заслушва. Не че е важно да чуе местните новини, след като се кани да се застреля в главата, но Уве мисли, че не е зле човек да е в течение. Говорят за времето. За икономиката. За трафика. Колко е важно местните собственици на имоти да си отварят очите през уикендите, защото из града били плъзнали крадци. „Скапани хулигани“ — мърмори Уве и стиска по-здраво пушката, когато чува това.

Може да се каже напълно обективно, че с тази информация други двама хулигани — Адриан и Мисрад — са добре запознати, тъй като те небрежно се пръкват на вратата на Уве няколко секунди по-късно. Сигурно са напълно наясно, че когато Уве чува стъпките им да скърцат по снега, няма да си помисли: „Гости, колко хубаво!“, а ще си каже по-

скоро: „Мама му стара!“. Сигурно двамата са наясно, че Уве, само по чорапи и бельо, с ловна пушка на три четвърти век, ще отвори вратата също като застаряващ, полугол Рамбо от предградията. Ако бяха наясно, може би Адриан нямаше да изпищи пронизително и гласът му да проехти по цялата улица, нито да се обърне кръгом, обзет от паника, да се втурне към бараката с инструменти и да се удари така, че едва не изпада в несвяст.

След няколко вика на объркване и много шум Мисрад успява да изясни своята самоличност на най-обикновен хулиган, а не крадец-хулиган, и Уве да разбере какво става. Преди това Уве разполагаше с достатъчно време да размаха пушката пред тях и да накара Адриан да се разпищи като сирена на противовъздушна отбрана.

— Шшт! Ще събудите тъпата котка! — съска Уве гневно, когато Адриан се олюлява, а на челото му набъбва цицина като пакет равиоли. — Какво, за бога, правите тук? — пита той, обзет от ярост, все още насочил пушката към тях. — Посред нощ е!

Мисрад държи огромна торба и я оставя внимателно в снега. Адриан вдига импулсивно ръка, сякаш някой се кани да го обере, и за малко да изгуби равновесие и да падне отново в снега.

— Идеята беше на Адриан — започва Мисрад и поглежда в снега.

— Мисрад се разкри днес! — избърборва Адриан.

— Какво?

— Той... разкри се. Каза на всички, че е... — започва Адриан, но се разсейва, отчасти защото разпененият старец по долни гащи е насочил пушка към него, отчасти защото е напълно убеден, че е получил сътресение.

Мисрад изпъва гръб и кима решително към Уве.

— Казах на татко, че съм гей.

Уве го поглежда по-спокойно. Въпреки това не оставя пушката.

— Татко ненавижда гейовете. Открай време разправя, че ще се самоубие, ако някое от децата му се окаже гей — изяснява момчето.

Мълчи за кратко, след това продължава.

— Не прие добре новината. Може и така да се каже.

— Изхвърляше го! — уточнява Адриан.

— Изхвърли го — поправя го Уве.

Мисрад вдига торбата от земята и кима към Уве.

— Идеята беше глупава. Не трябваше да те притесняваме.

— С какво да ме притеснявате? — срязва го Уве.

След като е излязъл на студа по гащи, а температурата е под нулата, иска поне да разбере причината.

Мисрад си поема дълбоко въздух. Сякаш натъпква гордостта си в гърлото.

— Татко заяви, че съм болен и не съм желан под покрива му с... „неестествените си предпочитания“ — казва той и преглъща с усилие, преди да изрече думата „неестествени“.

— Защото си обратен ли? — уточнява Уве.

Мисрад кима.

— Нямам роднини в града. Щях да остана у Адриан, обаче новото гадже на майка му ще спи там и...

Млъква. Изглежда, се чувства много глупаво.

— Идеята беше адски тъпа — прошепва той и понечва да се обърне, за да си върви.

Затова пък Адриан, изглежда, открива нов интерес в разговора и пристъпва нетърпеливо през снега към Уве.

— Какво толкова, Уве! Има достатъчно място у вас! Затова си помислихме, че може да остане тук тази вечер!

— Тук ли? Това да не би да ви е тъп хотел? — отвръща Уве и вдига пушката така, че цевта сочи в гърдите на Адриан.

Адриан застива на място. Мисрад пристъпва бързо напред през снега и поставя ръка на пушката.

— Нямахте къде другаде да отидем, извинявай — шепне той и внимателно отмества пушката настрани от гърдите на Адриан.

Уве поглежда така, сякаш се опомня. Отпуска оръжието към земята. След това прави едва забележима крачка назад в антрето, сякаш чак сега е усетил студа навън, който обгръща недотам облеченото му тяло, ако може човек да се изрази дипломатично, и с крайчеца на окото си зърва снимката на Соня на стената. Червената рокля. Пътуването с автобус до Испания, когато тя беше бременна. Толкова пъти я беше молил да свали тъпата снимка, но тя все отказваше. Казваше, че и този спомен си „струва не по-малко от другите“.

Инатлива жена.

Това трябваше да бъде денят, в който Уве най-сетне умира. Вместо това на сутринта се събуди не само с котка, но и с друг човек, който живееше в къщата му. На Соня щеше да ѝ хареса. Сигурно. Тя обичаше хотелите.

33. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ОБИКОЛКА НА КВАРТАЛА, КОЯТО СЕ ОКАЗВА НЕОБИЧАЙНА

Понякога е трудно да обясниш защо някои хора неочаквано правят това или онова. Понякога, разбира се, го правят, защото знаят, че рано или късно ще го направят, така че най-добре да го направят още сега. Понякога е точно обратното — защото разбират, че е трябвало да го направят отдавна. Уве сигурно е знаел още от самото начало какво трябва да направи, но всички хора по природа са оптимисти относно времето. Все си мислим, че има достатъчно време, за да направим нещо с другите. Ще имаме достатъчно време, за да им кажем онова, което искаме. След това обаче нещо се случва и ние се хващаме за думи като „ако“.

Докато слиза по стълбите на следващата сутрин, спира в антрето. В къщата не се е усещала тази миризма, откакто Соня почина. Внимателно слиза по последните стъпала, стъпва на паркета и застава на прага на кухнята, а езикът на тялото му е като на човек, който току-що е заловил крадец на местопрестъплението.

— Ти ли препичаш хляб?

Мисрад кима притеснено.

— Да... Нали нямаш нищо против? Извинявай. Нали може?

Уве кима и забелязва, че момчето е направило и кафе. Котката е на пода и яде риба тон. Уве кима, но не отговаря на въпроса.

— Двамата с котката трябва да си направим обиколката — обяснява той вместо това.

— Може ли да дойда и аз? — пита бързо Мисрад.

Уве го стрелва с поглед, сякаш Мисрад го е спрял в безистен, където колите нямат достъп, облечен като пират, и го кара да познае под коя от трите чашки е скрита сребърната монета.

— Може би ще помогна с нещо? — продължава, изпълнено с желание момчето.

Уве излиза в антрето и пъхва крака в сабото.

— Живеем в свободна страна — мърмори той, докато отваря вратата и пуска котката да излезе.

Мисрад решава, че думите означават: „Разбира се, че можеш!“, и бързо навлича якето, слага си обувките и хуква след Уве.

— Здравейте, момчета! — провиква се Джими, когато стигат до тротоара. Появява се запъхтян зад Уве в яркозелен анцуг, който е така опънат по тялото му, че отначало Уве се пита дали е с дреха, или е намазан с боя.

— Джими! — казва задъхано Джими и подава ръка на Мисрад.

Котката, изглежда, има желание да се отрие с обич в крака на Джими, но после решава нещо друго, защото сякаш си спомня, че последния път, когато го е направила, Джими се е озовал в болница с алергичен шок. Вместо това избира по-малкото зло и се търкулва в снега. Джими се обръща към Уве.

— Обикновено те виждам да се разхождаш по това време, затова се канех да те питам дали нямаш нещо против да се присъединя. Реших да започна да спортувам!

Кима с такова задоволство, че тлъстините под брадичката му се клатят между раменете като грот по време на буря.

Уве го наблюдава с неприкрито съмнение.

— Ти обикновено по това време ли ставаш?

— Не, човече. Още не съм си лягал! — смее се той.

Затова тази сутрин котка, алергичен дебелак, обратен и човек на име Уве тръгват на обиколка из квартала.

Мисрад обяснява накратко, че двамата с баща му не се разбират и затова временно е отседнал у Уве; Джими пък не може да повярва, че Уве става по това време всеки божи ден.

— А ти защо се скара с твоя старец? — пита Джими.

— Не ти влиза в работата! — сопва се Уве.

Мисрад поглежда Уве с благодарност.

— Сериозно, мой човек. Абсолютно всяка сутрин ли излизаш? — пита ведро Джими.

— Да, за да проверя дали някой не е бил обран.

— Ама ти сериозно ли? Тук има ли кражби?

— Никога няма кражби, преди да стане първата — мърмори Уве и се насочва към паркинга за гости.

Котката поглежда Джими, сякаш не е никак впечатлена от желанието му за физическо натоварване. Джими се цупи и докосва корема си, очевидно убеден, че вече е свалил част от излишното тегло.

— Ти разбра ли за Руне? — провиква се той и забързано подтичва след Уве.

Уве не отговаря.

— От социалните ще дойдат да го приберат — обяснява Джими, когато го настига.

Уве отваря бележника си и започва да преглежда регистрационните номера на автомобилите. Джими приема мълчанието му като покана да продължи да говори.

— Накратко, Анита помолила да ѝ помогнат допълнително у дома. Руне е напълно прецакан и тя не може да се справя. Тогава обаче социалните проучили въпроса, обадил се някакъв тип и заявил, че това не е по силите ѝ. Затова сега ще затворят Руне в една от онези институции. Анита казала, че това няма да го бъде, че вече дори не им иска помощ. Тогава обаче онзи тип взел, че се вбесил, и започнал да гаднее с нея. Раздрънкал се, че не можела да върне проучването назад, че сама била поискала да стане така. Сега след проучването това трябвало да се направи. Нямамо никакво значение какво иска или не иска тя, защото онзи от социалните вече бил пуснал машината в ход.

Джими мълчи и кима към Мисрад с надеждата да види някаква реакция.

— Кофтейшън... — заявява колебливо Мисрад.

— Адски кофтейшън! — кима Джими и горната част на тялото му се разтърсва.

Уве пъхва химикалката и бележника във вътрешния джоб на якето и се насочва към боклука.

— На тях им трябва цяла вечност, за да вземат подобно решение. Разправят, че щели да го откарат веднага, но няма да го пипнат с пръст през следващата година-две — сумти той.

Уве е наясно как работи проклетата бюрократична машина.

— Ама... те вече са взели решение, човече — казва Джими и се почесва по косата.

— Мама му стара, да обжалват! Ще отнеме години! — заявява Уве сърдито и минава покрай младежа.

Джими го поглежда така, сякаш се опитва да прецени дали си струва да полага усилие да го последва.

— Ама тя вече го е направила! Пише писма и каквото там трябва от две години!

Уве не спира, когато чува това. Само забавя крачка. Тежките стъпки на Джими хрущят в снега.

— Две години ли? — пита той, без да се обърне.

— Кажи-речи толкова — отвръща Джими.

Уве, изглежда, пресмята месеците наум.

— Лъжа. Соня щеше да знае — отвръща небрежно той.

— Беше ми забранено да споменавам пред Соня. Анита не искаше да ѝ казва. Нали знаеш...

Джими млъква. Свежда очи към снега. Уве се обръща към него. Вдига вежди.

— Какво да знам?

Джими си поема дълбоко дъх.

— Тя... тя мислеше, че ти си имаш достатъчно проблеми — отвръща тихо той.

Мълчанието, което следва, е толкова напрегнато, че човек може да го разреже с брадва. Джими не вдига поглед. Уве пък мълчи. Влиза при контейнерите за боклук. Излиза. Влиза под навеса за велосипеди. Излиза. Изглежда, е разбрал. Последните думи на Джими са надвиснали като плащ над движенията му. У него се надига необясним гняв, набира скорост в гърдите му също като торнадо. Дръпва вратата с неподозирана ярост. Изритва праговете. Когато Джими започва да мърмори: „Сега вече всичко е прецакано, човече, сега ще настанят Руне в дом!“, Уве трясва вратата толкова силно, че стените на бараката за кофи се разтърсват. Той застава мълчаливо пред тях и диша все по-тежко.

— Добре ли си... Кажи? — пита Мисрад.

Уве се обръща и посочва Джими с едва овладяна ярост.

— Така ли се е изразила? Не е помолила Соня за помощ, защото сме си имали достатъчно проблеми, така ли?

Джими кима притеснено. Уве забожда поглед в снега, а гърдите му се надигат тежко под якето. Пита се как ли щеше да приеме Соня нещата, ако беше разбрала. Ами ако бе научила, че най-добрата ѝ

приятелка не е помолила за помощ, защото Соня си имала „достатъчно проблеми“? Това щеше да разбие сърцето ѝ.

Понякога е трудно да се обясни защо някои хора неочаквано правят онова, което правят. Уве сигурно бе знаел открай време какво трябва да направи, на кого да помогне, преди да умре. Само че ние, хората, сме оптимисти, когато става въпрос за време, мислим си, че ще ни остане време за останалите. Ще имаме време, за да им кажем каквото трябва.

Време да се обърнем към тях.

Уве отново се обръща към Джими. Изражението му е мрачно.

— Две години ли каза?

Джими кима. Уве прочиства гърлото си. За пръв път не е сигурен.

— Мислех, че едва сега започва. Мислех, че... Мислех си, че имам повече време — мърмори той.

Джими, изглежда, се опитва да разбере на кого говори Уве.

Уве вдига поглед.

— И сега ще дойдат да го отведат? Сериозно? Няма да има бюрократични дивотии, обжалване и разни подобни простотии. Напълно сигурен ли си?

Джими кима отново. Отваря уста, за да каже нещо, но Уве вече е тръгнал. Крачи между къщите като човек в уестърн, който се кани да отмъщава за несправедливостите. Завива при къщата в дъното, където се намира ремаркетът, препречило пътя на бялата шкода; блъска вратата с такава сила, че е трудно да се определи дали тя ще се отвори, преди той да я разбие. Анита отваря уплашена. Уве влиза в антрето.

— Имаш ли документите от властите?

— Да, но аз мислех, че...

— Дай ми ги!

Като си припомня, Анита ще разкаже на съседите, че не е виждала Уве толкова разгневен от 1977 г., когато стана въпрос за сливане на „Сааб“ и „Волво“.

34. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И МОМЧЕТО ОТ СЪСЕДНАТА КЪЩА

Уве е донесъл син пластмасов стол, за да го намести в снега и да седне на него. Тази работа може да отнеме известно време. Винаги става така, когато разказва на Соня нещо, което знае, че няма да ѝ хареса. Внимателно почиства снега от надгробния камък, за да се виждат добре.

За по-малко от четирийсет години какви ли не хора са минали през къщите в квартала. Къщата между тази на Уве и Руне беше собственост на тихи, шумни, любопитни, нетърпими и почти незабележими обитатели. Там живяха семейства, чиито тийнейджъри пикаеха на оградата, когато бяха пияни, семейства, които се опитваха да засадят без одобрение храсти в градината си, и семейства, на които им беше хрумнало, че искат да боядисат къщата си в розово. Ако имаше въпрос, по който Уве и Руне бяха единодушни, независимо колко силна бе враждата помежду им по онова време, той бе, че онези, които живеят в съседната къща, са пълни кретени.

В края на осемдесетте къщата купи човек, който беше нещо като управител на банка — „инвестиция“, чу го Уве да се хвали пред брокера. Той на свой ред даваше под наем къщата на сериозни наематели. Едно лято я даде на трима мъже, които направиха дързък опит да я превърнат в свободна зона за нашествие на наркомани, проститутки и криминални елементи. Партилата продължаваха денонощно, счупени стъкла от бирени бутилки бяха осеяли като конфети тясната алея между къщите, музиката дънеша толкова силно, че картините в хола на Соня и Уве падаха.

Уве отиде да сложи край на това безобразие и младежите му се изсмяха. Когато той отказа да си тръгне, единият го заплаши с нож. Когато Соня се опита да им набие разум в главите, те я нарекоха „парализирана дърта крава“. Същата вечер надуха музиката още по-силно и когато Анита в пълно отчаяние излезе и им се разкреця, те я замериха с бутилка, която разби прозореца на хола им с Руне.

Тази идея очевидно беше съвсем лоша.

Уве веднага се замисли да отмъсти, като проучи финансовите дела на наемодателя им. Позвъни на адвокати, на данъчните, за да сложи край на отдаването на къщата под наем, и имаше намерение да упорства, дори ако се наложи да отнесе случая до „тъпия Върховен съд“, както се изрази пред Соня. Така и не му остана време да осъществи идеята си.

Късно една вечер видя Руне да върви към паркинга, стиснал в ръка ключовете от колата си. Когато се върна с найлонов плик, Уве нямаше представа какво има вътре. На следващия ден полицията дойде и отведе тримата младежи в белезници и ги обвини в притежание на огромно количество наркотици, които след анонимен сигнал били открити в бараката им за инструменти.

Уве и Руне бяха на улицата, когато това се случи. Погледите им се срещнаха. Уве се почеса по брадичката.

— Аз дори не знам откъде да купя наркотици — призна замислено той.

— На улицата зад гарата — уточни Руне, пъхнал ръце в джобовете. — Поне така съм чувал — добави той с доволна усмивка.

Уве кимна. Дълго стояха усмихнати.

— Колата добре ли върви? — попита най-сетне той.

— Като швейцарски часовник — усмихна се Руне.

След това поддържаха добри отношения цели два месеца. После, както трябваше да се предполага, се скараха отново, този път заради отоплителната система. Но пък дотогава беше хубаво, както бе казала Анита.

През следващите години наемателите идваха и си отиваха, а Уве и Руне търпяха и понасяха повечето. Перспективата може да окаже голямо влияние върху репутацията на хората.

Едно лято през деветдесетте в къщата се нанесе жена с дебеличко момченце на около девет, което Соня и Анита веднага харесаха. Бащата на момчето ги напуснал при раждането на малкия. Поне така научиха Соня и Анита. Як мъж на около четирийсет, който сега живееше с тях, чийто дъх и двете жени по възможност се опитваха да избегнат, беше новата любов на майката. Рядко се

прибираше и Анита и Соня избягваха да задават прекалено много въпроси. Бяха решили, че момичето е открило в него качества, които те двете може би не разбират.

„Той се грижи за нас, знаете как е, не е лесно да си самотна майка“ — обясни тя с храбра усмивка и жените от двете съседни къщи повече нищо не попитаха.

Първия път, когато чуха крясъците на дебеловратия през стените, те си казаха, че всеки трябва да си гледа работата и дома. На втория път си казаха, че всички семейства се карат понякога и едва ли е нещо сериозно.

Когато обаче дебеловратият замина, Соня покани жената и момчето на кафе. Жената обясни с пресилен смях, че отворила вратата на шкафа прекалено рязко и така си направила синина. Вечерта Руне бе срещнал дебеловратия на паркинга. Личало му, че е пиян.

През следващите две вечери съседите чува крясъци за пореден път, по пода падаха хвърлени вещи. Чува как жената извика от болка, а след това и плача на деветгодишното момченце, което молеше мъжа да спре. Тогава Уве излезе и застана отвън. Руне вече го чакаше.

Бяха по средата на най-разгорещената си битка за власт в сдружението на живеещите. Не си бяха проговаряли повече от година. Сега обаче просто се спогледаха и се прибраха в къщите си, без да кажат и дума. Две минути по-късно се срещнаха облечени отвън. Звъннаха на звънеца; побойникът им се нахвърли в мига, в който отвори вратата, но първият удар на Уве попадна в носа му. Мъжът се олюля и падна, стана, грабна кухненски нож и се втурна към Уве. Така и не успя да се добере до него. Едрият юмрук на Руне го поразил като дървен чук. Този Руне явно е бил голяма работа на младини. Бе неразумно човек да се изправя срещу юмруците му.

На следващия ден мъжът напусна къщата и никога повече не се върна. Младата жена остана да спи при Анита и Руне цели две седмици, преди да се осмели да се прибере отново у дома си заедно с момченцето. Тогава Руне и Уве отидоха в града, в банката, и вечерта Соня и Анита обясниха на младата жена, че може да приеме сумата или като подарък, или като заем, както предпочита. Обсъждане нямало да има. Ето как младата жена остана със сина си, дебелото момченце, което обичаше компютрите. Казваше се Джими.

Уве се навежда напред и поглежда сериозно надгробния камък.

— Все си мислех, че ще разполагам с повече време, за да направя... всичко.

Тя не отговаря.

— Знам как се чувстваш, когато създавам неприятности, Соня. Само че този път трябва да проявиш разбиране. Човек не може да набие разум в главите на тези хора.

Той свива показалец в дланта си. Надгробният камък остава на място, без да каже нищо, но Уве няма нужда от повече думи, за да разбере какво мисли тя. Тихият подход винаги е бил предпочитаният ѝ начин на действие, когато двамата се разправят за нещо. Независимо дали е жива, или мъртва.

На сутринта Уве се обади на социалната служба или както там се нарича. Позвъни от дома на Парване, защото вече нямаше телефон. Парване го посъветва да се държи „приятелски и да проявява разбиране“. Не започна добре, защото след малко свързаха Уве с „отговорния служител“. Оказа се пушачът в бялата риза. Той веднага се загрижи за малката си шкода, все още паркирана в края на уличката пред дома на Руне и Анита. Уве можеше да започне преговорите, като подходи разумно и се извини, че е създал неудобство на пушача. Щеше да е много по-добре, отколкото да се разсъска: „Научихте ли се най-сетне да четете къде какво пише? Неграмотен тъпак!“.

Следващият ход на Уве бе да се опита да убеди човека, че не може да прати Руне в дом. Пушачът уведоми Уве, че „неграмотен тъпак“ е доста неподходящ подбор на думи, след като повдига такъв въпрос. Последва дълга размяна на обиди и от двете страни, преди Уве да заяви пределно ясно, че така няма да се получи. Никой не можел да се появи изневиделица и да извади човек от дома му и да го захвърли в някаква институция само защото спомените му давали отклонения. На тези думи мъжът отвърна студено, че заради състоянието, в което се намира, за Руне нямало значение къде ще бъде закаран. Уве избълва серия от обиди. Накрая мъжът в бялата риза каза нещо много глупаво.

— Вече е взето решение. Проучването отне две години. Не можеш да направиш нищо, Уве. Нищичко. Абсолютно нищо.

След тези думи затвори.

Уве погледна Парване. Погледна Патрик. Тресна мобилния на Парване върху масата в кухнята и избоботи, че имали нужда от нов план. „Незабавно!“ Парване го погледна с нещастен вид, но Патрик кимна веднага, сложи си обувките и изчезна навън. Сякаш бе чакал Уве да изрече точно тези думи. Пет минути по-късно за огромно неудовлетворение на Уве, той се върна с тъпия Андерш от съседната къща. След тях се бе помъкнал Джими.

— Този пък какво търси тук? — посочи Уве надувкото.

— Нали имаш нужда от план? — облещи се Патрик и кимна към надувкото, който имаше изключително самодоволен вид.

— Андерш е нашият план! — изстреля Джими.

Андерш огледа антрето. Очевидно се почувства неловко от изражението на Уве. Патрик и Джими го избутаха в хола.

— Хайде, кажи му! — настоя Патрик.

— Какво да ми каже?

— Добре, разбрах, че имаш проблеми със собственика на шкодата, нали? — започна Андерш и погледна нервно Патрик.

Уве кимна нетърпеливо в очакване надувкото да продължи.

— Досега не съм ти казвал къде работя, нали? — продължи предпазливо Андерш.

Уве пъкна ръце в джобовете си. Застана по-спокойно. Тогава Андерш му каза. Дори Уве трябваше да признае, че възможността е чудесна.

— Къде криеш оная руса мацка... — започна той, след като Андерш приключи, но замълча, когато Парване го изрита по крака. — Гаджето си — поправи се той.

— А, разделихме се. Тя се изнесе — отвърна Андерш и погледна обувките си.

След това обясни, че очевидно тя се била разстроила, че Уве воюва с нея и с кучето ѝ. Само че възмущението ѝ било едно нищо в сравнение със състоянието, в което изпаднала, когато Андерш разбрал, че Уве нарекъл кучето ѝ „помияр“ и не сдържал усмивката си.

Стана така, че когато заклетият пушач се върна на улицата, придружен от полицаи, който да нареди на Уве да освободи автомобила, и шкодата, и ремаркетото бяха изчезнали. Уве стоеше пред къщата си, спокойно пъкнал ръце в джобовете, докато противникът му изгуби самообладание и не го заля с обиди. Уве твърдеше, че няма

никаква представа какво е станало, но изтъкна приятелски, че тази работа нямаше да се случи, ако пушачът се бе съобразил със знака, че е забранено влизането на моторни превозни средства. Очевидно изпусна малката подробност, че Андерш бе собственик на фирма за извозване на автомобили и че един от паяците му е вдигнал шкодата по обяд, след което са я пуснали в кариера за чакъл на четирийсет километра извън града. Когато полицаят тактично попита дали Уве е видял нещо, Уве погледна човека с бялата риза право в очите и отговори:

— Не знам. Може и да съм забравил. На моята възраст човек започва да си губи ума.

Когато полицаят се огледа и попита защо Уве стои на улицата, след като няма нищо общо с изчезването на шкодата, Уве невинно сви рамене и погледна отново мъжа в бялата риза.

— Няма нищо интересно по телевизията.

От гняв лицето на пушача пребледня, докато накрая, ако това изобщо бе възможно, стана по-бяло от ризата. Мъжът хукна нанякъде, но преди това заяви, че „тази работа изобщо не била приключила“. Разбира се, че не беше. Час по-късно Анита отвори вратата на куриер, който ѝ предаде препоръчано писмо от общината. То бе подписано и в него се посочваше времето и датата на „прехвърлянето на пациента“.

Ето защо сега Уве стои пред надгробния камък на Соня и едва успява да каже колко много се извинява.

— Човек така се увлича, когато се бори с хората. Истината е следната: просто се налага да ме почакаш още малко. В момента нямам време да умра.

След това изравя старите измръзнали цветя от земята, насажда новите, изправя се, сгъва стола и тръгва към паркинга, докато мърмори нещо, което много наподобява на „в момента се води война, мама му стара“.

35. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И СОЦИАЛНАТА НЕКОМПЕТЕНТНОСТ

Когато обзетата от паника Парване се втурва в антрето на Уве и продължава към тоалетната, без дори да каже „добро утро“, Уве веднага си задава въпроса как е възможно човек да трябва да ходи в тоалетната, двайсет секунди след като е излязъл от собствения си дом. Само че „адът не познава друга фурия като Бременната жена“, бе му казала веднъж Соня. Затова той мълчи.

Съседите твърдят, че той е „различен човек“ напоследък, че никога досега не са го виждали така „ангажиран“ с нещо. Но Уве обяснява с раздражение, че това е само защото не са го виждали „ангажиран“ конкретно с тази работа.

Патрик разправя, че той се стрелка между къщите и блъска вратите непрекъснато като „разгневен робот от бъдещето“. Уве няма представа какво означава това. Въпреки това вечер прекарва часове с Парване и момичетата, докато Патрик се старее, поне доколкото е възможно, да не му позволява да пипа компютъра, когато иска да покаже нещо. Джими, Мисрад, Адриан и Андерш също са там. Джими непрекъснато се опитва да кръсти кухнята на Парване и Патрик „Звездата на смъртта“, а Уве „Дарт Уве“. Мислиха над безброй планове през следващите дни — включително да сложат марихуана в бараката за инструменти на онзи с бялата риза, както би предложил Руне, но след няколко нощи Уве се предава. Кима мрачно, иска да използва телефона и се затътря в съседната стая.

Не му е приятно. Но на война — като на война.

Парване излиза от тоалетната.

— Готова ли си? — пита той, сякаш се опасява, че става въпрос за полувреме.

Тя кима, докато излизат, и тогава забелязва нещо в хола и спира. Уве стои на вратата и много добре знае какво е зяпнала.

— Това е... А! Какво толкова, не е кой знае какво — мърмори той и се опитва да я накара да излезе.

Тъй като тя не помръдва, той изритва рамката на вратата.

— Просто събираше прах. Лъснах го, пребоядисах го и сложих лак, нищо повече. Не е кой знае какво — мърмори раздражено той.

— О, Уве! — прошепва Парване.

Той продължава да рита прага.

— Можем да го минем с шкурка и да го пребоядисаме в розово. Ако се окаже женско де — продължава да мърмори той.

Прочиства гърлото си.

— Или ако е момче. Сега използват розово и за момченца, нали?

Парване поглежда синьото креватче и покрива устата си с ръка.

— Ако ревнеш, няма да ти го дам — предупреждава я Уве.

Когато тя се разплаква, Уве въздиша — „проклети жени“ — след това се обръща и излиза навън.

Половин час по-късно мъжът в бялата риза гаси цигарата с обувка и блъска по вратата на Анита и Руне. Води трима мъже в униформи на медицински братя, сякаш очаква върла съпротива. Когато дребната, крехка Анита отваря вратата, тримата мъже изглеждат засрамени от себе си, докато онзи в бялата риза пристъпва към нея и размахва документ, сякаш държи брадва в ръка.

— Време е — информира я той нетърпеливо и се опитва да влезе в антрето.

Тя обаче застава на пътя му. Доколкото дребен човек като нея може да препречи пътя.

— Не! — отсича тя и не отстъпва.

Мъжът в бялата риза спира и я поглежда. Клати уморено глава и свива устни, докато устата му почти докосва носа.

— Имаше две години, за да го направиш по лесния начин, Анита. Вече е взето решение. Окончателно е.

Опитва се да мине покрай нея, но Анита е застанала на прага, непоклатима като дъвен побит камък.

Тя си поема дълбоко въздух, без да откъсва очи от неговите.

— Що за любов е това, ако се откажеш от някого, когато стане трудно? — изплаква тя, а гласът ѝ трепери от мъка. — Да изоставиш

човек, когато стане трудно? Кажете ми, що за любов е това?

Мъжът свива устни. Има нервен тик около скулите.

— През повечето време Руне дори не знае къде се намира, проучването показва, че...

— Само че аз знам! — прекъсва го Анита и сочи тримата медицински братя. — Аз знам! — провиква се тя.

— И кой ще се грижи за него, Анита? — пита риторично той и клати глава. След това пристъпва напред и дава знак на трите сестри да го последват в къщата.

— Аз ще се грижа за него! — отговаря Анита, погледът ѝ е буреносен, като на морско погребение.

Мъжът в бялата риза продължава да клати глава и се промъква покрай нея. Едва тогава забелязва сянката зад гърба ѝ.

— И аз — заявява Уве.

— И аз — добавя Парване.

— И аз! — не остават по-назад Патрик, Джими, Андерш, Адриан и Мисрад, настъпват напред и едва не падат един върху друг.

Мъжът в бялата риза спира. Присвива очи.

Неочаквано жена в износени дънки и яке, което личи, че ѝ е голямо, пристъпва напред с диктофон в ръка.

— Аз съм от местния вестник — представя се Лена, — и бих искала да ви задам няколко въпроса.

Мъжът в бялата риза я наблюдава дълго. След това се обръща към Уве. Двамата се гледат в мълчание. Лена, журналистката, вади папка с документи от чантата си. Тиква ги в ръцете му.

— Това са всички пациенти, за които вие и вашият отдел отговаряте през последните години. Всички хора като Руне, които са били отведени в дом против желанието на роднините им. Тук са и нередностите, които са се случвали в грижите за гериатрици — все случаи, които са били ваши. Тук са и случаите, в които правилата са били потъпквани и не са били следвани коректните процедури — заявява тя.

Казва го така, сякаш му връчва ключовете за кола, спечелена от лотарията. След това се усмихва.

— Като журналист съм забелязала, че първите, които нарушават правилата на бюрокрацията, са самите бюрократи.

Мъжът в бялата риза не благоволява да я погледне. Той не откъсва очи от Уве. Нито един от двамата не проговаря. Мъжът в бялата риза бавно стиска зъби.

Застаналият зад Уве Патрик прочиства гърлото си и изскача от къщата на патериците си, след което кима към документите в ръцете на мъжа.

— Освен това разполагаме с банковите ви извлечения от последните седем години. Имаме копия на всички билети за самолети и влакове, които са купувани с вашата карта, и хотелите, в които сте отседнали. И уебисторията на служебния ви компютър. И мейл кореспонденцията ви — както служебна, така и лична...

Мъжът плъзва очи от единия към другия. Стиснал е зъби толкова здраво, че лицето му е пребледняло.

— Не че има нещо, което искате да пазите в тайна — подсмивва се Лена.

— Не, разбира се — подкрепя я Патрик.

— Но да знаете...

— Когато започнат да ровят в нечие минало...

— Обикновено се намира нещичко, което човек иска да опази само за себе си — довършва Лена.

— Нещо, което предпочита да... забрави — изяснява Патрик и кима към хола, откъдето наднича Руне.

Там е включен телевизорът. Носи се аромат на прясно кафе. Патрик вдига една от патериците си и побутва купчината документи в ръцете на мъжа, а по ризата му полепва сняг.

— На ваше място бих си прегледал сърфинг историята в интернет — обяснява той.

След това всички се изправят срещу него. Анита и Парване, журналистката и Патрик, и Уве, Джими и Андерш, и мъжът в бялата риза и тримата братя мълчат за няколко секунди преди играчите на покер, които са заложили всичко, с което разполагат, да сложат картите си на масата.

Най-сетне след мълчанието, в което не се чува дори някой да си поеме дъх, мъжът в бялата риза започва да прехвърля бавно документите в ръцете си.

— Откъде взехте всичко това? — съска той и свива рамене близо до главата.

— От интерНЕТ! — изфучава Уве, рязко и гневно, и излиза от къщата на Руне и Анита, свил юмруци до бедрата.

Мъжът в бялата риза отново вдига поглед. Лена прочиства гърло и побутва купчинката.

— Може и да няма нищо незаконно в тези сведения, но редакторът ми със сигурност ще ги огледа внимателно, а на отдела ви ще бъдат нужни месеци, докато изтърпи процедурата по закон. Може и години да отнеме... — Тя поставя нежно ръка на рамото на човека. — Така че според мен най-лесно е за всички да ни оставите — шепне тя.

И тогава, за огромна изненада на Уве, дребният прави точно това. Обръща се и си тръгва, последван от тримата братя. Завива зад ъгъла и изчезва също както сенките, когато слънцето се изкачи високо в небето. Или като престъпниците в края на някоя история.

Лена кима доволно към Уве.

— Казах ти, че човек трябва да има сили, за да се пребори с журналист!

Уве пъха ръце в джобовете.

— Не забравяй какво ми обеща — ухилва се тя.

Уве пъшка.

— Между другото, ти прочете ли писмото, което ти изпратих?

Той клати глава.

— Прочети го! — настоява тя.

Уве отговаря с нещо като „да, добре“ или може би с гневна въздишка през носа. Така и не става ясно.

Когато Уве си тръгва от къщата час по-късно, той е провел тих, дълъг разговор с Руне. Двамата с Руне трябваше да обсъдят разни неща „без прекъсване“, обясни раздразнено той, преди да прати Парване, Анита и Патрик в кухнята.

Ако Анита не знаеше какво е състоянието на Руне, можеше да се закълне, че през следващите минути съпругът ѝ се изсмя няколко пъти.

36. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И УИСКИТО

На човек му е трудно да признае, че греши. Особено когато е грешал години наред.

Соня казваше, че Уве е признал грешката си един-единствен път през всичките години, откакто са се оженили, и това било в началото на осемдесетте, след като се е съгласил с нея за нещо, което по-късно се оказало грешно. Самият Уве твърдеше, че това е гадна лъжа. Беше признал единствено, че тя греши, но тя не го признаваше.

— Да обикнеш някого, е като да се преместиш в къща — казваше Соня. — Първоначално се влюбваш във всичко ново, всяка сутрин се удивяваш, че нещата са твои, сякаш се страхуваш, че някой неочаквано ще се втурне вътре и ще обясни каква ужасна грешка е станала, че няма начин да живееш на това прекрасно място. С течение на годините стените се зацапват, дървото се напуква, вече обичаш къщата не толкова заради съвършенството ѝ, а заради недостатъците. Вече познаваш всички кътчета и ъгълчета. Знаеш как да накараш ключа да не заяжда, когато навън е студено. Знаеш коя от дъските поддава, когато стъпиш върху нея, как да отвориш вратата на гардероба, без да скърца. Това са малките тайни, които превръщат дома ти в истински дом.

Уве, разбира се, предполагаше, че той е вратата на гардероба в този пример. От време на време, когато се ядосаше, чуваше Соня да мърмори: „Понякога се чудя дали може нещо да се направи, след като основата е нестабилна още от самото начало“. Той много добре знаеше какво намеква тя.

— Казвам, че зависи от цената на дизеловото гориво. И колко гълта на километър — отбелязва с безразличие Парване, намалява, когато стигат на червен светофар, и се опитва с пъшкане да се намести на седалката.

Уве я поглежда с огромно разочарование, сякаш не е чула и дума от онова, което той е казал. Той е направил усилие да обучи Бременната в основното, когато притежаваш автомобил. Обясни, че

човек трябва да сменя колата си на всеки три години, ако не иска да губи пари. Обясни подробно всичко, което знаеха хората, които разбираха, а именно че човек трябва да изминава поне двайсет хиляди километра на година, за да спести пари, като си купи кола на дизел, а не на бензин. А какво направи тя? Раздрънка се, както обикновено изрази несъгласие, опита се да спори за неща като „не е възможно да спестяваш пари, като си купуваш нов автомобил“, че много зависи от това „колко струва колата“. Накрая зададе тъп въпрос.

— Защо?

— Защото! — отсече Уве.

— Точно така — отвърна Парване и вдигна нагоре очи по онзи начин, който кара Уве да подозира, че се съмнява в авторитета му по въпроса, както обикновено прави.

Няколко минути по-късно тя спира на паркинга от другата страна на улицата.

— Ще чакам тук — заявява тя.

— Не пипай настройките на радиото — нарежда Уве.

— Нямам такова намерение — цвили тя с онази усмивка, която Уве намрази през изминалите няколко седмици.

— Беше хубаво, че дойде вчера — добавя тя.

Уве отвърща със звук, който не е точно дума, по-скоро продухване на въздушните му пътища. Тя го гали по коляното.

— Момичетата много се зарадваха, когато дойде. Харесват те.

Уве слиза от колата, без да отговори. Вечерята снощи си беше наред, не може да отрече. Според него обаче не трябва да се вдига толкова шум около едно готвене, колкото вдига Парване. Месо, картофи и сос са нещо напълно достатъчно. Ако обаче човек трябва да усложнява всичко като нея, Уве е готов да се съгласи, че ориз с шафран става за ядене. Така си е. Затова изяде две порции. А котката изяде една и половина.

След вечеря, докато Патрик миеше чиниите, тригодишното настоя Уве да ѝ разкаже приказка за лека нощ. Уве откри, че е трудно да набие разум в главата на малкото тролче, защото тя не разбираше от нормални аргументи, затова я последва недоволено по коридора към стаята ѝ, седна на леглото и зачете с „типичния за Уве ентусиазъм“, както Парване веднъж го определи, въпреки че Уве нямаше представа какво, по дяволите, означаваше това. Когато тригодишното заспа с

глава отчасти на ръката му, отчасти върху отворената книга, Уве остави и нея, и котката на леглото и угаси светлината.

На връщане по коридора мина покрай стаята на седемгодишното. Момиченцето седеше пред компютъра, разбира се, барабанеше по клавиатурата и се заплесваше. Май всички деца си губеха времето с това. Патрик му беше обяснил, че се е опитал да ѝ даде по-нови игри, но тя искала да си играе само на първата, при което Уве изпита топлина към седемгодишното и компютърната ѝ игра. Уве харесваше хората, които не правеха онова, което Патрик им казваше.

По стените в стаята ѝ имаше закачени рисунки — повечето скици в черно и бяло. Не можеше да отрече, че не са лоши, при положение че бяха създадени при липсата на дедуктивни способности и с недоразвитата моторна функция на седемгодишното. Хора нямаше. Само къщи. Уве остана силно заинтригуван.

Влезе в стаята и застана до момиченцето. То вдигна поглед от компютъра с обичайното си кисело изражение, с което показваше, че не е очаровано от присъствието му. Когато обаче Уве остана на място, детето му посочи преобърнатата пластмасова кутия на пода. Уве седна върху нея. Момиченцето започна да му обяснява тихо, че играта е за строежа на къщи, а след това за създаването на градове от тези къщи.

— Харесвам къщите — прошепна детето.

Уве го погледна. То погледна него. Уве посочи екрана с пръст и остави огромен отпечатък, когато докосна празното място в града и попита какво ще стане, ако притисне това място. Детето премести курсора, натисна и компютърът в миг постави там къща. Уве гледаше подозрително. След това се намести удобно върху пластмасовата кутия и посочи друго празно място. Два часа и половина по-късно Парване пристигна и гневно заплаши, че ще изключи компютъра, ако не престанат на секундата.

Уве беше на прага и се канеше да си тръгва, когато седемгодишното подръпна внимателно ръкава на ризата му и посочи рисунката на стената до него.

— Това е твоята къща — прошепна тя, сякаш споделяше тайна.

Уве кимна. Тези две деца може и да не бяха напълно безполезни.

Оставя Парване на паркинга, пресича улицата, отваря стъклената вратата и влиза. Кафенето е празно. Духалката на тавана кашля, сякаш е задръстена от цигарен дим. Амел седи зад барплота в изцапана с петна риза и бърше чаши с бяла кърпа.

Набитото му тяло се е свило, сякаш току-що е изпуснал дъха си. По лицето му е изписана смесица от дълбока тъга и неутешим гняв, каквато единствено мъжете от неговото поколение и от неговата част на света са способни да изпитват. Уве остава на мястото си, в средата на заведението. Двамата мъже се наблюдават в продължение на около минута. Единият не е могъл да изхвърли хомосексуален от дома си, а другият не е могъл да не го направи. Накрая Уве кима мрачно и сядна на един от столовете на бара.

Скръства ръце и поглежда студено Амел.

— Няма да откажа уискито, ако предложението все още е в сила.

Гърдите на Амел се вдигат и отпускат няколко пъти под изцапаната риза. Отначало сякаш се колебае дали да не отвори уста, след това премисля. Довършва чашите в мълчание. Сгъва кърпата и я поставя до машината за кафе. Влиза в кухнята, без да каже и дума. Връща се с две чаши и бутилка, буквите — непознати за Уве. Поставя ги на бара между тях.

Човек трудно признава, когато сгреши. Особено когато е бъркал прекалено дълго време.

37. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И КУП КОПЕЛЕТА, КОИТО СИ ВРАТ НОСОВЕТЕ

— Много се извинявам за това — просъсква гласът на Уве. Той избърсва снега от надгробния камък. — Нали знаеш как е. Хората вече нямат никакъв респект към личните граници. Намъкват се в къщата ти, без да чукат, и създават такава суматоха, че вече не можеш да седнеш на спокойствие дори в клозета — обяснява той, докато изравя измръзналите цветя от земята и притиска новите в снега.

Поглежда я, сякаш очаква тя да кимне в знак на съгласие. Тя, разбира се, не реагира. Котката сяда в снега до Уве, сякаш е напълно съгласна. Особено за онази част, че не можеш да отидеш на спокойствие до тоалетната.

Лена дойде на сутринта, за да остави един брой от вестника. Той беше на първа страница, типичният кисел дъртофел. Беше удържал на думата си и позволи да го интервюира. Нямахме обаче да се усмихва като магаре пред фотоапарата, каза го пределно ясно.

— Фантастично интервю — заяви гордо тя.

Уве не отговори, но това никак не я притесни. Тя му се стори нетърпелива и запристъпва на място, докато гледаше часовника си, сякаш бързаше.

— Няма да те задържам — измърмори Уве.

Вместо отговор тя, като че бе тийнейджърка, едва сдържа смеха си.

— Двамата с Андерш ще ходим да караме кънки на езерото!

При думите ѝ Уве кимна; реши, че с това разговорът е приключил, и затвори вратата. Пъхна вестника под изтривалката; щеше да попива снега и кишата, които внасяха котката и Мисрад.

Когато се върна в кухнята, зае се да почисти всички реклами и вестници, които Адриан беше оставил с пощата (Соня може и да беше

успяла да научи негодника да чете Шекспир, но очевидно той не можеше да прочете надписа „Без реклами“).

На дъното на купчинката откри писмо от Лена, същото, което Адриан беше донесъл, когато звънна за пръв път на вратата на Уве.

Тогава момчето поне натисна звънеца — сега обаче просто влизаше и излизаше, сякаш живееше тук, негодуваше Уве, докато поднасяше писмото към кухненската лампа, все едно проверяваше банкнота. След това посегна към нож от чекмеджето на масата. Соня побесняваше всеки път, когато той използваше кухненски нож, за да отвори писмо, вместо да посегне към специалния нож за хартия.

Скъпи Уве,

Моля те да ме извиниш, че се свързвам с теб по този начин. Лена от вестника ми каза, че не искаш да се вдига шум, но бе така любезна да ми даде адреса ти. За мен случилото се е много важно, а не искам да съм от хората, които пропускат да го кажат, Уве. Уважавам нежеланието ти да ти благодарят лично, но ми се иска поне да те представя на хора, които винаги ще ти бъдат благодарни за куража и самоотвержеността. Вече няма хора като теб. Благодарността дори не може да изрази онова, което чувствам.

Писмото беше подписано от мъжа в черния костюм и сив балтон, когото Уве вдигна от релсите, след като той припадна. Лена бе казала на Уве, че припадъкът бил причинен от рядка болест на мозъка. Ако не я бяха открили и не бяха започнали да я лекуват, след няколко години тя щеше да се окаже фатална.

„Може да се каже, че си му спасил живота два пъти“ — бе възкликнала тя с глас, който накара Уве да съжалява, че не я бе оставил заключена в гаража си, когато имаше възможност.

Той сгъна писмото и го прибра в плика. Вдигна снимката. От нея го гледаха три деца, най-голямото тийнейджър, а останалите — приблизително на възрастта на най-голямата дъщеря на Парване. Не че го гледаха, по-точно казано, лежаха едно върху друго, всяко стиснало водна пушка, и очевидно се смееха или може би просто пицяха. Зад

тях беше застанала руса жена на около четирийсет и пет, широко усмихната, протегнала ръце като огромна хищна птица, стиснала преливащи кофи. Под всички лежеше мъжът в черния костюм, но на снимката беше облечен в синя блуза, който напразно се опитваше да се спаси от водата.

Уве изхвърли писмото заедно с рекламните, завърза боклука и го остави до входа, върна се в кухнята, извади магнит от дъното на чекмеджето и сложи снимката на хладилника. Постави я точно до откачената цветна рисунка, на която тригодишното го беше нарисувало на връщане от болницата.

Уве отново погали надгробния камък. Вече бе почистил всичкия сняг.

— И така, казах им, че човек иска малко тишина и спокойствие като всяко нормално човешко същество. Само че няма кой да те чуе — пъшка той и размахва уморено ръце пред камъка.

— Здравей, Соня! — обажда се застаналата зад него Парване и маха весело с ръка, а едната огромна ръкавица се смъква от ръката ѝ.

— Здравей! — приглася на висок глас тригодишното.

— Здравей. Трябва да кажеш „здравей“ — поправя я седемгодишното.

— Здравей, Соня! — пригласят и кимат Патрик, Джими, Адриан и Мисрад.

Уве тропва с крака, за да падне снегът, и кима със сумтене към котката до него.

— Да. Котката вече я познаваш.

Коремът на Парване вече е толкова голям, че тя прилича на гигантска костенурка, когато прикляка и поставя едната си ръка върху надгробния камък, а с другата стиска Патрик. Не че Уве ще посмее да спомене метафората с гигантската костенурка. Има по-приятни начини човек да се самоубие, казва си той. И това го казва човек, който е опитал няколко от тях.

— Това цвете е от нас с Патрик и децата — обяснява Парване на камъка с приятелска усмивка.

След това вдига друго цвете и продължава.

— Това е от Анита и Руне. Изпращат ти много обич.

Разнородната група поема обратно към паркинга, но Парване остава пред гроба. Когато Уве пита защо, тя просто отвърща „не ти влиза в работата, мамка му“ и го казва с усмивка, от която на Уве му се прииска да я измери с нещо. Не с нещо тежко. Просто с нещо символично.

Той отговаря със сумтене в ниската октава, след това си казва, вътрешно убеден, че един разговор и с двете жени едновременно поначало е напълно безсмислен. Тръгва към сааба.

— Женски работи! — заявява Парване накратко, когато се появява на паркинга и се качва зад волана.

Уве няма представа какво точно означава това, но преценява, че е по-добре да не пита. Назанин помага на малката си сестра с предпазния колан на задната седалка. Междувременно Джими, Мисрад и Патрик са успели да се накачулят в новата малка кола на Адриан. Тойота. Това едва ли може да се нарече избор на здравомислещ човек, изтъкваше Уве многократно, докато я купуваха. Поне не е френска. А пък Уве успя да смъкне цената с почти осем хиляди крони, така че хлапето да има възможност да си купи зимни гуми за тази сума. Така че сделката се оказа приемлива.

Когато Уве пристигна, тъпото хлапе разглеждаше един хюндай. Можеше да е много по-зле.

Щом се върнаха на улицата, всеки си тръгна по пътя. Уве, Мисрад и котката помахаха на Парване, Патрик, Джими и децата и се отправиха към къщата покрай бараката за инструменти на Уве.

Трудно може да се прецени колко време бе чакал набитият човек пред къщата на Уве. Може би цялата сутрин. Имаше решителния вид на страж, с изпънат гръб, застанал някъде в полето, в пустошта. Сякаш бе издялан от яко дърво и минусовите температури не го притесняваха. Когато обаче Мисрад се приближи откъм ъгъла, набитият го видя и бързо се оживи.

— Здравсти! — започва той и се протяга, прехвърля тежестта си на първия крак.

— Здравей, татко! — измърморва Мисрад.

Същата вечер Уве похапва заедно с Парване и Патрик, докато баща и син разговарят за разочарованията, надеждите и

мъжествеността на два различни езика в кухнята на Уве. Може би най-много внимание отделят на куража. На Соня щеше да ѝ хареса, Уве е сигурен. Той обаче се старае да не се усмихва чак толкова, че Парване да го забележи.

Преди Назанин да си легне, тя тиква лист в ръката на Уве, на който е написано „Покана за рожден ден“. Уве прочита написаното, сякаш е узаконен трансфер за правата на имот.

— Ясно. Значи ще искаш подаръци, нали? — сумти най-сетне той.

Тя свежда поглед към пода и клати глава.

— Не е нужно да купуваш каквото и да било. Искам само едно.

Уве сгъва поканата и я прибира в задния джоб на панталоните. След това малко властно притиска длани отстрани.

— Казвай.

— Мама каза, че било много скъпо, така че няма значение — заявява тя, без да вдига поглед, и отново клати глава.

Уве кима като стар конспиратор, като престъпник, който е дал знак на друг престъпник, че телефоните се подслушват. Двамата с момиченцето оглеждат коридора, за да проверят дали майка ѝ и баща ѝ не подслушват иззад ъгъла. После Уве се привежда напред и момиченцето оформя длани като фуния около устата си и зашепва на ухото му.

— Айпад.

Уве я поглежда така, сякаш е казала: „Ауиштчкдронт!“.

— Нещо като компютър е. На него има специални програми за чертаене. За деца — прошепва тя малко по-дръзко.

Очите ѝ заблестяват.

Уве познава тази реакция.

38. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА

Най-общо казано, съществуват два вида хора. Онези, които разбират колко полезни могат да бъдат белите кабели, и онези, които нямат представа. Джими е от първите. Той обича белите кабели. И белите телефони. И белите монитори с плод на гърба. Това е картинката, за която Уве доби представа, докато двамата пътуваха към града; Джими не спира да говори възторжено за разни неща, които би трябвало неудържимо да заинтересуват всеки нормален човек. Най-сетне Уве потъва в собствените си мисли, при което бърборенето на младия човек с наднормено тегло се превръща в нещо като глух съсък в ушите му.

Щом младият човек с трясък се намества на пасажерската седалка на сааба с огромен сандвич с горчица в ръка, на Уве очевидно му се прииска да не беше молил Джими за помощ. Става още по-зле, когато Джими безцелно тръгва да се мотае из магазина, „за да провера някои нещица“.

Ако искаш нещо да бъде свършено както трябва, свърши си го сам, убеждава се за пореден път Уве, когато се отправя сам към касиера. Едва когато изкрещява „на теб да не са ти направили лоботомия!?“ на младежа, който се опитва да му покаже какъв избор от лаптопи има в магазина, Джими се разбързва и му се притича на помощ. Само че не Уве, а продавачът има нужда от помощ.

— Заедно сме — кима Джими на продавача и го поглежда така, сякаш са се здрависали тайно и той е предал посланието: „Няма страшно, аз съм един от вас!“.

Продавачът си поема дълбоко дъх, за да се успокои, и сочи Уве.

— Опитвам се да му помогна, но...

— Опитваш се да ми пробуташ какви ли не простотии, това е истината! — изревава Уве в отговор, без да го остави да довърши, и го заплашва с нещо, което грабва от първия рафт.

Уве няма никаква представа какво е, но му прилича на електрически контакт, който спокойно може да метне по продавача, ако се наложи. Продавачът поглежда Джими, едното му око трепти — тъкмо реакцията, която Уве умее да предизвиква у хората, с които контактува. Случва се толкова често, че човек спокойно може да нарече синдром на негово име.

— Няма страшно, човече! — опитва се да каже любезно Джими.

— Опитвам се да му покажа макбук, а той ме пита каква кола карам — избухва продавачът и поглежда обидено клиентите.

— Напълно смислен въпрос — измърморва Уве и кима отсечено към Джими.

— Нямам кола! Защото не ми е необходима, освен това има много по-щадящи околната среда начини да се превозвам! — заявява продавачът с тон, който би излязъл от гърлото на човек, разтърсен от неовладян гняв, докато е във фетална поза.

Уве поглежда Джими и вдига ръце, сякаш това обяснява всичко.

— Няма начин да се разбереш с такъв човек — кима той и очевидно очаква веднага да бъде подкрепен. — А ти къде беше, мама му стара?

— Разглеждах мониторите — обяснява Джими.

— Монитор ли ще си купуваш? — пита Уве.

— Не — отвърща Джими и поглежда Уве така, сякаш въпросът е напълно откачен, както когато Соня питаше „Това пък какво общо има?“, ако Уве я питаше наистина ли има нужда от нов чифт обувки.

Продавачът се опитва да се обърне и да се изниже нанякъде, но Уве бързо поставя крак пред него, за да го спре.

— Къде си тръгнал? Не сме приключили.

Сега вече продавачът изглежда нещастен. Джими го потупва по гърба, за да го окуражи.

— Уве иска да погледне айпад, ще ни покажеш ли?

Продавачът поглежда мрачно Уве.

— Добре, но както се опитах да го попитам одеде, какъв модел иска? Шестнайсет, трийсет и два или шейсет и четири гигабайта?

Уве поглежда продавача, сякаш е избълвал случайна комбинация от букви.

— Има различни версии с различна памет — обяснява Джими на Уве, сякаш е преводач към Министерството на имиграцията.

— И се обзалагам, че всички струват куп пари — сумти в отговор Уве.

Джими кима с разбиране и се обръща към продавача.

— Според мен Уве иска да научи малко повече за разликата между моделите.

Продавачът пъшка.

— Нормален или 3G модел?

Джими се обръща към Уве.

— У дома ли ще се използва, или и навън?

Уве насочва пръст като полицейско фенерче към продавача.

— Виж какво! Искам тя да има най-хубавия! Ясно ли ти е?

Продавачът отстъпва нервно назад. Джими се ухилва и разтваря огромните си ръчища, сякаш се готви за гигантска прегръдка.

— Да кажем 3G, шейсет и четири гига, с всички екстри, които имате. Ще сложите ли и кабел?

Няколко минути по-късно Уве дръпва найлоново пликче с кутия от айпад от щанда и мърмори нещо като „седемхилядидеветстотинидеветдесетипеткрони, а няма дори клавиатура!“, подир което продължава с „крадци“, „бандити“ и разни други обиди.

Ето как същата вечер Назанин получава айпад от Уве. И кабел с адаптер от Джими.

Парване стои в антрето, точно до вратата, и не е сигурна какво да прави с тази информация, затова накрая просто кима.

— Много хубаво... благодаря.

А Джими кима ентусиазирано.

— Имаш ли нещо за хапване?

Тя сочи към хола, който е пълен с хора. По средата на стаята се вижда торта за рожден ден с осем запалени свещи, към която якичкият младеж се устремява на мига. Момиченцето, което вече е на осем, стои в антрето и докосва айпада с изумление. Сякаш не може да повярва какво държи в ръце. Уве се навежда към него.

— Така се чувствах всеки път, когато купувах нов автомобил — доверява тихо той.

Детето се оглежда, за да е сигурно, че никой няма да го види, усмихва се и прегръща Уве.

— Благодаря, деденце! — прошепва то и хуква към стаята си.

Уве остава притихнал в антрето и притиска ключовете от дома си към мазолите на едната си длан. Патрик куцука с патериците си, за да догони осемгодишното. Очевидно тази вечер му е възложена най-неблагодарната задача: да убеди дъщеря си, че е по-забавно да е в рокличка и да яде торта с цял куп досадни възрастни, вместо да си стои в стаята, да слуша попмузика и да сваля приложения за новия си айпад. Уве стои в антрето все още с яке, забол празен поглед в пода поне десет минути.

— Добре ли си?

Гласът на Парване се носи нежно към него и сякаш го изтръгва от дълбок сън. Застанала е на прага на хола, обгърнала с ръце кръглия си като кош за пране корем. Уве вдига влажни очи.

— Да, да, разбира се, че съм добре.

— Няма ли да влезеш и да похапнеш торта?

— Не... не. Не обичам торта. Ще изляза да се поразходя с котката.

Големите очи на Парване го пронизват, както се случва все по-често напоследък, и той открива, че се чувства неудобно. Сякаш тя е изпълнена с мрачни предчувствия.

— Добре — примирява се най-сетне тя и гласът ѝ прозвучава убедено. — Утре ще имаме ли урок по кормуване? Ще ти звънна в осем.

Уве кима. Котката излиза в антрето. По мустаците ѝ са полепнали трохи от тортата.

— Приключи ли? — сумти Уве и когато котката е готова да потвърди, Уве поглежда Парване, прехвърля ключовете в ръка и се съгласява с тих глас:

— Добре. Значи утре в осем.

Гъстият зимен мрак е обгърнал всичко, когато Уве и котката излизат на тясната алея между къщите. Смехът и музиката от рождения ден се стелят като топъл килим между стените. На Соня щеше да ѝ хареса, мисли си Уве. Щеше да ѝ хареса какво става в квартала след пристигането на откачената бременна чужденка и

напълно неуправляемото ѝ семейство. Щеше много да се смее. Господи, колко много липсва този смях на Уве.

Той тръгва към паркинга с котката. Проверява всичко с ритник. Подръпва вратите на гаражите. Обикаля паркинга за гости, след това се връща. Проверява и боклука. Тъкмо се връщат покрай къщите и бараката за инструменти на Уве, когато нещо се размърдва в края на улицата, до къщата на Парване и Патрик. Отначало Уве решава, че е някой от гостите, но забелязва, че фигурата се шмугва покрай бараката на тъмната къща на семейството, което рециклира. Доколкото знае, те са все още в Тайланд. Той присвива очи в мрака, за да е сигурен, че сенките не са го подлъгали, но не успява да види нищо. Тогава, тъкмо когато е готов да признае, че очите му не са каквито бяха едно време, фигурата се показва отново. Зад човека има още двама. След това чува как някой забива чук, обвит в изолирбанд, в прозорец. Така няма да се разнесе трясък. Уве знае много добре какво означава това, научил се е да го прави, докато работеше в железницата, когато разбиваха счупените прозорци, без да се порежат.

— Ей? Какво правите? — провиква се той в мрака.

Фигурите до къщата застиват на място. Уве чува гласове.

— Ей, вие! — изревава той и хуква към тях.

Вижда как един пристъпва две крачки към него и чува друг да крещи. Уве ускорява ход и напада като таран. Времето му стига колкото да си помисли, че е трябвало да вземе нещо от бараката, за да може да се бие, но вече е твърде късно. С крайчеца на окото си забелязва една от фигурите да вади нещо дълго и тясно в ръка, затова решава, че най-напред ще трябва да удари този мръсник.

След това усеща пробождане в гърдите и отначало решава, че някой е успял да го нападне в гръб. Само че след това усеща второ пробождане. Най-лошото е, че някой го набожда на шиш от скалпа надолу и методично вкарва в него меч, докато острието не излиза от стъпалата. Уве се опитва да си поеме въздух, но въздухът не достига. Пада — както е устремен напред, просва се в снега. Усеща тъпа болка в бузата, когато се удря в леда, и разбира, че нещо стиска гърдите му, също като огромен, безжалостен юмрук. Както се смачква алуминиева кутия с ръка.

Уве чува как крадците тичат в снега и му е ясно какво чувстват. Няма представа колко секунди са минали, но болката в главата му,

също като експлодираща дълга линия от флуоресцентни лампи, е непоносима. Иска да извика, но няма въздух в дробовете. Чува единствено далечния глас на Парване през оглушителното пулсиране на кръвта в ушите му. Долавя стъпки, когато тя се тътри през снега към него, непропорционалното ѝ тяло се крепи на малките крачета. Последната мисъл на Уве, преди всичко да потъне в мрак, е, че я е накарал да обещае да не пуска линейката да минава по алеята между къщите.

Защото в квартала е забранено за моторни превозни средства.

39. ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ

Смъртта е нещо странно. Хората изживяват целия си живот, сякаш тя не съществува, а тя често се оказва един от най-силните мотиви за живот. Някои от нас с течение на времето са така обсебени от нея, че животът ни става по-труден, ние самите ставаме по-големи инати, зареждаме се с повече ярост. Някои имат нужда от непрекъснатото ѝ присъствие, за да усетят антитезата. Други така се вманиачават по нея, че влизат в чакалнята много преди тя да оповести пристигането си. Страхуваме се от нея, а повечето от нас се страхуват най-вече защото може да ни отнеме някого. Най-големият страх от смъртта е, че тя ще ни подмине. Че ще ни остави сами.

Хората все повтаряха, че Уве бил „изпълнен с горчивина“. А той просто не се хилеше непрекъснато. Нима това означаваше, че трябва да се отнасяме към него като към престъпник? Според Уве не беше така. Нещо у човека се разкъсва, когато трябва да погребее единствения себеподобен, който го е обичал. Няма достатъчно време, което да излекува подобна рана.

А времето е странна работа. Повечето от нас живеят за времето, което е пред нас. Дни, седмици, години. Един от най-болезнените моменти в живота на човек вероятно идва с прозрението, че сме достигнали възраст, когато има повече неща назад, към които да се обръщаме, отколкото напред. Когато времето вече не е пред нас, трябва да живеем за други неща. Може би за спомените. Заради слънчевите следобеди, когато можем да стиснем нечия ръка в своята. Заради уханието на цъфналите лехи. Заради неделите в някое кафене. Може би заради внуците. Човек намира начин да живее заради бъдещето на друг. Не че Уве умря, когато Соня го напусна. Той просто спря да живее.

Мъката е нещо странно.

Когато в болницата отказаха на Парване да придружи носилката на Уве в операционната, наложи се да се намесят и Патрик, и Джими, и Андерш, и Адриан, и Мисрад, и четирима братя, за да я задържат и да се предпазят от юмруците ѝ. Когато лекарят я предупреди да внимава, защото е бременна, и я накара да седне и да се успокои, Парване преобърна една от дървените пейки в чакалнята. Когато излезе друг лекар с безизразно лице и обясни, че трябва да се подготвят „за найлошото“, тя изпищя пронизително и падна на пода като разбита порцеланова ваза. Зарови лице в ръцете си.

Любовта е странна. Завладява те изневиделица. Три и половина след полунощ е, когато една сестра идва при Парване, която е отказала да си тръгне от чакалнята. Косата ѝ е рошава, очите кървясали, със засъхнали сълзи и размазал се грим. Когато влиза в малката стая в дъното на коридора, изглежда толкова немощна, че друга сестра се спуска напред и се опитва да спре Бременната да прекрачи прага. Парване се обляга на касата на вратата, поема си дълбоко дъх, усмихва се едва-едва на сестрата и я уверява, че е „съвсем добре“. Пристъпва в стаята и остава там за секунда, сякаш за пръв път тази нощ осъзнава важността на онова, което се случва.

След това отива до леглото и застава до него, а очите ѝ отново се пълнят със сълзи. Стиска с две ръце дланта на Уве и започва да я милва.

— Няма да умреш, докато съм тук, Уве — хлипа тя. — Да не си посмял. — Пръстите на Уве помръдват лекичко, тя ги стиска с две ръце и подпира чело на ръката му.

— Най-добре се успокой, жено! — прошепва с дрезгав глас Уве.

Тогава тя го перва по ръката. В този момент Уве разбира колко е мъдро да помълчиш известно време. Парване обаче остава с неговата ръка в своята, отпусната на стола, а в големите ѝ кафяви очи се е събрала смес от безпокойство, съчувствие и неподправен ужас. Тогава той вдига другата си ръка и я милва по косата. В носа му има тръбички, а гърдите му се надигат с усилие под завивката. Сякаш всяка глътка въздух, която поема, му причинява болка. Дъхът му свисти, когато заговаря.

— Нали не си позволила на онези идиоти да вкарат линейката в квартала?

Едва след четирийсет минути една от сестрите най-сетне се осмелява да влезе в стаята. След малко млад лекар с очила и пластмасови чехли, който поне според Уве прилича на човек с пръчка в задника, влиза в стаята и застава в унес до леглото. Поглежда лист хартия.

— Парр... ман? — срича той и поглежда разсеяно Парване.

— Парване — поправя го тя.

Лекарят никак не се трогва.

— Вие сте посочена като най-близък роднина — заявява той и поглежда многозначително трийсетгодишната иранка на стола, а след това и мъжа в леглото, който очевидно е швед.

Тъй като нито един от двамата не прави усилие да обясни каква е връзката, а Парване побутва лекичко Уве и се киска „Аха, най-близък роднина, а?“, на което Уве отговаря с: „Що не вземеш да млъкнеш!“, лекарят въздиша и продължава.

— Уве има проблем със сърцето... — започва той с равен глас, след което изтърсва купища термини, които нито едно човешко същество с по-малко от десет години медицинско образование или напълно ненормално пристрастие към определени телевизионни сериали не би разбрало.

Когато Парване му отправя поглед, в който се таи дълга поредица от въпросителни и удивителни знаци, лекарят въздиша отново по типичния за лекарите с очила и пластмасови чехли и пръчка в задника начин, когато се сблъскат с хора, които дори не са имали благоприличието да завършат медицински институт, преди да дойдат в болницата.

— Сърцето му е твърде голямо — заявява троснато лекарят.

Парване го наблюдава дълго. Накрая поглежда изпитателно Уве. След това отново се обръща към лекаря, сякаш го чака да вдигне ръце, да защрака с пръсти и да извика: „Шегичка!“.

Тъй като той мълчи, тя избухва в смях. Първоначално е нещо като кашлица, след това звучи така, сякаш се опитва да задържи кихавица, и накрая се превръща в дълъг, задушлив кикот. Държи се за леглото, размахва ръце пред лицето си, сякаш си вее, за да се спре, но това не помага. Най-сетне кикотът преминава в гръмогласен смях, който избликва от корема ѝ, изскача от стаята и кара сестрите в коридора да надникнат и да попитат учудено: „Какво става?“.

— Виждате ли какво ми се налага да търпя? — съска уморено Уве към лекаря и вдига нагоре очи, докато Парване, обзета от истерия, заравя глава в една от възглавниците.

Лекарят изглежда така, сякаш никога не е бил на семинар за подобна ситуация, затова накрая прочиства шумно гърло и се опитва да тропне с крак, за да им напомни, че той е авторитетът тук. Не се получава, разбира се, но след много опити Парване се стяга, колкото да заговори.

— Сърцето на Уве било прекалено голямо. Ще умра.

— Аз съм тоя, който умира! — възразява Уве.

Парване клати глава и се усмихва сърдечно на лекаря.

— Това ли е всичко?

Лекарят затваря примирено папката.

— Ако си пие лекарствата, можем да контролираме нещата. Само че е трудно да се каже. Може да отнеме няколко месеца или няколко години.

Парване махва небрежно с ръка.

— А, не се тревожете. Уве изобщо го няма по умирането!

Уве я поглежда обидено, когато чува тези думи.

Четири дни по-късно Уве куцука през снега към дома си. От едната страна го подкрепя Парване, а от другата — Патрик. Патрик е с патерици, а Парване — с огромен корем. На такава подкрепа можеш да разчиташ, мисли си той. Не го казва; Парване едва не припадна от гняв, когато преди няколко минути Уве не ѝ позволи да даде на заден със сааба между къщите.

„Знам, Уве! Добре! Знам! Ако го кажеш още един път, кълна се, че ще подпаля тъпия знак!“ — кресна му тя. Уве реши, че тази реакция е малко прекалена.

Снегът скърца под обувките му. Прозорците светят. Котката седи пред вратата и чака. На масата в кухнята са пръснати рисунки.

— Момичетата ги нарисуваха за теб — обяснява Парване и слага резервния ключ в кошничката до телефона.

Когато забелязва, че Уве чете посланието в долния край на една от рисунките, тя се чувства малко неловко.

— Те... извинявай, Уве, не се притеснявай за онова, което са написали! Знаеш ги какви са децата. Татко почина в Иран. Никога не са имали... нали се сещаш...

Уве не ѝ обръща никакво внимание, взема рисунката в едната си ръка и отива до шкафа.

— Могат да ме наричат както искат. Ти няма нужда да си вреш тъпия нос.

След това слага рисунките една до друга на вратата на хладилника. Онази, на която пише „На деденцето“, заема централно място. Парване се опитва да скрие усмивката си. Така и не успява.

— Престани да се хилиш, ами сложи кафе. Аз ще сваля кашони от тавана — мърмори Уве и куцука към стълбите.

И така, тази вечер Парване и момичетата му помагат да разтреби къщата. Опаковат всички вещи на Соня във вестници и внимателно прибират дрехите ѝ в кашоните. Спомен след спомен. В девет и половина, когато всичко е готово и момичетата са заспали на канапето на Уве с полепнало вестникарско мастило по пръстите и следи от шоколадов сладолед в ъгълчетата на устата им, Парване внезапно стиска ръката на Уве над лакътя с ненаситността на метална щипка. Когато Уве изохква, тя изръмжава „Шшт!“.

После се налага да се върнат в болницата.

Момче е.

ЧОВЕК НА ИМЕ УВЕ И ЕПИЛОГ. ЖИВОТЪТ Е НЕЩО ИНТЕРЕСНО

Зимата отстъпва място на пролетта и Парване минава изпита си за книжка. Уве научава Адриан да сменя гуми. Момчето може и да си е купило тойота, но това съвсем не означава, че няма нужда от помощ, както обяснява Уве на Соня, когато отива да я види една неделя през април. След това ѝ показва снимки на малкото момченце на Парване. На четири месеца е и е дебеличко като тюленче. Патрик се опита да му навре в лицето една от онези камери от мобилен телефон, но Уве им няма доверие. Затова си държи в портфейла, стегнат с ластик, цял куп обикновени снимки. Показва ги на всички, които среща. Дори на хората, които работят в цветарския магазин.

Пролетта отстъпва на лятото и когато идва есента, досадната журналистка Лена се мести при Андерш, надувкото с аудито. Уве кара вана с вещите ѝ, защото не вярва, че онези нещастници ще успеят да дадат на заден между къщите, без да съсипят пощенската му кутия. Така поне няма да има проблем.

Мисрад и баща му Амел се помиряват; Мисрад се пренася у Джими, който продължава да живее в къщата на майка си. От благодарност Амел кръщава сандвич на Джими, а Джими заявява, че това е най-прекрасният подарък, който някога е получавал.

Състоянието на Руне не се подобрява. Има периоди от по няколко дни, когато е напълно неконтактен. Всеки път, когато Уве му ходи на гости, еуфорична усмивка озарява лицето му. Няма изключения.

В квартала построяват нови къщи. След няколко години това вече не е забутан краен квартал на града. Коего, разбира се, не прави Патрик по-компетентен, когато трябва да се отварят прозорци или да

се монтира гардероб на ИКЕА. Една сутрин цъфва на вратата на Уве с двама приблизително на неговата възраст, които са също толкова некадърни, колкото е той. И двамата имат къщи малко по-надолу, обяснява Патрик. Ремонтират ги, но се натъкнали на проблеми с напречните греди на стените. Не знаят какво да направят. Уве, разбира се, знае. Той измърморва нещо, което прилича на „тъпаци“, и отива да им покаже. На следващия ден се появява друг съсед. След него и трети. И четвърти. Няколко месеца по-късно Уве е бил навсякъде, оправил е и това, и онова в почти всички къщи в радиус от четири пресечки. Очевидно непрекъснато мърмори за некомпетентността на хората. Когато обаче е сам пред гроба на Соня, веднъж прошепва: „Понякога е хубаво да има какво да правиш през деня“.

Дъщерите на Парване празнуват рождените си дни и преди околните да се усетят, тригодишното е вече шестгодишно по онзи лишен от всякакво уважение начин, който често се проявява у тригодишните. Уве я придружава на първия учебен ден. Тя го научава как да вмъкне усмихнато лице в есемес, а той я кара да обещае никога да не разкрива пред Патрик, че си е купил мобилен телефон. Осемгодишното пък, по същия безобразен начин, вече е на десет и организира първото си пижамено парти. Малкото им братче е пръснало играчките си из цялата кухня на Уве. Уве му построява басейн в градината и когато някой го нарича „локва“, Уве изпуктява, че „това си е басейн“! Андерш отново е преизбран за председател на сдружението на обитателите. Парване купува косачка за поляната зад къщите.

Летата се превръщат в есени, а есените — в зими и в една леденостудена неделя през ноември, почти четири години след като Парване и Патрик смазаха с ремаркетото пощенската кутия на Уве, Парване се буди, сякаш някой е положил студена ръка върху челото ѝ. Тя става, поглежда през прозореца на спалнята и проверява колко е часът. Осем и петнайсет. Снегът пред дома на Уве не е почистен.

Тя притичва през тясната алея по халат и чехли и го вика. Отваря вратата с резервния ключ, който той ѝ е дал, втурва се в хола, препъва

се по стълбите в мокрите си пантофи, сърцето ѝ блъска оглушително в гърлото, когато се втурва в спалнята му.

Уве изглежда така, като че ли е дълбоко заспал. Никога досега не е виждала лицето му толкова спокойно. Котката е полегнала на една страна, отпуснала глава в дланта му. Щом вижда Парване, тя се надига съвсем бавно, сякаш не може да приеме какво се е случило, и скача в скута ѝ. Седят заедно, а Парване гали тънките кичури коса на Уве, докато линейката пристигне, и с нежни, мили думи и движения ѝ обясняват, че трябва да вземат тялото. След това тя се навежда напред и зашепва.

— Изпрати обичта ми на Соня и ѝ благодари за заема — мълви тя на ухото му. След това вади големия плик от нощното шкафче, на което е написано на ръка „За Парване“, и слиза по стълбите.

Вътре е пълно с документи и сертификати, оригиналните планове на къщата, инструкции за видеото, сервизната книжка на сааба. Вътре са и номерата на банковите сметки и документите за застраховките. Включен е телефонният номер на адвоката, на когото Уве е „предал делата си“. Цял един живот е събран в тези папки. Най-отгоре има писмо за нея. Тя сядна на масата в кухнята, за да го прочете. Не е дълго. Сякаш Уве е знаел, че тя ще се облее в сълзи, преди да стигне до края.

Саабът е за Адриан. За всичко останало се погрижи ти. Ключовете за къщата са у теб. Котката яде риба тон два пъти на ден и не обича да ходи в къщите на другите. Моля те, уважи навиците ѝ. В града има адвокат, у когото са всички банкови документи и така нататък. Има сметка с 11 563 013 крони и 67 йоре. Те са от бащата на Соня. Старият имаше акции. Но пък беше стиснат като за световно.

Двамата със Соня не знаехме какво да правим с тях. Децата ти ще получат по един милион, когато станат на осемнайсет, а момиченцето на Джими ще получи същата сума. Останалото е за теб. Моля те, много те моля, не позволявай на тъпия Патрик да разполага със сумата. Соня щеше да те хареса. Не позволявай на новите съседи да влизат в квартала с автомобили.

На дъното на листа е написал с главни букви „НЕ СИ ПЪЛНА ИДИОТКА!“. След това е добавил усмихнато личице, както го е научила Назанин.

В писмата има точни инструкции за погребението, което при никакви обстоятелства не трябва да се превърне в „нещо натруфено“. Уве не иска церемония, иска да бъде заровен в земята до Соня и това е всичко. „Никакви хора. Никакво суетене!“, заявява твърдо той в писмото до Парване.

Повече от триста човека дойдоха на погребението.

Когато Патрик, Парване и момичетата влизат, хората са застанали прави покрай стените и на пътеката. Всички държат запалени свещи с надпис на тях „Фондация Соня“. Парване е решила така да използва парите на Уве: да направи благотворителен фонд за сирачета. Очите ѝ са зачервени от сълзи. Гърлото ѝ е пресъхнало и тя има чувството, че от няколко дни едва си поема дъх. Когато вижда свещите, усеща, че диша по-леко. Когато Патрик вижда хората, които са дошли да се сбогуват с Уве, той я сръчкава лекичко и се ухилва доволно.

— Мама му стара. Уве нямаше да е никак доволен, нали?

Тя избухва в смях. Защото на Уве наистина нямаше да му е никак приятно.

Вечерта развежда млада двойка, женени отскоро, из къщата на Уве и Соня. Жената е бременна. Очите ѝ блестят, докато обикаля стайте, точно като на човек, който си представя бъдещите спомени на детето си на този етаж. Съпругът ѝ не е толкова запленил от къщата. Обут е в панталони на дърводелец и през повечето време подритва праговете и е раздразнен. Парване очевидно е наясно, че това няма значение, защото по очите на момичето разбира, че решението вече е

взето. Когато младежът пита сърдито за „гаража“, който е споменат в обявата, Парване го поглежда внимателно, кима отсечено и го пита каква кола кара. Младият човек изпъва гръб за пръв път, усмихва се едва забележимо и я поглежда право в очите с неприкрита гордост, която може да бъде събудена от една-единствена дума.

— Сааб.

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Йонас Крамби. Великолепен журналист и истински джентълмен. Защото ти откри Уве и му даде име за пръв път, и така щедро ми позволи да разкажа историята му.

Джон Хегблом. Моят редактор. Защото по един талантлив и добросъвестен начин ме съветваше как да избегна всичките си лингвистични недостатъци и защото търпеливо и смирено прие всички онези случаи, когато пренебрегнах съветите ти.

Ролф Бакман. Баща ми. Защото се надявам да съм различен от теб в колкото е възможно по-малко отношения.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.